

Cô Vợ Trẻ Con Của Tổng Giám Đốc

Contents

Cô Vợ Trẻ Con Của Tổng Giám Đốc	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	37
26. Chương 26	38
27. Chương 27	40
28. Chương 28	41
29. Chương 29	42
30. Chương 30	43
31. Chương 31	45
32. Chương 32	46
33. Chương 33	48
34. Chương 34	49
35. Chương 35	50
36. Chương 36	52
37. Chương 37	53
38. Chương 38	54
39. Chương 39	55
40. Chương 40	57
41. Chương 41	58

42. Chương 42	59
43. Chương 43	60
44. Chương 44	62
45. Chương 45	63
46. Chương 46	65
47. Chương 47	66
48. Chương 48	67
49. Chương 49	69
50. Chương 50	70
51. Chương 51	71
52. Chương 52	72
53. Chương 53	73
54. Chương 54	74
55. Chương 55	76
56. Chương 56	77
57. Chương 57	78
58. Chương 58	80
59. Chương 59	81
60. Chương 60	82
61. Chương 61	84
62. Chương 62	85
63. Chương 63	87
64. Chương 64	88
65. Chương 65	89
66. Chương 66	91
67. Chương 67	92
68. Chương 68	94
69. Chương 69	95
70. Chương 70	96
71. Chương 71	98
72. Chương 72	99
73. Chương 73	100
74. Chương 74	101
75. Chương 75	103
76. Chương 76	104
77. Chương 77	105
78. Chương 78	107
79. Chương 79	108
80. Chương 80	110
81. Chương 81	111

Cô Vợ Trẻ Con Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Đợi một chút, hiện tại là tình huống gì? Lần đầu tiên cô ra nước ngoài một mình, liền gặp một người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-tre-con-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1

“Linh Linh linh.”

Một hồi chuông điện thoại vang lên, không khí áp lực trong phòng tạm thời gián đoạn.

Trong phòng làm việc rộng lớn, hơn mười cán bộ cao cấp đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt lo sợ nhìn người đàn ông là chủ tọa của buổi họp đang ngồi trên ghế. Sau khi vội vàng lên nhìn, đem tầm mắt dời khỏi người anh ta, cúi đầu không dám nhìn nữa.

Bàn tay thon dài ấn vào bàn phím, lập tức thanh âm ngọt ngào của thư ký vang lên khắp phòng.

“Tổng giám đốc, 20 phút sau có buổi khiêu vũ, bạn gái ngài - tiểu thư Bắc Xuyên Hạ Tử đang chờ ngài dưới tầng.”

Người đàn ông ngồi trên ghế chủ tọa lên tiếng, sau đó liền cúp điện thoại nội bộ. Đôi mắt hung ác nham hiểm quét nhìn một vòng, lạnh lùng nói ra hai chữ:

“Tan họp.”

Như vừa hoàn thành một đại sự, tất cả cán bộ trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm, ngồi xụi lơ trên ghế..

Nếu bọn họ phải ngồi thêm chút nữa, chắc cũng chuẩn bị viết di chúc là vừa, chờ tử thần đến bất cứ lúc nào.

Cả Ân thị, từ trên xuống dưới người nào mà không biết, Ân Dập Diễm người đứng đầu Ân thị, người đàn ông mà chỉ nghe tên thôi đã khiến người khác sợ mất mật? Chỉ cần anh ta nhúng tay, không tới một ngày, cả giới chính trị đều run rẩy.

Nhưng mà, thân phận của anh ta không chỉ có vậy.

Hơn nữa, cha đỡ đầu của anh còn là Mafia ở Mĩ, là trùm xã hội đen.

Ân Dập Diễm đứng lên trước, sau đó mới bước chân ra khỏi phòng họp.

Cận vệ lập tức tiến lên, luôn luôn bảo vệ an toàn cho Ân Dập Diễm, đây là chức trách, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, an toàn của Ân Dập Diễm luôn đứng đầu.

Ân Dập Diễm giơ cổ tay lên, liếc mắt nhìn đồng hồ kim cương vô giá trên tay, con người đen nhánh hiện lên một chút bực mình.

Nếu không phải là tiệc sinh nhật của bạn tốt, anh sẽ không tham gia bữa tiệc nhàm chán này, bữa tiệc sinh nhật này còn làm cho dạ dày anh rất khó chịu.

Về phần người đàn bà đang ở dưới lầu chờ anh, anh còn không biết cô ta tên gì, ngay cả khuôn mặt, chiều cao, gia thế. Anh đều hoàn toàn không biết. Bởi vì anh cảm thấy không cần, chỉ là cần người đi dự tiệc cùng mình thôi, không cần phải nhớ tên những người đàn bà ngu xuẩn kia!

Mà anh, tiện tay chỉ, Bắc Hạ Xuyên Tử vinh hạnh được chọn chúng, mới trở thành bạn gái cùng anh tham gia buổi tiệc đêm nay.

Dưới lầu.

Bắc Xuyên Hạ Tử đã chờ từ sớm, tối hôm nay cô cố ý mặc một bộ lễ phục dạ hội hở ngực, khoe dáng người hoàn mỹ của cô không sót một chỗ, làn váy chỉ che một bên đùi cô, như ẩn như hiện, làm người khác phải say mê.

Cô không kiềm chế được hưng phấn, không ngừng đổi tư thế ngồi. Cô thầm tính, hôm nay phải nắm chắc cơ hội này, nếu có thể trở thành phu nhân Tổng giám đốc Cả đời về sau cô sẽ không cần lo nữa rồi!

Không được là phu nhân Tổng giám đốc, thì làm tình nhân cũng tốt, nghe nói làm tình nhân của anh ta có rất nhiều lợi ích!

Dù là người nào, đều làm cho cô rất hưng phấn.

Ân Dập Diễm vừa đi ra khỏi thang máy riêng, vô số ánh mắt ái mộ nhìn anh.

Đương nhiên, Bắc Xuyên Hạ Tử cũng chú ý tới người đàn ông làm cô si mê, cô nở nụ cười âm hiểm.

Ân Dập Diễm vung tay, tìm một thư ký bên người, “Ở đâu?”

Thư ký biết anh hỏi cái gì, anh ta cung kính đáp: “Tổng giám đốc, tiểu thư ngồi trước quầy.” Ngón trở hướng về phía chỗ ngồi.

Ân Dập Diễm bình thản đi đến, trong mắt có sự chán ghét.

Thấy anh ta đi tới, Bắc Xuyên Hạ Tử sửa sang lại một chút, tư thế ngồi làm váy nhăn nhúm, lại thuận tay cố ý kéo thấp lễ phục xuống.

Ân Dập Diễm cười nhạt nhìn của động tác của cô ta, khuôn mặt trước sau như một không biểu lộ điều gì, nhưng nội tâm đã sớm chán ghét đến cực điểm!

Anh không khỏi hừ lạnh một tiếng, đàn bà, quả nhiên là động vật nông cạn và ngu xuẩn nhất! (gì mà chửi dữ vậy anh)

2. Chương 2

Bắc Xuyên Hạ Tử đứng đưa mái tóc quăn rũ của mình, uốn éo vòng eo mảnh khảnh đi đến, “Diễm, người ta chờ anh đã lâu.”

Diễm?

Ân Dập Diễm nhăn mày rậm, khó chịu cúi đầu nhìn người đàn bà định dán vào người mình. Ai cho cô ta lá gan lớn như vậy, dám gọi anh là Diễm?!

Chớp chớp mắt, sau đó lạnh lùng gạt tay ra, không cho cô ta tiến lại gần mình, anh lạnh lùng nói, “Cô gái, nhớ kỹ thân phận của cô.”

Giọng nói mạnh mẽ, trầm thấp ẩn chứa ý tứ cảnh cáo, anh muốn cô ta biết, thân phận của mình chỉ là một người bạn gái mà thôi, cũng chẳng có thân phận đặc biệt nào khác, nếu không có cô ta, anh có thể tìm người khác.

Hiểu rõ ý tứ của anh, Bắc Xuyên Hạ Tử cố áp chế sự phẫn nộ xuống đáy lòng, âm thầm nhắc nhở chính mình không được quá vội vàng, phải từ từ.

Vì vậy cô nở một nụ cười quyến rũ, khoác cánh tay cường tráng của anh, dùng đôi mắt quyến rũ nhìn anh, “Dập Diễm, chúng ta đi thôi.”

Thấy hành động của cô ta đã không quá phận, Ân Dập Diễm không nói gì, bước chân, hướng thư kí vẫn đi theo sau nói: “Gọi lái xe chuẩn bị.”

“Dạ, vâng” thư kí khom lưng cúi đầu.

Đi ra cửa chính của Ân thị, ở cửa ra vào là một chiếc xe Rolls-Royce Phantom sang trọng, bên cạnh còn có một người đàn ông hình như là lái xe.

Nhìn thấy Ân Dập Diễm cùng Bắc Xuyên Hạ Tử đi tới, lái xe cung kính nói, “Tổng giám đốc, tiểu thư, xe đã chuẩn bị tốt, có thể xuất phát.”

Ân Dập Diễm khẽ gật đầu, coi như đồng ý.

Mà vẻ mặt của Bắc Xuyên Hạ Tử giống một cô gái nhỏ hạnh phúc, gắt gao ôm cánh tay cường tráng của anh, nội tâm tính toán phải làm thế nào để Ân Dập Diễm yêu mình.

Ngồi ở trên xe, Ân Dập Diễm còn đang suy nghĩ nội dung cuộc họp vừa rồi, mày rậm khẽ nhíu lại, đôi môi mỏng nhếch lên, con ngươi đen nhánh phát ra ánh sáng lạnh, cả người tỏa ra hơi thở không thể động vào.

Từ đầu đến cuối, anh một chút cũng không liếc qua người đàn bà ngồi bên mình, Bắc Xuyên Hạ Tử.

Ngược lại người đàn bà kia đều nhìn anh, trong ánh mắt quyến rũ, có sự mời gọi.

Trong lòng của anh cười lạnh, chỉ bằng thế cũng có thể làm cho anh có cảm giác với cô ta?

Hừ, nằm mơ!

Xe vẫn tiếp tục chạy, con đường bên cạnh tòa nhà dần dần lui về phía sau.

Hồi lâu, anh trầm thấp lên tiếng: “Dừng xe.”

Bị một âm thanh kéo trở về, Bắc Xuyên Hạ Tử mới quay người lại, si ngốc nhìn vào người đàn ông cô ái mộ đã lâu.

Anh ta vừa mới nói gì ?

Dừng xe?

Một ý nghĩa đột nhiên xuất hiện trong đầu cô.

Chẳng lẽ là.

Người đàn ông mà cô ái mộ đã lâu rốt cục nhìn ra ý nghĩ của cô, muốn ‘ hồi báo ’ cô? !

Nói cách khác, dừng xe là muốn cùng cô.....

Trời ạ!

Nếu như ‘ không cẩn thận ’ có con của anh, như vậy mẫu bằng tử mắc (mẹ nhờ con quý), cô liền có thể dễ dàng ngồi lên vị trí Tổng giám đốc phu nhân rồi?

Cô suy nghĩ một chút đã cảm thấy rất hưng phấn!

Rốt cục người đàn ông này đã thềm muốn cô rồi, Bắc Xuyên Hạ Tử ra vẻ thẹn thùng cúi đầu xuống, trong lòng rất vui mừng.

Ân Dập Diễm đem tất cả biểu cảm trên mặt thu hết vào mắt, vẻ mặt hiện lên sự khinh bỉ.

“Không cần phải đoán mò, làm bạn gái của tôi, không có quần áo đẹp, sẽ làm tôi cảm thấy cực kỳ mất mặt!”

Ầm ——

Khuôn mặt đỏ hồng thẹn thùng lập tức trắng bệch, cô cảm giác như không thở được.

Hóa ra là cô tự mình đa tình!

Ý thức được suy nghĩ, cô cảm thấy rất xấu hổ, mặc dù xung quanh không có bao nhiêu người, nhưng bị người đàn ông mình ái mộ nói như vậy, ít nhiều cũng có chút thất vọng.

Giống như con Hàu Tử (con khỉ), mọi người xung quanh khinh bỉ, trêu chọc, ánh mắt giễu cợt, giống trò cười để ọi người cười, cười xong rồi, còn phải nghĩ xem lần sau phải làm như thế nào ọi người cười.

Bắc Xuyên Hạ Tử xấu hổ mà muốn tìm một cái lỗ để chUI xuống, lại nghĩ, vậy sao được, Bắc Xuyên Hạ Tử cô từ trước đến giờ không phải là người dễ lùi bước như vậy, muốn như bây giờ còn không được, làm sao cô có thể mất đi phong độ của mình ? !

Nghĩ như vậy, cô đưa ra một quyết định.

3. Chương 3

Bắc Xuyên Hạ Tử thừa dịp Ân Dập Diễm xuống xe, trong nháy mắt lấy tay dùng sức xé mép vải ra.

“Xoẹt” một tiếng, chỗ váy bị xé hé ra một góc nhỏ, lại tiếp tục dùng sức mà xé, mép váy rách hết cả ra. Giống như người cổ đại mặc sườn xám, tà áo bên chân trái vắt qua một bên. Vừa cử động một chút, có thể nhìn thấy ‘hình ảnh đặc sắc bên trong’ (mụ này điên rồi)

Cô cười âm hiểm, thầm che bên trong, cô không tin, anh sẽ không có chút dục niệm nào với cô!

“Xuống xe.”

Ân Dập Diễm đầu cũng không quay lại nói với Bắc Xuyên Hạ Tử.

Bắc Xuyên Hạ Tử giả bộ yêu kiều gọi to một tiếng, thanh âm mềm yếu tận xương: “Dập Diễm.Váy người ta bị rách!”

Rách?

Anh nhíu mày, lúc này không phải rất tốt sao? Chưa gì đã không nhận được rồi, muốn câu dẫn anh sao?

Thật là cực kỳ buồn cười!

Ân Dập Diễm anh muốn đàn bà nào, không phải nói là có sao? Tùy tay một cái, vô số đàn bà muôn hình muôn vẻ sẽ lập tức dán lên người anh sao? Tội gì mà phải dùng trăm phương ngàn kế câu dẫn anh như vậy.

Nâng đôi môi mỏng lên, anh quay đầu lại một chút, ánh mắt nhìn về nơi xa, không thèm nhìn cô ta một cái, liền tàn nhẫn nói ra: “Cô có 2 lựa chọn. Thứ nhất, tự mình xử lý; thứ hai, lập tức biến, đừng để cho tôi phải nhìn thấy cô nữa!”

Cô ta đã mạo phạm quy tắc trò chơi, như vậy, anh sẽ phải phối hợp một chút.

Cô không lường trước là anh sẽ nói như vậy, Bắc Xuyên Hạ Tử sắc mặt trắng bệch, do dự bất định.

Vừa muốn mua lễ phục cùng anh, vừa không muốn như vậy mà xuống xe, vốn muốn dụ dỗ, nhưng thất bại rồi, thật sự là trộm gà không được lại còn mất nắm gạo!

Bắc Xuyên Hạ Tử quả thực hối hận muốn chết!

Giống như có một lựa chọn lớn, cô thở dài, cuối cùng cũng đuổi chân ra khỏi xe.

Một bên túm lấy mép váy để cảnh xuân không lộ ra ngoài, một bên cố gắng cước bộ nhanh để đuổi theo người đàn ông cao lớn phía trước.

Tất cả mọi người trên đường như nhìn người đàn bà kia vừa chật vật lại chạy như điên trên đường, buồn cười.

“Dập Diễm, đợi người ta một chút !”

Thật vất vả mới đuổi kịp Ân Dập Diễm, lại thấy anh đang nghe điện thoại, đành bất đắc dĩ đứng chờ. Đôi mắt yêu mị si ngốc nhìn chằm chằm vào bên mặt rất hoàn mỹ của Ân Dập Diễm, cô đã yêu đến mức không cách nào không chế được!

Đó là người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn, tất cả các đường nét đều hoàn mỹ, bộ quần áo màu đen, người anh lại thon dài làm tôn lên sự lạnh khốc vô tình.

Hận không thể đem ăn đang sống vào bụng....

Thấy ánh mắt như điên cuồng của Bắc Xuyên Hạ Tử làm cho anh rất không thoải mái, Ân Dập Diễm cúp điện thoại, quay đầu lạnh nhạt nói, “Cô gái, không cần phải vọng tưởng!”

Nói xong, liền bước đi, hướng một tiệm bán quần áo gần đó mà đi đến.

Xem ra. Đúng là không làm gì đó thì không được.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng hung ác vừa xoay của anh, khóe miệng cô chậm rãi nở một nụ cười lạnh, Ân Dập Diễm, không cần dẫn được anh, Bắc Xuyên Hạ Tử tôi còn có mặt mũi nào mà trở lại Nhật Bản?!

Lúc trước, cô đến đây, chính là vì cha cô Bắc Xuyên Tiểu Nhất Lang dung túng, bởi vì cha hùn vốn thiết kế đồ án có chút vấn đề, cần đầu óc buôn bán cực kỳ giỏi của Ân Dập Diễm, cho nên cha cô mới muốn cô bán chính mình, chỉ cần quyến rũ được Ân Dập Diễm, sẽ không ai dám ỷ hiếp gia tộc Bắc Xuyên!

Mà cô, lần đầu tiên nhìn thấy anh, đã bị hơi thở lạnh liệt của anh làm ê muội, không có cách nào kiềm chế mà bị anh mê luyến.

4. Chương 4

Không cam lòng mà giậm chân trên đất, Bắc Xuyên Hạ Tử lại đuổi theo dáng người cao to phía trước.

“Dập Diễm!”

Gió xuân ẩm áp không có chút lạnh giá, ngược lại, là một sự yên lặng rất tự nhiên.

Một thân ảnh nhỏ từ trong khúc cua đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vẻ mệt mỏi, miệng xinh xắn, cái mũi, đều nhấn lại với nhau. (nữ chính xuất hiện rồi)

Về mặt Sở Oa Oa khó chịu mà cái miệng nhỏ nhắn, như thế nào mà sau lưng cô hết lần này đến lần khác người đuổi theo vậy? Mấy hôm trước, cô nói với mẹ muốn ra ngoài chơi vài ngày, giải tỏa tâm tình một chút. Nhưng trong kế hoạch vĩ đại của cô, không quá hai ngày, bị trên trộm đáng ghét theo dõi!

Bắt nạt cô là dễ lắm phải không?

Bây giờ lưu lạc mà trong người không có lấy một đồng, chuẩn bị một này lẻ loi hừ quạnh!

Trong ‘kế hoạch vĩ đại’ của cô, cũng không có bị tên trộm nhìn chằm chằm vào cái này.

Còn nữa! Cảm giác đầu tiên là người ta nhìn cô như con búp bê, cao chưa đến 1m6, lại có khuôn mặt trẻ con, chỉ trời biết, cô đã sống trên cái thế giới này hai mươi hai năm.Hắc, kỳ thật còn ba tháng hai mươi mốt ngày nữa mới được hai mươi hai năm.

Chính là!

Đừng tưởng là như vậy, Sở Oa Oa cô mà bị bắt nạt, nếu để cho cô bắt được tên trộm kia.

Gào! Trước chiến sau nấu, nấu rồi lại chiến, chiến lại nấu.

Bây giờ là làm sao đây a! Chỉ có một mình ở nước ngoài, xung quanh lại không có bạn bè thân quen, chẳng lẽ muốn cô chết ở nơi xa lạ này sao?!

Sở Oa Oa ủy khuất rủ trán xuống, trong đôi mắt to đã tràn đầy nước mắt.

Bước chân có chút lảo đảo mà tiếp tục đi tới, đột nhiên phát hiện phía trước giống như có mây. À, không đúng! Rất nhiều người áo đen đang vây quanh một người đàn ông!

Tinh thần trọng nghĩa nhỏ nhoi của cô lập tức bộc phát, đi đến trước mặt người đàn ông “nhỏ yếu” bị ức hiếp?!

Sở Oa Oa không nghĩ, hoàn toàn không để ý mình có thể đấu với những người áo đen kia không, thẳng tắp xông tới.

“Ê! Ban ngày ban mặt, một nhóm đàn ông lại ức hiếp một người đàn ông thì ra cái gì!”

Nắm tay nhỏ xiết chặt, vẻ mặt không thể bỏ qua.

Người áo đen hai mắt nhìn nhau, không biết trả lời cái gì, tất cả đều đợi Ân Dập Diễm trả lời.

Mà Ân Dập Diễm nhăn mày, con người đen nhánh nghi hoặc khó hiểu. Sao, lại có một cô gái muốn đến nữa sao?

Nhưng khi nhìn bộ dáng mềm mại yếu ớt của cô, hành động trẻ con, không giống những người đàn bà xung quanh anh, diêm dúa lăng lợ hung hãn.

Nhìn chằm chằm vào cô thật lâu, Ân Dập Diễm vẫn không mở miệng.

Chuyện gì xảy ra?

Một toán người áo đen vây quanh anh ta, anh ta lại coi như không có chuyện gì, nhàn nhã thoải mái?

Theo như bình thường. Thế nào cũng không đúng!

Rắc rối, trong cái đầu nhỏ của Sở Oa Oa không chứa nhiều vấn đề như vậy, đã bắt đầu chóng mặt lắm rồi, nắm tay nhỏ giờ rồi lại do dự hạ xuống giữa không trung.

Cô đã đoán sai sao?

Những người áo đen này không muốn ức hiếp anh ta?

Hắc, còn có. Người đàn bà đứng bên cạnh người đàn ông ở chính giữa, tại sao lại nhìn cô bằng vẻ mặt hung ác, cứ như là cô làm hỏng việc lớn của cô ta vậy?

Tốt, thật là khủng khiếp!

Sở Oa Oa hoảng sợ mà lùi một bước, cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn khê nhếch lên, mặt đại ra.

“Kia, cái kia, đúng đúng đúng thật xin lỗi, không phải tôi cố ý, ” bắt đầu nói chuyện hăm dọa,

“Thật sự không phải cố ý. Người đẹp à, không cần phải hung dữ nhìn tôi như vậy.”

Nước mắt chứa đầy cả hốc mắt, nhu chỉ cần chớp một cái sẽ rơi xuống, trên khuôn mặt trẻ con đầy sự kinh hoàng, xem ra là rất sợ.

Ân Dập Diễm lạnh nhạt quan sát, mắt nheo lại, mặt không biểu tình, thần sắc lại có chút đau, vì nước mắt của đứa trẻ kia? !

Anh nhất định là điên rồi!

Nhất định là lâu rồi không có tìm đàn bà tới phát tiết, lại không thể tưởng tượng nổi vì đàn bà mà lo lắng!

Ân Dập Diễm luôn luôn xem đàn bà là cỏ rác, lại vì nước mắt của một người đàn bà mà lại đau lòng.

Ân Dập Diễm bực bội mà vuốt vuốt mái tóc, môi mỏng nhếch không nói một tiếng, phút chốc, âm thanh lạnh như băng tuyết nghìn năm từ trong miệng anh xuất ra.

5. Chương 5

“Mang cô ấy đi thay quần áo.” Ân Dập Diễm bất thành linh nói ra.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, mang cô ta đi? Nơi này có hai cô gái, rốt cuộc là muốn mang ai đi?

Mọi người nhìn nhau, không biết nói gì.

Sửng sốt một hồi lâu, Bắc Xuyên Hạ Tử phản ứng đầu tiên, hướng về phía Sở Oa Oa cười khiêu khích, tranh đàn ông với cô? Không nhìn mình đi, trông như trẻ sơ sinh. Vết mũi chưa sạch, người đàn ông nào lại đi yêu người như vậy?!

Tự tin đi đến trước mặt Ân Dập Diễm, dừng lại, “Dập Diễm, là cùng với người ta đi ư!”

Oẹ!

Thực buồn nôn! Sở Oa Oa chán ghét mà nhăn nhó cái mũi nhỏ, quệt quệt mồm.

Đôi mắt to nhìn về phía cô gái trông như con bạch tuộc đang dùng tám tua của mình dính chặt lên người đàn ông bên cạnh, cả người cô ta như muốn nhanh chóng dính vào người anh ta rồi!

Sao lại không phải là trẻ sinh đôi nhỉ? Cô nhỏ giọng lầu bầu.

Ân Dập Diễm không nói hai lời, trực tiếp đem Bắc Xuyên Hạ Tử đẩy ra, như ném đi một thứ gì đó rất chán ghét.

“Xi! Ha ha ha.” Sở Oa Oa buồn cười nhìn ‘ người đẹp ’ chập vạt trên mặt đất, rất nể tình nở nụ cười , “Người đẹp, chị không sao chứ?”

Thật buồn cười, quần áo của người đẹp không che đậy được, bị đẩy như vậy, ngược lại thành váy ngắn rồi! Sắc mặt lúc đen lúc trắng vì nhục nhã, đang trắng lại chuyển sang xanh, thật sự là rất khôi hài!

“Đáng ghét.” Bắc Xuyên Hạ Tử không cam lòng đứng lên, tiếp tục đi đến trước mặt Ân Dập Diễm, “Dập Diễm, anh nhìn xem.”

Mới nói được một nửa, đã bị tiếng gầm nhẹ cắt đứt: ”Cút ngay lập tức.

Ân Dập Diễm không kiên nhẫn nói, anh đã nhẫn nại đến cực hạn rồi! Nếu như không phải muốn nghe cô bé kia nói thì anh đã đem cô ta đá đi rồi!

Mà giọng nói của búp bê kia lại dễ nghe, giòn tan, nghe êm tai giống như chuông bạc, làm anh rất muốn nghe.

Bắc Xuyên Hạ Tử hoàn toàn ngây người, không thể tin được những lời này là nói với cô.

“Dập Diễm.”

“Còn muốn tôi nói mấy lần nữa? Cút .”

Nhục nhã, Bắc Xuyên Hạ Tử không chịu được tiếng cười nhạo của mọi người xung quanh, bụm mắt khóc chạy đi.

Được xem một vở kịch miễn phí, Sở Oa Oa cười đến đau cả bụng, ra sức cười, màn kịch vừa rồi vẫn còn dư vị.

“Quả thực. Quá buồn cười!”

Sở Oa Oa vui vẻ cười, hai mắt tô cong thành hình trăng lưỡi liềm (cười mà đến híp cả mắt luôn) , má lúm đồng tiền cũng theo nụ cười mà lúc sâu lúc nông, tiếng trẻ con cười tràn đầy cả con đường.

Thấy cô cười vui vẻ như vậy, anh cũng muốn cười.

“Cười xong rồi thì đi thay lễ phục với tôi.”

Hả?

Sở Oa Oa ngưng cười, ánh mắt trong suốt như con nai vô tội nhìn anh, cái đầu nhỏ ngẩng lên, người đàn ông này cao quá!

Dù cô có kiễng chân cũng chỉ mới cao tới ngực anh thôi, đúng là người thuộc bộ tộc chân dài mà.

“Lễ phục?” Tại sao cô lại phải đi thay lễ phục với anh?

Ân Dập Diễm lạnh lùng nói, “Cô làm cho bạn nhảy của tôi chạy mất rồi, không phải cô nên đền bù sao?”

Bạn nhảy chạy mất đúng là không sai, nhưng là do cô? Cần kiểm chứng lại nha.

“Nhưng mà.” Âm thanh giòn tan của cô có chút do dự.

Nhưng Ân Dập Diễm đã không đợi cô nói, trực tiếp cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, đi về phía tiệm quần áo.

‘ Bùng ’ một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Sở Oa Oa đỏ ửng lên, không thể trách cô nha, từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên có người đàn ông nắm tay cô, xấu hổ là chuyện bình thường!

6. Chương 6

Ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn cô một cái đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Oa Oa ửng đỏ, nhần nhần nhí nhí đi phía sau anh ta, cúi đầu xuống.

Đi đến tiệm quần áo, chỉ cần nhìn là biết quần áo bên trong không hề rẻ, Ân Dập Diễm lạnh giọng cho tất cả mọi người lui ra, cận vệ canh giữ ở ngoài cửa, để ý động tĩnh ở bên ngoài. Tự anh chọn lễ phục cho Sở Oa Oa.

Ân Dập Diễm lấy một bộ lễ phục dạ hội đưa cho Sở Oa Oa, “Thay.”

Sở Oa Oa thấy lễ phục, không nhìn cũng không vội, hai mắt to tròn nhìn rồi đứng dậy! Không phải vì bộ lễ phục rất đẹp, mà là.

Mặc dù chưa bao giờ vào nơi này, cô cũng đoán được quần áo trong này nhất định sẽ rất nhiều tiền, có đánh chết cô, cô tuyệt đối sẽ không tin, một bộ lễ phục ở đây đủ để mua cả bách hóa Thương Thành rồi!

“Ê, anh kia.” Không biết gọi anh ta như thế nào, đành mở miệng nói nhỏ, “Cái này quá đắt.”

Ân Dập Diễm lại trả lời râu ông nọ cắm cằm bà kia: “Không gọi là ‘ê’, gọi tôi là Diễm.”

Trên thế giới, anh chỉ cho phép cô gọi anh như vậy.

Nghe vậy, Sở Oa Oa kinh ngạc sửng sốt, “Gọi như vậy thân mật quá.”

Cô đâu có là gì của anh.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng, mặt đỏ hồng ngay lập tức ngậm miệng, ngón trỏ đặt chéo trước môi. Cô không được nói là sao! Sao lại dùng ánh mắt dọa người này nhìn cô? !

Cô nhin không được mà nhỏ giọng lầm bầm, vẻ mặt không tình nguyện lại mở miệng: “Anh kia” bị nhìn lần nữa, đành phải đổi cách xưng hô, “Diễm, Diễm. Lễ phục này đắt quá, đổi cái khác được không?”

Ô a, nói như vậy lại không được tự nhiên!

“Không được.” Tiếng nói không lớn, lại làm cho cô khiếp sợ.

Không được thì không được! Sở Oa Oa hừ một tiếng, liền cầm lễ phục vào phòng thay quần áo.

Mười phút sau, Sở Oa Oa trở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thẹn thùng.

Thật sự không thể trách cô a! Bộ lễ phục này thật sự, thật sự rất đẹp a! Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ mặc.

Lễ phục đẹp như vậy, khó tránh khỏi thẹn thùng .

Ân Dập Diễm chỉ lạnh lùng nhìn cô, cúi đầu nhìn kế hoạch của xí nghiệp mà thư kí vừa đưa tới, trầm mặc không nói.

Thấy anh không nói lời nào, Sở Oa Oa có chút ỉu rĩ, cô liếm liếm môi, sợ hãi hỏi: “Rất xấu sao?”

Thanh âm của Oa Oa tràn đầy thất vọng.

“Rất tốt.”

Anh đứng lên, nắm tay nhỏ bé của cô, một tay bảo vệ cô đi ra tiệm bán quần áo.

Chờ một chút! Mới đi ra tiệm bán quần áo, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất quan trọng — không cần trả tiền sao?

Vừa định mở miệng hỏi, thư ký bên cạnh đã trả lời vấn đề của cô, “Tổng giám đốc, chi phiếu đã đưa cho nhân viên bán hàng.”

Ân Dập Diễm gật gật đầu, xem như đã rõ.

Sở Oa Oa lại không thể bình tĩnh như vậy, cô trợn tròn mắt, ngạc nhiên kêu to: “Oa! Anh là Tổng giám đốc a!”

Tổng giám đốc không phải là người có rất nhiều tiền sao...? Bình thường vung tay lên, vài chục vạn giống như uống nước, rất nhanh hết.

Trùng hợp, cô đang buồn vì trong người không có đồng nào, bây giờ có cơ hội có chút điều kiện gì đó, không phải ‘không đạo đức’ sao?

Trong đôi mắt to có sự giảo hoạt, cười rất âm hiểm.

Ân Dập Diễm như đã đoán được ý nghĩ của cô, chỉ là không nói ra mà thôi, ngược lại anh muốn xem, cô bé này muốn đùa giỡn như thế nào?

7. Chương 7

Sở Oa Oa cố gắng tình cảm, chuẩn bị nước mắt tràn trề, cô dùng sức véo đùi, khóc lên tại chỗ.

“Ô! Em thật đáng thương. Vốn tới đây để vui chơi cho đã, nhưng, nhưng vừa mới xuống xe.....Liên, liên, bị tên trộm chú ý.....Ô!” Cô khóc đến thở không ra hơi, “.....Em bây giờ không có tiền! Đi chơi kiểu gì bây giờ! Ô, ô.....Ngay cả chỗ ở cũng không có! Ô!”

Biết là cô đang diễn trò, nhưng thấy khuôn mặt trẻ con của cô khóc đến lê hoa đái vũ *, trong lòng anh lại đau đớn. Bây giờ, anh đột nhiên cảm thấy cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần không nhìn thấy nước trên khuôn mặt cô nữa, anh sẽ làm bất cứ cái gì.

* Lê hoa đái vũ [] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái

Nghĩ đến việc này, Ân Dập Diễm nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, dịu dàng nói, “Đừng khóc.” Anh đau lòng.

Nghe vậy, hộ vệ xung quanh, cả lái xe cũng đều giật mình há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin được!

Xảy ra chuyện gì vậy? !

Chẳng lẽ ông chủ của bọn họ buổi sáng bị làm sao ư? Sao lại có thể dịu dàng như thế, còn.....an ủi con gái?!

Đàn bà ở trong mắt của anh, không phải luôn bị coi là cỏ rác sao? Vung tay một cái, dạng đàn bà nào không có? Quyến rũ, yêu mị, nội liễm*, dịu dàng.....

* nội liễm: sống nội tâm

Rèn sắt khi còn nóng*! Đúng, liền thừa dịp này a!

*câu thành ngữ này khuyên chúng ta “hãy hành động ngay lập tức để có cơ hội thành công cao hơn” cũng như chỉ khi thanh sắt còn nóng đỏ, chúng ta mới có thể dễ dàng rèn nó thành hình dạng như ý

Sở Oa Oa nâng mi lên, qua mi mắt nhìn thấy đôi mắt đen kịt như loại đêm giữa mùa hạ, tâm không khỏi rung động một chút, mặt đỏ lên.

Hồi lâu, cô khóc thút thít ấp úng nói, “Có thể cho em một chỗ ở được không?”

Đôi mắt đen nhánh dao động, không trả lời ngay lập tức, mà chỉ lấy tay lau nước mắt của cô.

Hỏi mà không có được câu trả lời, Sở Oa Oa cảm thấy lúng túng, dùng tiếng khóc để che dấu sự ngượng ngùng của cô: “Không cho cũng không sao! Cùng lắm thì em không cùng anh tham gia cái bữa tiệc gì đó, dù sao cũng không phải em làm bạn gái anh chạy mất!”

Cô không có được một câu trả lời, nước mắt lập tức ngừng, đôi mi thanh tú nhăn lại, không vui mà nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn trề ra có thể treo một cái bình dầu rồi!

Trời ạ! Cái cô bé này điên rồi sao! Dám uy hiếp Ân Dập Diễm có danh xưng là ‘Azrael’* ? ! Cô không sợ đắc tội với anh? Nếu như đắc tội với anh, cô cũng đừng nghĩ còn sống trên thế giới này.

* Azrael : Tổng lãnh thiên thần chết

“Không.” Ân Dập Diễm ôm thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô, “Hôm nay bất luận như thế nào em cũng phải đi cùng với tôi.”

Không phải anh không muốn đáp ứng yêu cầu của cô, chỉ là cô hỏi như thế, anh đột nhiên có ý nghĩ kỳ quái, nếu hôm nay không gặp được anh, mà là người đàn ông khác, có phải cô cũng nói như vậy?

Cái ý nghĩ này làm anh rất không vui, thậm chí là tức giận .

Sở Oa Oa trừng mắt nhìn anh, “Có người nào nói anh rất bá đạo hay không?”

“Không có.” Bọn họ không dám nói.

Cô tránh khỏi ngực của anh, giọng nói đột nhiên chuyển thành buồn bã, điềm đậm đáng yêu nói: “Nhưng mà. Diễm, anh nhìn tâm nhìn một người con gái nhỏ yếu không một xu lang thang ở đầu đường sao?”

Nói xong, còn cố ý khéo léo run rẩy cái mũi một chút, gật đầu rất chân thành, để chứng minh chính mình thật là ‘ người con gái nhỏ yếu không có đồng nào’.

Bỗng dưng, anh nở một nụ cười cưng chiều! Ông trời ơi, anh rất yêu bộ dạng này của cô, như đang làm nũng.

Trong ngực bỗng nhiên có sự ấm áp, tê tê mà tản ra.

Anh lập tức lên tiếng đáp, “Được rồi, tham gia hết tiệc tối, tôi sẽ cho em ở lại chỗ tôi.” Tốt nhất là vĩnh viễn cũng không trở về.

Sở Oa Oa cuối cùng là nhận được trả lời mà cô muốn, hai nắm tay giơ lên cao, giọng nói của Oa Oa cũng tràn đầy vui sướng, “A! Em không phải lưu lạc đầu đường nữa!”

Ân Dập Diễm lại cười lần nữa.

Mà cảm của tất cả mọi người xung quanh đều trật khớp, như thế là xong sao?

Ông chủ của bọn họ thật sự muốn cho người không rõ lai lịch này, thậm chí tên còn không biết mà cho ở lại?

8. Chương 8

Rất nhanh, Ân Dập Diễm cùng Sở Oa Oa ngồi lên Rolls-Royce Phantom liền đi tới. biệt thự Nam Cung.

Nam Cung là gia tộc của xã hội thượng lưu, có địa vị rất cao. Bởi vậy, có thể nhận thiệp mời của gia tộc Nam Cung thì đó tuyệt đối không phải là người bình thường, huống chi người đứng đầu gia tộc Nam Cung, Nam Cung Ngạo trực tiếp đưa giấy mời.

Được mời đến là các gia tộc thượng lưu, thiếu gia của các nhà tài phiệt*, thiên kim tiểu thư của thị trưởng thành phố, thậm chí còn có cả bá tước quý tộc nước Anh cũng đến, đi máy bay riêng đến biệt thự Nam Cung.

*những người có nhiều tiền

Qua những điều này có thể thấy rõ, người trong gia tộc Nam Cung không phải chuyện đùa.

Sở Oa Oa khi bước vào cánh cửa nhà Nam Cung thì đã có một đám khách quý, các thiếu gia tiểu thư quý tộc, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm cô, làm toàn thân cô sởn tóc gáy.

Nhưng trên thực tế, bọn họ đang suy đoán, đường đường là người đứng đầu tập đoàn Ân thị.....Ân Dập Diễm, bên cạnh không phải là minh tinh màn ảnh, cũng không phải thiên kim tiểu thư, hoặc là người mẫu nổi tiếng.....

Bọn họ căn bản chưa bao giờ thấy cô gái này!

“Ê, Diễm.” Sở Oa Oa lấy cùi chỏ chọc chọc vào lồng ngực của Ân Dập Diễm, ngẩng đầu nhìn anh cao hơn cô cả một cái đầu, “Sao họ lại nhìn em như vậy?”

Cảm giác thật kỳ quái!

Ân Dập Diễm nhân cơ hội ôm chặt eo cô, tham lam giữ lấy, “Bởi vì đêm này em rất đẹp.....”

Hắc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, vội vàng né tránh mắt của anh, cô hờn dỗi nói, “Nói đùa!”

Không phải cô không biết, những người ở đây cười nhạo cô, bởi vì cô không có thân phận gì, gia thế, khuôn mặt cũng chả có gì khiến người khác động lòng.

Cô chỉ nghĩ đến cái đây thôi! Cho nên mới muốn hỏi anh, muốn anh giải quyết giúp cô.

Khôi phục tinh thần, lại nghĩ đến gì đó, tiếng trẻ con giòn giã đầy uy hiếp: “Đừng quên, chúng ta còn có giao ước đó?”

Ân Dập Diễm bật cười, anh sao có thể quên được! Hơn nữa, anh không chỉ muốn cô ‘ tạm thời ’ ở tại Ân gia, còn muốn cô. Cả đời đều ‘ cam tâm tình nguyện ’ ở lại đó!

“Quên rồi sao? !” Cô truy hỏi, tiếp theo oa oa kêu to, “Làm sao anh có thể quên chứ! Em không dự tiệc nữa, không thèm dự nữa!”

Sở Oa Oa tức giận không để ý tới ánh mắt tò mò của mọi người chung quanh, ngồi trên mặt đất gào khóc.

“Oa! Anh làm người sao lại có thể không giữ lời? ! Oa, không giữ lời hứa! Vô lại, bại hoại, xấu xa. Oa!” (bó tay luôn, đúng là con nít)

Bộ dáng của cô, hấp dẫn rất nhiều người, đương nhiên. Cũng cả anh.

Ân Dập Diễm nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn, khe hở khe khép, lúc khóc còn nhìn thấy đầu lưỡi mềm mại của cô, như bông hoa vừa nở, hấp dẫn ánh mắt anh.

Anh cúi người, sau đó vòng tay qua người cô, nhẹ nhàng an ủi: “Ngoan, đừng khóc, anh không có quên.”

“Thật không? !”

Trong nháy mắt mặt cô lại hớn hỏ, đôi mắt to không có một giọt nước mắt.

“Thật tốt!” Sở Oa Oa khua tay lên, quàng lấy tay anh, “Anh thật là người tốt! Oa Oa yêu anh nhất!”

Trong lòng có chút rung động, cô vừa nói cái gì?

‘Oa Oa yêu anh a! ’

Nói yêu anh sao?

Lần đầu tiên, nội tâm vốn tĩnh lặng của anh đã rung động.

Tiệc tối rất nhanh kết thúc, bạn tốt Nam Cung Ngạo vẫn muốn giữ anh ở lại, nhưng anh lại nghĩ tới cô bé kia, Sở Oa Oa.

Cô chơi suốt năm giờ, chắc chắn bây giờ đã rất mệt rồi! Ăn , uống như siêu nhân vậy, không dừng. Chắc bây giờ trong bụng cô đầy thức ăn rồi, anh rất lo lắng buổi tối ăn sẽ không tiêu.

Thật ra anh không muốn người đàn ông khác chăm sóc cô, cho dù là bạn tốt của anh cũng không được!

Cho nên, anh muốn đem cô về Ân gia, tự mình chăm sóc cô.

Anh không khỏi nghĩ đến việc, anh ngồi đầu giường, toàn tâm toàn ý, giống như đang chăm sóc cho vợ yêu của mình, anh yêu cô.....

“Ê? Anh suy nghĩ gì đấy?” Tay cô cứ lắc lư trước mặt anh, đột nhiên kêu lên, “Anh cười lên trông thật đẹp!”

Trên gương mặt trước đây luôn lạnh lùng của Ân Dập Diễm trở nên dịu dàng, sau đó không nói lời nào mà ôm lấy cô, chuẩn bị trở về Ân gia, tự mình. Chăm sóc cô.

“Ê ê ê, Diễm, em có thể tự đi mà! Haiz, khó xử quá! Thả em xuống.”

9. Chương 9

Xe đi về con đường phía trước, Sở Oa Oa nhìn ra bên ngoài từ cửa xe, cái đầu nhỏ không ngừng lắc lư, bàn tay nhỏ bé liên tục đưa nghịch.

Cô hà hơi vào kính, sau đó lại cười ha ha rồi vẽ một khuôn mặt cười thật to và một khuôn mặt mếu.

Sau đó cô đóng giả là người lồng tiếng, giả làm hai người cùng một lúc.

Đầu tiên cô sắm vai với khuôn mặt cười: “Nói cho anh biết, con trai đừng có hư hỏng như vậy! Phải biết bảo vệ con gái chứ.”

Lại làm khuôn mặt mếu: “Ai nói con trai phải bảo vệ con gái, tôi lại càng muốn bắt nạt cô ta!”

‘Khuôn mặt tươi cười’ tức giận đến mặt đỏ tía tai: “Anh đúng là đồ chỉ biết gây họa!”

‘Mặt mếu’ cười nhạt: “Ai nói? Thật sự là buồn cười, cô chưa nghe câu tiếng xấu lưu truyền ngàn năm sao?”

Xi, tự biểu diễn, cũng chính cô tự cười trước.

Thân hình nhỏ nhắn cười ngửa lên ngửa xuống.

Lái xe ngồi ở phía trước thì thoáng nhìn Sở Oa Oa qua gương chiếu hậu, vẻ mặt nghi hoặc.

Ân Dập Diễm cũng nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của lái xe, đôi mắt đen nhánh có sự không vui.

Nghiêng đầu nhìn cô thì đôi mắt mới trở lại dịu dàng. Cô bé này, nhìn bộ dáng thế kia chắc là muốn biến xe anh thành bản vẽ tranh mất rồi!

Anh khẽ cười một tiếng, đưa tay xoa xoa mái tóc của cô.

“Hắc, Diễm.” Cô quay đầu, tiện tay vuốt lại tóc, “Em không thể không có một con rối gỗ”

Buổi tối, không có rối gỗ cô sẽ không ngủ được!

“Được.”

Tuy không biết là cái gì, nhưng anh vẫn chấp nhận yêu cầu của cô, chỉ cần không quá đáng, anh đều có thể chấp nhận.

Sở Oa Oa lại cười tủm tỉm, tiếp tục tìm lấy ‘món đồ chơi mới’.

Vóc người cô nhỏ nhắn, ngồi ở trên ghế, hai cái đùi lắc lư, giống như một đứa bé.

Ánh mắt Ân Dập Diễm bắn khoắn nhìn thân thể bé nhỏ, gầy, cái cằm xinh đẹp, còn có dáng người nhỏ đến đáng thương. Nhìn thế nào, cũng không đoán được tuổi thật của cô.

Nhưng anh có thể khẳng định, cô chính xác là đã trưởng thành! Bằng trực giác của anh, điều đó không thể nghi ngờ.

Vừa ngẩng đầu, đã đến Ân Trạch.

Lái xe đã mở cửa xe cho Ân Dập Diễm, cung kính đứng bên cửa xe, im lặng chờ anh xuống xe.

Nhưng anh vẫn chưa xuống xe, mà lại cởi áo khoác, choàng lên người Sở Oa Oa, rồi mới ra khỏi xe.

Thật cảm động!

Khổng thể tin là anh biết cô lạnh, lại còn dịu dàng cởi áo khoác choàng lên người cô.

Sở Oa Oa chun chun mũi, sau đó mở cửa xe bên phải ra. Chân còn chưa đứng vững, đã bị tòa biệt thự xa hoa ở trước mắt hấp dẫn.

Rộng quá, thật là xa hoa!

Sở Oa Oa cố gắng kiềm chế nước miếng trong miệng, không để chảy ra.

Nhưng mà, trong lòng cô đã sớm reo hò vui sướng!

Mỗi ngày mỗi ngày. Trời ạ! Nhìn là biết tòa biệt thự này là của người có tiền, sau này cô sẽ ở nơi này sao?!

Không thể tin nổi!

Trước mắt nhiều người, Ân Dập Diễm cúi xuống hôn cô, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng.

“Ê !” Sở Oa Oa vĩnh miệng lên, tay phải chùi miệng sau đó mới thở lại.

Anh nhúu mày, “Không cho lau!”

Chẳng lẽ nụ hôn của anh, làm cho cô khinh bỉ như vậy sao?

Sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ có thể quang minh chính đại hôn cô!

Xem ra. Phải chuẩn bị tốt một chút

“Oa!”

Cô giống như cơn gió chạy ào vào trong Ân trạch, vừa vào cửa, giày còn chưa kịp cởi, giống như quan viên khám xét nhà, nhìn đông ngó tây, chạy đi chạy lại.

Bà Giang kinh ngạc nhìn người đang chạy qua chạy lại trong Ân Trạch, ngơ ngác, vẻ mặt không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Bà vốn không biết xảy ra chuyện gì!

Vừa rồi, bà còn đang quét dọn, nghe tiếng xe quen thuộc, đều cho rằng cậu chủ đã trở về. Nhưng mà.....khi bà mở cửa, còn chưa kịp nhìn, đã thấy một thân ảnh nho nhỏ, nhanh như cắt chạy vào.

Hù dọa bà, đến bây giờ tim bà vẫn còn đập thình thịch, chỉ sợ đó là cướp.....

Đời này bà sẽ không thấy được cháu gái yêu quý của bà rồi!

Phục hồi lại tinh thần, Bà Giang lập tức đuổi theo cái thân ảnh kia, bà đã hơn năm mươi tuổi, dù chạy thể nào cũng không đuổi kịp, một Sở Oa Oa chừng hai mươi.

Nhưng mà, Sở Oa Oa lại giống như người nhàn rỗi, không kiêng nể gì cả mà đi dạo ‘ cửa hàng ’, đối với cô mà nói, cả Ân trạch hoàn toàn có thể so sánh với một nhà hàng cao cấp!

Từ trên xuống dưới, tổng cộng có bảy tầng. Bên trong có thang gác, thang máy, có thể tùy ý chọn lựa. Mà ở tầng một, sàn nhà không phải là đá cẩm thạch như các nhà khác, mà là một.....dòng suối nhỏ?!

Sở Oa Oa ngồi xổm xuống, đôi mắt to chớp chớp, chăm chú nhìn vật bên trong..

Bên trong dĩ nhiên là có. Cá!

Rất nhiều cá, lớn nhỏ đều có, loại cũng giống nhau!

Sở Oa Oa vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng gõ thủy tinh dưới chân, như không tin được thứ mình đang nhìn thấy.

Mà những con cá kia sau khi nghe tiếng gõ, toàn bộ bị kinh hãi mà chạy.

Hắc! Hắc! Hắc!

Đồ chơi thật tốt, Sở Oa Oa cười, lại tìm được đồ để chơi rồi!

10. Chương 10

Cô chậm rãi đi, đuổi theo đàn cá, tay lại gõ thật mạnh, đúng là nhất gan, toàn bộ đều bị dọa chạy mất, lập tức bơi đi chỗ khác.

Cô lại đuổi, cá nhỏ nhất gan bị dọa chạy, cô tiếp tục đuổi, cá nhỏ tiếp tục nhất gan bị dọa chạy.

Nhiều lần như thế, đến khi.

“Ê ! Cô làm gì ở đây!” Bà Giang vất vả lắm mới bắt được cô, chống nạnh quát to.

Ai biết, Sở Oa Oa căn bản không để ý tới bà, lại tiếp tục cùng đám cá nhỏ kia chơi trò chơi ‘ em bé truy đuổi cá nhỏ ’, lại vô cùng cao hứng, hoàn toàn không đem bà để vào mắt!

Bà Giang tức giận tới mức muốn cắn lưỡi, bà cũng đã hơn năm mươi, lại đuổi theo cô gái này khắp Ân Trạch, chỉ sợ cô gây ra chuyện gì.

Người đầy mồ hôi, thở hồng hộc đi về phía Sở Oa Oa, chuẩn bị vung cây lau nhà lên về phía cô, “Cô là ai? Làm sao có thể vào đây?”

“Cháu, cháu cháu cháu.” Lúc này cô mới ngẩng đầu lên, lại chứng kiến một cây lau dài nện xuống , cô liên tục hét lên, “Đừng đánh, đánh... đánh... cháu! Cháu không phải người xấu, không phải, không phải người xấu a! Đừng đánh cháu!”

Chân trái của Sở Oa Oa nhảy dựng lên, tránh cây lau nhà của bà Giang, sau đó lại tiếp tục nói: “Cháu thật sự không phải là người xấu a!”

Ai tới cứu cô?

Cô vô tội, vừa chơi với cá, còn chưa chơi chán, đã bị trở thành kẻ trộm!

Oa, ai tới cứu cô?

“Ngày mai nhớ đem bản kế hoạch cho tôi....Nhớ đấy!”

Ân Dập Diễm cúp điện thoại, cởi giày, ngẩng đầu liền nhìn thấy, bà Giang đang cầm cây lau nhà, mà cô bé kia vừa chạy vừa trốn.

Bà Giang vừa đánh vừa quát: “Con bé chết tiệt kia, cô cho rằng đây là nơi nào? Là chỗ cô có thể tùy tiện đến chơi phải không?”

Chết tiệt, lại bắt nạt cô!

Anh tức giận, bà Giang dám dùng cây lau nhà đánh cô!

“Dừng tay!” Anh quát lớn.

Nghe vậy, bà Giang lập tức nhận ra giọng nói của anh, hoảng sợ, vội vàng buông cây lau nhà, thừa dịp Sở Oa Oa còn đang ngây người tóm lấy cô, đi về phía Ân Dập Diễm để tranh công.

“Cậu, cậu chủ, cô bé này.” Bà Giang đem Sở Oa Oa đẩy tới trước mặt Ân Dập Diễm.

Sở Oa Oa không vui vẻ cái miệng nhỏ nhắn lên một chút, oán trách nói, “Tôi sao lại là cô bé chứ!” Nói xong, còn ưỡn ngực, chứng minh mình không phải cô bé!

Con người hung ác nhìn bà Giang, bà Giang run rẩy cúi đầu xuống sợ hãi, Ân Dập Diễm trầm giọng nói: “Cô ấy là do tôi mang về, bà có ý kiến?”

Thân hình cao lớn, tiến lên phía trước, ôm Sở Oa Oa vào trong lòng, hơi thở nam tính bao phủ cô.

Thân hình thon dài cao ngất này của anh, ôm cô như một đứa bé sơ sinh, thông minh đáng yêu.

“Không có, không có ý kiến.”

Bà Giang tiếp tục cúi đầu xuống, mồ hôi lạnh ứa ra, trong nội tâm còn âm thầm nói, cậu chủ làm sao có thể mang một cô Hắc, cô gái về nhà?

Trong nhà ngoài bà lão là bà ra, lại cũng không có phụ nữ nào khác, hôm nay, đột nhiên lại xuất hiện một cô gái, điều này làm cho bà rất kinh ngạc. Xưa nay cậu chủ lạnh lùng, không bao giờ mang phụ nữ về nhà, thậm chí bà đã ở Ân Trạch nhiều năm, Ân Dập Diễm cũng hầu như không nói chuyện với bà.

Mà Ân Dập Diễm luôn xem đàn bà như cỏ rác, lại càng không chủ động nói chuyện với phụ nữ!

Thế thì, đang có chuyện gì xảy ra vậy?

Tự mình mang về một cái cô gái nhỏ, còn. . . . thân mật ôm cô ấy như vậy? !

“Đi xuống!”

Anh lãnh đạm nói, giọng nói lạnh như băng, nhất là đôi mắt có sự hung ác, bên trong là lửa giận ngút trời!

Nếu anh không sớm cúp điện thoại, bà Giang sẽ cầm cây lau nhà đánh cô!

“Vâng vâng.”

Bà Giang vỗ ngực một cái, đáng sợ thật!

“Đợi một chút.” Ân Dập Diễm lên tiếng, bà Giang liền dừng lại, “Nói ọi người, từ nay tôi không muốn nhìn thấy sự việc như vừa rồi nữa!”

Bà Giang gật gật đầu, chỉ sợ làm sai việc gì đó, chọc giận cậu chủ. Sau đó nhanh chóng dời đi.

Kiểm chế tức giận, Ân Dập Diễm nghiêng đầu nhìn Sở Oa Oa còn đang tức giận, dịu dàng an ủi cô: “Còn giận sao ?”

Hừ! Cô quay đầu, nhất quyết không để ý tới anh.

Đúng là một đứa trẻ con!

Anh đột nhiên cảm thấy buồn cười, cười động tác tức giận trẻ con của cô.

11. Chương 11

“Từ nay về sau sẽ không có người dám đánh em.”

Vì anh đã nói với bà Giang, không được để cho anh nhìn thấy bất kì ai ức hiếp cô nữa.

Nghe được lời cam đoan của anh, lông mày Sở Oa Oa mới dần ra một chút, cô ghét nhất người khác nói cô là trẻ con!

A ! Cô mà giống như trẻ con á! ‘Như’ cũng đâu phải thật sự, chỉ là giống thôi!

Phụ nữ có cái gì, cô cũng có (*), cô tuyệt đối không thể là trẻ con được!

(*) Câu này là chỉ cô cũng có vòng 1, vòng 2, vòng 3 như những người phụ nữ khác, không phải giống đứa trẻ, xẹp lép không có gì =))

“Em ghét những người gọi em là trẻ con!” Cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, sau đó liền quên ngay chuyện vừa rồi.

Sở Oa Oa nhẹ nhàng đi đến chỗ đàn cá đang bơi, đếm từng con một. Đôi mắt to tròn lâu lâu không chớp nên hơi mỏi. Vì vậy, cô dụi dụi mắt, lại ngáp một cái, xem ra cô đã rất mệt.

Đầu nhỏ gục xuống . Có lần xuýt chút nữa thì gục xuống nền nhà.

Lại ngáp một cái, bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, mí mắt đã bắt đầu díp lại.

Ân Dập Diễm thay quần áo ở nhà xong, từ tầng sáu xuống, dáng đi ưu nhã .

Anh thay quần áo ở nhà, bớt đi phần khí phách lúc ở công ti, lãnh đạm, thể hiện được sự thành thực của người đàn ông.

Đôi mắt đen nhánh chậm rãi nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đang buồn ngủ của Sở Oa Oa.

Xem ra, hôm nay cô đã rất mệt rồi.

Ân Dập Diễm khẽ đi đến trước mặt cô, không chút tiếng động, khom lưng xuống ôm lấy cô.

Mà Sở Oa Oa như tìm được một cái gối, lười biếng chui vào trong lồng ngực của anh, dần dần ngủ.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt trẻ con, đôi mắt có sự phức tạp. Anh đã gặp qua tất cả các loại phụ nữ, nhưng cô bé trước mặt này thì anh chưa bao giờ gặp qua. Không có một chút son phấn, trên khuôn mặt xinh đẹp, là làn da mịn màng, đẹp tự nhiên.

Trên người cũng không có mùi nước hoa nồng nặc như những người phụ nữ trong giới thượng lưu, mà là mùi sữa thơm.

Đôi mắt khẽ động, cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Anh khẽ thở dài, rốt cuộc cũng hiểu.

Anh đã hoàn toàn thua cô bé này rồi!

Ân Dập Diễm cúi người, kề sát tai của cô, dịu dàng hỏi: “Ngoan, nói cho anh biết, em tên gì.”

Ồn quá! Con muỗi đáng ghét cứ bay bên tai cô, làm cô rất khó chịu!

Sở Oa Oa nhú mày, bàn tay quơ quơ bên tai để đuổi muỗi.

“Ngoan, nói cho anh biết.” Anh tiếp tục hỏi cô.

Đáng ghét! Âm ỉ chết đi được, có để cho cô ngủ hay không a!

Bất đắc dĩ, cô đành phải mơ mơ màng màng trả lời: “Sở... Sở Oa Oa.”

Như thế này cô có thể ngủ được rồi ư?

Không thấy tiếng nói nữa, cô tiếp tục ngủ thật say.

Nghe vậy, Ân Dập Diễm ôm Sở Oa Oa lên tầng sáu —— phòng ngủ của anh.

“A. Ngủ thoải mái thật.”

Sáng sớm, Sở Oa Oa nằm ở trên giường, thân thể vùi ở giữa giường lớn, mềm mại khiến cô không muốn rời .

Nhưng mà.

Sao cô lại ngủ trong này? Cô nhớ tối hôm qua còn ở vũ hội.....

Thân thể cuộn trong chăn, giống như con sâu. Cô lặn qua lặn lại, , vùi thật sâu vào trong chăn, giống như con sâu, nhưng không ngờ đã lặn đến mép giường.

“Phịch!” một âm thanh lớn vang lên !

Ân Dập Diễm đang đánh răng thì nghe được tiếng động, lập tức từ trong phòng tắm rộng lớn bước ra, khuôn mặt rất lo lắng.

“Oa Oa?”

Anh rất tự nhiên mà gọi tên cô.

Hix, đau quá!

Sở Oa Oa nâng tay lên, xoa cái mông đáng thương, đau đến chảy nước mắt.

Đầu đang rất đau còn chưa biết đang xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại ngủ trong này? Khuôn mặt lo lắng, suy nghĩ người đàn ông này là ai?

Tiếp tục suy nghĩ, từng sự việc cứ hiện ra trong đầu cô, làm cô rối bời.

Đôi mắt chớp chớp, không nói lời nào.

Cô không nói, lại làm cho Ân Dập Diễm rất lo lắng!

“Làm sao mà ngã ?!” kiểm tra kĩ càng, không thấy cô bị thương, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt anh có sự tức giận làm cho người ta sợ hãi, như có sương lạnh phủ trên mắt anh, làm cô run rẩy.

12. Chương 12

Bàn tay nhỏ bé bắt lấy túm lấy cái chân, cẩn thận nói: “Không sao không sao. Ngã sắp xuống.”

Nghe vậy, Ân Dập Diễm mới bình thường lại, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh.

Anh cúi người, ôm lấy Sở Oa Oa, nhẹ nhàng đặt lên giường, như là đặt một đứa trẻ con nghịch ngợm. Hắc. Chính xác là búp bê.

“Em làm sao mà lại ngủ ở trong này?” Hồi lâu, cô mới hỏi điều nghi vấn trong lòng mình.

“Quên rồi sao? Em nói muốn anh chuẩn bị phòng cho em.”

Có lẽ, chỉ có cô, anh mới có thể kiên nhẫn giống như thế này, để giải thích nghi vấn của cô.

Sở Oa Oa bưng tỉnh, cô nhớ tới chuyện buổi chiều ngày hôm qua, hóa ra là chính mình yêu cầu

Đột nhiên, cô nhắc chân lên, không khí lạnh lẽo lập tức tràn vào. Cô rùng mình một cái.

Ân Dập Diễm cau mày, không vui với hành động của cô, anh chặn lại bàn tay nhỏ bé của cô đang muốn mở cửa, “Muốn đi đâu?”

“Ngày hôm qua anh có nói sẽ mua cho em một con rối gỗ.” Bây giờ cô muốn xuống tầng tìm xem, anh có thất tín hay không.

Rối gỗ mà tối hôm qua cô nói với anh, anh cũng đã cho người đi mua rồi, đang ‘ nằm ’ tại trên ghế sa lon.

“Chờ đã, mặc quần áo vào đã.” Ân Dập Diễm lấy quần áo anh chuẩn bị cho cô, tự mình mặc cho cô, :Rối gỗ anh đã mua rồi.”

Sở Oa Oa vui mừng cười, không nghĩ anh giữ lời như vậy, cô phối hợp với anh, giơ tay lên, cúi đầu xuống để cho anh mặc quần áo. (sao giống chăm con vậy trời)

Mặc quần áo xong, cô đã không thể chờ được nữa mà chạy xuống tầng tìm rối gỗ. Từ nhỏ cô đã có sở thích quái dị là mỗi ngày phải có rối gỗ, cho dù thế nào, chỉ cần có rối gỗ, cô cảm thấy rất an tâm. Nếu như không có rối gỗ làm bạn, cô cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, sẽ không hào hứng.

Cha mẹ cũng muốn cô bỏ cái tật xấu này, nhưng đó đã thành thói quen tự nhiên, không thể bỏ được!

Cho nên, dần dà, cha mẹ cũng mặc kệ cô, còn lựa chọn rối gỗ giúp cô.

Nhưng mà. Tối hôm qua cô không có ôm rối gỗ đi ngủ, thế thì hôm qua cô ngủ như thế nào?

Thật sự đau đầu a!

Cô lắc lắc đầu, thôi, không thèm nghĩ nữa . Coi như cô đầu gỗ đi, nghĩ một ngày chỉ sợ cũng không nghĩ ra được, đi tìm rối gỗ của cô vẫn quan trọng hơn!

Nhưng mà nhưng mà.

Vừa thấy rối gỗ, cô cũng đã ngạc nhiên tới mức nói không ra lời, chuyện gì đây? Cô chỉ muốn anh mua rối gỗ mà thôi, sao cái con rối gỗ này lại bằng chiều cao của cô thế? !

Sốc.

Cô nuốt nước bọt, quay đầu nhìn về phía người đàn ông cao lớn kia.

“Diễm.” Giọng nói ửng lên, chỉ chỉ về hía con rối gỗ trên ghế sa lon, “Nó to quá! Đó là cho em sao?”

Ân Dập Diễm trầm mặc, nhưng đôi mắt lại có sự vui vẻ. Vẫy vẫy tay, cho tất cả người hầu lui.

Sở Oa Oa hét lên một tiếng, chạy đến, ôm con rối gỗ to bằng cô không hơn không kém. Lúc sau, lại bỏ nhào lên người Ân Dập Diễm, cả người ở trên người anh, giống như con gấu koala.

Hai cái chân nhỏ trắng như ngọc, kẹp chặt eo của anh, bàn tay nhỏ bé vòng qua cổ của anh: “Quá tuyệt vời! Oa Oa rất thích, rất thích anh a!”

Ở trên người anh mè nheo, gò má cứ cọ cọ lên ngực anh.

Ân Dập Diễm nhin không được kêu lên một tiếng, đáng chết! Cô bé này muốn anh làm Liễu Hạ Huệ sao? Tưởng anh là Liễu Hạ Huệ à, mà ngồi trong lòng anh đùa nghịch? Đúng là đùa với lửa, còn không ngại ngừng mà tựa trên người anh!

Mồ hôi lạnh từ trán của anh nhỏ xuống, chảy xuống gân xanh trên trán, nhìn là anh biết anh đã kiềm chế đến mức nào!

“Oa Oa.” giọng nói khàn khàn, người hiểu chuyện đều có thể đoán được, nhưng Sở Oa Oa lại đơn giản như tờ giấy trắng, hoàn toàn không hiểu.

Cô ngẩng đầu, hỏi: “Cái gì?”

Hỏi xong, cô mới phát hiện, người đàn ông biết tên cô!

Bỗng dưng, lời dạy bảo của cha mẹ làm cho cô cảnh giác. Không được nói chuyện với người lạ!

Nhưng. Cô đã biết tên của anh, như vậy. Anh biết tên của cô cũng đúng mà? Cô lo lắng làm gì chứ?

Ân Dập Diễm nhìn thấy cô cảnh giác, chớp chớp mắt, cũng không nói gì.

13. Chương 13

Sở Oa Oa sờ trán, từ trên người anh nhảy xuống, không biết rằng động tác vừa rồi mập mờ như thế nào.

Cô cảm thấy mình thật tốt số, không những được ở trong căn phòng lớn này, còn có rất nhiều thức ăn ngon, hơn nữa cô còn không cần làm việc nhà. Trên đời này, không có người nào hạnh phúc hơn cô rồi!

Thở một hơi thật dài, đem cái tên trộm xấu xa vứt đi, duỗi lưng một cái, như vậy, có tính là trong họa có phúc?

Hắc! Hắc! Hắc! Phúc này của cô thực sự có lợi!

Lại trở mình một cái, nhưng mà, cô thấy rất nhàm chán! Trước khi Diễm ra cửa, còn nói cô không cần làm cái gì, ngoan ngoãn ngủ và nghe lời là được.

Nhưng trong lòng cô không ngừng kêu gào, cô không thể làm được!

Được rồi, cô phải tự tìm việc để làm.....Không gì bằng tự mình làm, không nói hai lời, cô như con cá chéo trườn xuống giường.

Muốn cô ngoan ngoãn ? Không thể nào!

Phòng ăn ở tầng một, nên cô không cần phải đi xa cũng ra khỏi Ân trạch.

Tuy cô biết Ân trạch rộng lớn, nhưng thật không ngờ nó lại lớn như vậy.

Diện tích cả Ân trạch khoảng bốn trăm thước vuông(*), bao gồm, phòng chiếu phim, sân vận động, phòng ngủ lớn, vườn hoa. Sân rất rộng, có thể dùng từ bao la để miêu tả.

(*) hình như tính ra là 400 mét vuông, mình thấy nó không hợp lí cho lắm.

Cô thề với trời!

Cô chưa bao giờ nhìn thấy căn biệt thự xa hoa như thế này, như một nông trường rộng lớn. E rằng cả một ngày ngồi nói chuyện mới biết hết được về cái biệt thự này.

Sở Oa Oa buồn lòng rồi gỗ mà Ân Dập Diễm mua cho cô, tay cô kéo tay của rồi gỗ, giống như.....Hắc, giống như.....Trẻ lớn đang kéo trẻ bé.

Lôi rồi gỗ, lan man dạo chơi trong vườn hoa, cái đầu nhỏ quay tới quay lui, xem có nơi nào cô có thể chơi hay không.

Nhưng mà, đi thật lâu, chân của cô cũng mỏi nhừ rồi, nhưng vẫn không tìm được nơi nào để chơi.

“Đây là nơi nào vậy! Thật chẳng thú vị.”

Cô dứt khoát ngồi xuống, ôm tượng gỗ, xoa bóp chân mỏi nhừ của cô.

“Diễm khốn kiếp, mới hôm nay đã vứt người ta một mình trong này rồi!” Cô nhớ kỹ, căm giận chỉ lên trời , “Không cho ta làm cái gì, vậy thì có gì vui chứ!”

Không thể ra ngoài chơi, vì trong Ân trạch có rất nhiều người theo dõi, chỉ cần gió thổi bay cỏ, cũng bị tia hồng ngoại phát hiện. Hơn nữa Ân Dập Diễm còn hạ lệnh không cho cô một mình chạy ra ngoài dù có chuyện gì.

Ê! Có ý gì vậy?

Không cho cô ra ngoài dù có chuyện gì? Cô đâu phải người của anh, việc gì mà phải nghe lời anh chứ? Cô còn hỏi anh sao không được ra ngoài, nhưng anh lại nghiêm giọng trả lời: “Em xuýt làm cho anh không có bạn nhảy, làm anh xấu mặt trước bạn tốt, cho nên em phải đền.”

Cô ngửa mặt lên trời, rõ ràng cô đã làm bạn nhảy của anh, cũng đã là đền bù rồi, tại sao lại dùng cái cớ này để nhốt cô ở đây? !

Cô thật hối hận.

Đáng thương cắn chặt môi dưới, cô quyết định không trở về Ân trạch, chết cũng không muốn trở về, khuya hôm nay thì ở lại đây rồi!

Cuống quít thu thập một chút ‘ hành lý ’ đơn giản, kỳ thật là một cái túi ngủ, đèn pin cầm tay, còn có một chút thức ăn, thức uống mà thôi. A. Đương nhiên, còn có tượng gỗ mà cô thì không rời tay.

Trên người nhỏ nhắn xinh xắn của Sở Oa Oa đeo một cái túi siêu lớn, khổng lồ bao gồm ba lô trong đó. Tuy nhiên ba lô đối với cô mà nói, cũng lớn đến không thể lớn hơn được nữa, đựng đưa hai bên, xuýt chút nữa thì rơi ra ngoài.

14. Chương 14

Cô lắc lắc cái mông, bỏ ba lô xuống, nhìn đông nhìn tây, sau đó bỏ ba lô to đi lên phía trước. Chuẩn bị tìm một vị trí, cô hài lòng dừng lại, phỉ phỉ tay, bắt đầu dựng nhà tạm thời.

Cô mở ba lô to trước, lấy ra một cái đào đất, một cái đèn pin mini, dừng hỏi cô tìm được nó ở đâu, thật ra cô cũng không biết lấy ở đâu a! Lúc cô thu dọn ‘hành lý’, chỉ tiện tay mượn thôi.....

Đào bới lung tung lên, cuối cùng thì cô cũng xây xong ngôi nhà tạm thời của mình.

Bây giờ cô muốn yên bình ở bên trong, không bao giờ quan tâm đến Diễm khốn kiếp kia, ai bảo anh không cho cô ra ngoài?

Hừ, dựa vào cái gì mà muốn cô nghe lời, đợi qua ngày hôm nay, không cần biết anh ta là ai, cô không bao giờ vào Ân trạch nữa!

Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, mũi vênh lên đến tận trời .

“Huych” một tiếng, cô chui vào trong túi ngủ. Sau đó kéo khóa lên, trong chớp mắt, ánh sáng tối dần, trong túi ngủ chỉ còn lại một màu đen.

Sở Oa Oa cố gắng ngủ, nhưng lại không được, cô lật qua lật lại, xoay người không biết bao nhiêu lần mà vẫn không ngủ được.

Hết hôm nay, cuộc sống ngày mai sẽ tốt đẹp hơn! Cô thầm nghĩ.

Ngủ, ngủ. Sở Oa Oa, người ngủ đi, bây giờ, lập tức nhắm mắt lại ngủ!

Cô nhắc lại những từ này trong lòng nhiều lần.

Dần dần, đôi mắt to tròn khép lại.....Cho đến khi mắt híp lại thành một đường, cuối cùng cô hoàn toàn chìm vào trong mộng.

Zzz....zzz....zzz..

Zzz....zzz....zzz... (tiếng ngáy ngủ)

“Đáng chết, cô ấy đi đâu!”

Đột nhiên ở Ân Trạch có tiếng quát to, giọng nói làm ọi người không dám phát ra một tiếng động, nơm nớp lo sợ nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế.

Toàn thân anh ta tỏa ra hơi thở lạnh như băng, làm cho người khác không dám nhìn, cả người như đang ở trong băng tuyết ở Nam Cực..

Lông mày rậm của Ân Dập Diễm nhú chặt lại, hai mắt như có sát khí lạnh thấu xương, trong đôi mắt đen kịt, có hai ngọn lửa, nhưng không có ai trả lời câu hỏi của anh, lửa càng lúc càng nóng, cuối cùng thanh lửa giận bùng hực!

“Trả lời tôi!”

Anh đập tay xuống mặt bàn, làm ấy chén nước trên mặt bàn đều rung lên.

Mấy trăm người đều lập tức nuốt một ngụm lạnh khí, cúi đầu càng thấp, đôi mắt không dám nhìn về phía người đàn ông đang nổi giận kia..

Thực sự tức giận, anh nắm chặt nắm tay, phát ra tiếng “Răng rắc..răng rắc”.

Lúc này, bà Giang tẩu run run bước ra, trả lời ọi người.

“Cậu, cậu chủ, tôi vừa nhìn thấy Sở tiểu thư đi đến vườn Tĩnh Hình, còn đem cả ba lô.....”.

Chưa dứt lời, Ân Dập Diễm đã phóng như bay ra ngoài cửa, không thể nhìn được tốc độ của anh.

Mọi người mới bắt đầu thở hổn hển, lần đầu tiên nhìn thấy cậu chủ giận dữ như vậy..

“Tốt rồi tốt rồi, không có việc gì rồi, tất cả mọi người đi làm việc của mình đi.”

Lý quản gia ho nhẹ một tiếng, trấn an tinh thần của mọi người, nói không chút hoang mang.

Ân Dập Diễm chạy nhanh đến vườn Tĩnh Hình, người biết anh đều biết, bây giờ anh đang rất tức giận, rất rất tức giận! Nếu như không muốn ‘hi sinh’ thì hãy biết điều mà tránh xa anh..

Việc đầu tiên khi anh về nhà, chính là đến phòng tìm cô bé kia – Sở Oa Oa. Anh vốn có ba hội nghị quan trọng, hai cái của điện ảnh và truyền hình đã từ chối, muốn về nhà sớm, chỉ vì muốn nhìn thấy cái má lúm đồng tiền đáng yêu kia.

Kết quả là anh vừa về nhà, lên phòng tìm, vào phòng tắm, cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

Điều này làm cho anh rất tức giận, như thế mà không nổi giận sao?!

Đáng chết, cô không nghe lời anh nói, chạy trốn?....Không thể, canh phòng ở Ân Trạch rất nghiêm ngặt, ngay cả một con ruồi còn không vào được, cô sẽ không đi, nhất định không.....

Lần đầu tiên, nội tâm của anh lại bối rối, nghi ngờ vô căn cứ, cảm xúc sợ hãi, anh sợ cô bỏ đi, đi khỏi thế giới của anh.....

Anh bước nhanh hơn, dọc theo con đường nhỏ trong vườn Tĩnh Hình, tỉ mỉ tìm cô.

Nhưng tìm mãi không thấy, anh lại quát lên lần nữa.

“Sở Oa Oa, em ra đây cho tôi!”

Anh thề, sau khi tìm được cô, anh nhất định phải nghiêm khắc, hạ thủ không lưu tình(*) đánh mông cô!

15. Chương 15

Đôi mắt tối tăm, anh không tin cô có cơ hội chạy thoát!

Cả Ân trạch bởi vì sự mất tích của cô mà không khí tràn ngập sự lo lắng, nhưng tất cả những điều này Sở Oa Oa hoàn toàn không biết.

Bây giờ, cô thoải mái nằm trong túi ngủ, mơ đến những món ăn ngon, miếng đùi gà lớn bóng nhẫy.

Nhưng mà, không hiểu vì sao, cô nghe được giọng nói của Diễm khốn kiếp.....Hơn nữa giọng nói lại rất tức giận?

Đi đi đi!

Cô không muốn ở trong mơ cũng mơ thấy anh, trước mặt cô lay động thì không nói làm gì, nhưng sao trong mơ cũng không buông tha cho cô?

Hừ! Đúng là âm hồn không tan ——

Đột nhiên cô lại nghe thấy tiếng quát giận dữ, lần này thì hoàn toàn đánh thức cô dậy.

Cô muốn xem, đó có phải là giọng nói của người đàn ông đẹp trai đáng ghét Diễm kia không.

Xoa xoa mắt to, lục lọi tìm được đèn pin mini kia, sau đó, kéo túi ngủ ra , xoay người đứng lên.

Như mất nai con phủ một tầng sương, cô dụi dụi mắt, để nhìn rõ hơn. Quay đầu, cô liền nhìn thấy bóng lưng lo lắng của Ân Dập Diễm.

Lo lắng? Anh lo lắng cái gì chứ?

Sở Oa Oa kéo gối nằm yên ở bên cạnh lên, lắc lư cái đầu nhỏ, bắt đầu tính kế.

Cô tuyệt đối không được để cho anh tìm được mình, chỉ cần sống qua hôm nay, cô có thể đi ra ngoài, không bị nhốt nữa. Nhưng bây giờ cô không có lấy một đồng, nhưng vẫn còn tay chân, cô có thể đi tìm việc!

Hừ, dựa vào anh cũng muốn tìm được cô? Cái miệng nhỏ nhắn nâng lên đắc ý, ngậm lại. không hề có khả năng.

Cô nhớ năm đó, kỹ thuật trốn người tuyệt đối không phải khoe khoang, cô từ nhỏ đã nghịch ngợm, thường đi chốn, cha mẹ cũng không tìm thấy cô. Mỗi khi cô cười trộm đi ra từ trong chỗ chốn, cha mẹ cũng chỉ có thể than thở vì tìm không thấy cô.

Nhưng mà ——

Lần này cô lại đoán sai!

Vừa rồi, sau khi cô bò từ trong túi ngủ ra, có lẽ là do nằm quá lâu, chân mỏi nhừ, người không đứng vững, cô suýt chút nữa ngã xuống đất.

Mặc dù bị ngã những mông không có đau, nhưng lại hét lên một tiếng. Âm thanh tiếng hét to hơn bình thường nên Ân Dập Diễm liền nghe được.

Anh theo âm thanh đi đến, thì nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của Sở Oa Oa.

Sau khi nhìn thấy Ân Dập Diễm, tâm tình dương dương tự đắc của Sở Oa Oa lập tức mất tăm.

Thật sự là ra quân bất lợi! Mới đến nơi này hai ngày, cô cứ nghĩ kỹ năng chốn của mình là tuyệt nhất, đã bị người đàn ông lạnh lùng này phá vỡ!

Đôi mắt to nhìn trái nhìn phải, không dám nhìn anh. Cô sờ sờ mũi, cười xấu hổ, “Hi”

Hi? Cô đang chào anh đấy à đây?

Anh tao nhâ nhìn cô một lúc, mới miễn cưỡng kiềm chế sự tức giận, nhìn thấy cô vẫn bình yên vô sự đứng ở trước mặt, anh mới thả lỏng được một chút.

“Em không nên ở đây .” Anh trầm giọng nói.

“Đúng ! Em đương nhiên không nên ở đây a!” Cô cố ý nhắc lại lời nói của anh.

Đôi mắt thâm thúy nhìn cô chăm chú: “Từ giờ trở đi, mỗi ngày em phải ở cùng một chỗ với anh.”

“Mỗi ngày? !” Còn không bằng cho cô chết đi cho rồi!

Ân Dập Diễm không nói, dùng ánh nóng bỏng như có thể nhìn xuyên qua người cô, nhưng đột nhiên long mày anh nhíu lại, tức giận nhìn quần áo mỏng manh của cô.

Anh cởi áo khoác, bước lên phía trước, đem thanh hình nhỏ nhắn của cô kéo vào trong ngực.

“Ê ê ê, áo rộng!” Cô thở không được.

“Mặc vào.”

“Không muốn! Diễm khổn kiếp, em nóng!”

“Không được.”

“Ê , anh có biết anh rất xấu xa không? Ô oa, em không thở được!”

Lúc này anh mới để một chút khe hở cho cô thở.

Cô tức giận nhìn anh, “Diễm khổn kiếp, ngày mai em sẽ đi khỏi đây!”

“Đừng có mơ.”

Thấy cứng rắn không được, cô bất đắc dĩ, dung ánh mắt đáng thương nhìn anh, “Diễm. Em thật sự không muốn ở lại trong này, em xin anh nha, để cho em đi ra ngoài được không?”

Đôi mắt u ám nhìn cô, kéo một ‘bao quần áo lớn’ đi.

Cả người Sở Oa Oa nằm trên tay anh, hoàn toàn không để ý là hai ‘tỷ muội’(ngực) của mình đang cọ xát trên tay anh.

Đôi chân nhỏ bị nâng lên khỏi mặt đất, tay còn cầm rồi gõ.....Đúng là một người khổng lồ!

Sở Oa Oa buồn bã cúi đầu xuống, không cam lòng lần đầu chạy trốn đã bị tóm được. Cô không hiểu, cô đã đền bù thiệt hại cho anh, tại sao anh vẫn không cho cô đi?

Cô rất muốn đi, nhưng mà. Nơi này có nhiều thức ăn ngon như vậy, lại có thể ăn thoải mái, có nhiều quần áo đẹp để mặc, còn có nhiều rồi gỗ để chơi..... Nhiều cái hấp dẫn như vậy, cô làm sao có thể cưỡng lại nổi!

Haiz, bất đắc dĩ thở dài, vì hai vấn đề mà suy nghĩ thật lâu, đúng là bị sự hấp dẫn đánh bại rồi, đành ngoan ngoãn trở lại Ân trạch cùng anh rồi!

16. Chương 16

Đôi mắt âm lãnh của Ân Dập Diễm nhíu lại, có chút không vui, cô không muốn về nhà với anh đến mức như vậy sao?

Anh cũng không biết vì sao, ngay từ khi nhìn thấy cô, thấy đôi mắt nghịch ngợm kia, sự ngây thơ trong sáng của cô thì đã động tâm. Mặt hồ đang phẳng lặng, thì có sự rung động.

Đây là lần đầu tiên, trái tim của anh đập khác thường, như sự hiện hữu của cô, đặc biệt vì anh mà tồn tại. Loại tình cảm này, anh không biết làm sao, lần đầu rung động, anh càng không biết, phải làm thế nào để có được tình cảm của cô?

Nhưng mà, anh biết, anh muốn cô, cũng muốn cô vĩnh viễn ở bên cạnh anh!

Dù có chuyện gì xảy ra, đều không cho cô đi!

Có suy nghĩ này, đôi mắt dịu dàng hơn, anh khẽ cười một tiếng.

“Oa cười, anh cười rồi!”

Sở Oa Oa buông cánh tay của anh ra, như phát hiện được kỳ quan thiên nhiên mới, chỉ vào anh nhảy loạn.

Anh cười lên trông rất đẹp trai, làm cho cô cũng phải cười.

Một chút ánh nắng chiếu lên trên giường qua khe hở trên bức rèm, có thể nhìn thấy bụi bay trong ánh sáng yếu ớt.

Trên giường cô gái nhỏ cũng động đậy, “Ủm” một tiếng, sau đó xoay người, tiếp tục cùng chu công, tâm sự, uống chút trà.

Nhưng mà ——

Như có người khác với cô.

“Cốc cốc! Sở tiểu thư, đã đến lúc thức dậy.”

Đáng ghét, mới sáng sớm, có để cho cô ngủ hay không ?Ồn ào —— ném một cái gối ôm qua.

Nhưng mà, tiếng đập cửa vẫn vang lên, không muốn cô ngủ đây mà.

“Oa Oa, bây giờ nên dậy thôi.”

Gì vậy? Giọng nói của bà Giang sao lại trở nên trầm thấp như vậy ?

Bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, lắc lắc đầu, năm giây sau, cô mới suy nghĩ. Vừa rồi không phải giọng của bà Giang ——

A! Sao anh vẫn còn ở nhà? Đã muộn như vậy, không phải là đã đi làm rồi sao?

Vội vàng mặc quần áo cho tử tế, còn không kịp chải đầu đang rối như tổ quạ, anh mà đột nhiên đi vào, sự trong sạch của cô sẽ tan thành mây khói.....

Soạt ——

Cô nhảy xuống giường, nhẹ nhàng mở cửa, quả nhiên, quả nhiên bộ dáng của anh đang định phá cửa đi vào nếu như cô không mở cửa.

Ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, lại nhìn quần áo không ngay ngắn của cô, nhìn làn da trắng nõn của cô, ánh mắt tối sầm. Ân Dập Diễm cầm tay cô. Đi từ trên phòng xuống phòng ăn.

“Ồ? Hôm nay anh không cần đi làm sao?” Theo cô biết, hôm nào anh cũng dậy rất sớm mà.

“Có.”

“” Vậy tại sao còn ở đây?

Cái đầu nhỏ sáng ngời, chớp đôi mắt nhìn anh, không hiểu vì sao muộn như vậy rồi mà anh chưa đi làm.

Ân Dập Diễm thở ra một hơi, xem ra cô bé này đã quên chuyện ngày hôm qua.

Anh tốt bụng nhắc nhở cô: “Cô bé, hôm nay em tới công ty cùng anh.”

Công, công ty?

Hắc. Cô nhớ rồi, tối hôm qua lúc cô ‘chạy án’, kết quả không chạy được, đã bị ôm trở về.

Sở Oa Oa buồn chán, sao tối hôm qua lại không chạy trốn thành công.? Nếu biết như vậy, cô sẽ không bất chợt muốn ngủ trong túi ngủ để trải nghiệm cuộc sống thôn quê!

Không cam lòng, muốn làm việc gì thì cũng phải ăn trước đã, sau đó cùng Ân Dập Diễm đến công ty.

Cửa xe vừa mở ra, Ân Dập Diễm đi xuống trước, sau đó từ trong xe lòi ra một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu. Hả. Người.

Rầm ——

Họ vừa đi làm, mới từ tập đoàn Ân thị đi ra, chuẩn bị đi ra ngoài làm việc Về mặt tò mò nhìn hai người mới đến.

Người đàn ông cao lớn, cả người là sự lạnh lùng, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt trẻ con viết rõ ràng bốn chữ ‘Tôi rất không vui’.

Tổng giám đốc của bọn họ nhận nuôi một đứa con gái khi nào vậy? (haha, chời ơi vợ người ta mà cứ tưởng con gái người ta)

Tất cả mọi người đều bất động, động tác cứng ngắt.

17. Chương 17

Đến khi Ân Dập Diễm không vui đứng lại nhìn tất cả mọi người, bọn họ mới phục hồi lại tinh thần, tiếp tục làm công việc của mình.

Ông trời ơi! Bọn họ không muốn lại bị ánh mắt của Tổng giám đốc giết chết, phải biết rằng, một ánh mắt độc ác như thế, cũng đủ làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn . Ánh mắt của Tổng giám đốc bọn họ như giết người!

Sau khi tầm mắt đảo qua tất cả mọi người, Ân Dập Diễm mới dẫn Sở Oa Oa đi qua cửa chính của Ân thị.

Cả tòa cao ốc yên tĩnh không có một chút âm thanh, có cũng chỉ là tiếng giày cao gót, tiếng giày da đi trên sàn nhà..

Trong này, mỗi người có thể đi vào Ân thị, không phải là lãnh đạo cao cấp, thì cũng là người rất thông minh. Chỉ cần có thể bước vào, nhân tài sẽ không sợ bị chìm ngập.

Nhưng cũng không phải muốn vào thì có thể vào, mỗi người phải trải qua khảo sát —— quy định nặng nề, thái độ làm việc, giao tiếp, hình tượng, và quan trọng nhất là năng lực làm việc.

Những thứ này, toàn bộ phải đạt tới trình độ bậc cao, có tài hơn và có hơn một nửa xác suất thành công mới có thể làm việc ở Ân thị.

Tóm lại, mỗi người phải trải qua những cửa ải gian lao mới có thể làm trong công ty.

Mà bọn họ, nhìn thấy Sở Oa Oa bị Ân Dập Diễm dẫn vào, tất cả lễ nghi, năng lực ứng biến hoàn toàn biến mất. Trợn tròn mắt, há to mồm nhìn hai người kia.

Xem ra tình hình bên trong giống với bên ngoài.

Ân Dập Diễm nhú mày, không vui nói: “Không có việc gì làm sao?”

Bị anh nhắc nhở như vậy, lúc này mọi người ngậm miệng lại, không tiếp tục trợn tròn mắt nữa. Nếu không làm như vậy, người xui xẻo chính là các cô!

“Diễm, sao các cô ấy nghe lời anh vậy?” Sở Oa Oa đã quên chuyện không vui trước đó, nghiêng đầu hỏi.

Anh là Tổng giám đốc, không nghe lời của anh, vậy thì nghe ai ?

Nhưng mà, không đợi Ân Dập Diễm trả lời, hình như cô phát hiện ra cái gì mới lạ, chỉ vào vật cách đó không xa cao hứng mà hét lên: “Oa! Đó là hồ cá a!” Sau đó quay đầu lại nhìn về phía Ân Dập Diễm, trong đôi mắt to, đều là hưng phấn, “Em có thể chơi không?”

“Không thể.”

“Hix.” Trả lời tàn nhẫn quá.

Khuôn mặt nhỏ nhắn rủ xuống, không hề nhìn về phía hồ cá kia, anh nhìn thấy có chút thất vọng.

Ân Dập Diễm thở dài, không đành lòng nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, đành phải trầm giọng nói ra: “Anh sẽ cùng chơi với em.”

Nghe vậy, Sở Oa Oa mừng rỡ, khuôn mặt thỏa mãn: “Thật ư? Ô oa, thật tốt quá. Oa Oa rất thích anh a!”

Cô không ngại ngừng mà nhiệt tình ôm anh.

Thân hình mềm mại yêu kiều khẽ dựa vào, làm cho Ân Dập Diễm kim lòng không được, cô mang đến cảm giác kỳ lạ trong ngực anh, lần đầu tiên anh cảm nhận được.

Sự mềm mại làm anh không nỡ buông tay ra, ôm cô như vậy suốt một phút.

“Diễm.” Sở Oa Oa buồn bực trong ngực anh, không thở nổi .

Cúi người hít hà mùi thơm của cô, sau đó thân thể mới bình tĩnh lại. Đôi mắt đen nhánh bất định, môi khẽ nhếch, như đè nén cái gì đó.

Anh biết rõ, anh muốn cô, nhưng bây giờ chưa phải lúc, nhất định phải đợi cho cô hoàn toàn tiếp nhận anh, mới có thể cho anh.

Nhưng mà, mặc kệ là lâu bao nhiêu, anh cũng đợi được. (oh, yeah)

Ôm Oa Oa, không để ý đến những ánh mắt của người khác, đi đến thang máy của riêng anh.

Một cái ôm đơn giản, đủ để chứng minh tất cả thuộc về anh rồi. Nhưng mà, Sở Oa Oa lại không biết cái ý nghĩa của cái ôm này, chỉ là đơn thuần cho rằng, bởi vì Ân Dập Diễm sẽ cùng chơi với cô mà hưng phấn, vì vậy cô mới ôm anh.

“Dinh ——” một tiếng, cửa thang máy mở ra, hai người từ bên trong đi ra, một nam một nữ.

Tầng 65, là của các nhân vật quan trọng, không ai được vào.

Trong văn phòng làm việc của Tổng giám đốc, thư kí Hà nghe được tiếng bước chân, lập tức cung kính nghiêng đón: “Tổng giám đốc, ngài đã tới. Bây giờ”

Ngẩng đầu, anh lại thấy một cô gái, mà cô gái kia lại, rất nhỏ. Tổng giám đốc đang ôm chặt cô trong tay.

Cô ấy là ai?

Giống với tất cả mọi người, anh rất tò mò với cô gái này. Tổng giám đốc Ân thị Ân Dập Diễm thời gian qua không có gần phụ nữ, mọi người đều biết , thậm chí xem đàn bà như cỏ rác.

Nhưng mà bây giờ. trong tay Tổng giám đốc sao có thể vô duyên vô cớ một cô gái xuất hiện?

18. Chương 18

Ân Dập Diễm lạnh lùng liếc nhìn thư kí Hà, thấy đỉnh đầu anh ta dường như run lên, lúc này mới thu hồi tầm mắt.

Một lúc lâu, Ân Dập Diễm lãnh đạm mở miệng: “Thư kí Hà, đem bản thảo của bản kế hoạch vào đây.”

Nói xong, anh ôm Sở Oa Oa đi vào văn phòng.

Thư kí Hà bị ánh mắt của anh ta nhìn chằm chằm đến bây giờ còn chưa có phục hồi tinh thần, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Sáng sớm đã bị ánh mắt của người ta làm rét run, mặc dù không thoải mái, nhưng mà, anh không có biện pháp, dù sao Ân Dập Diễm cũng là của cấp trên của anh. Nếu như anh đắc tội, vậy nửa đời sau anh lấy cái gì mà ăn (kiếm sống)?

Ai, coi như xong rồi, tốt nhất là anh chăm chỉ làm việc thôi!

Nghĩ như vậy, thư kí Hà vội vàng cầm bản kế hoạch ngày hôm qua thức đến ba giờ sáng mới làm xong, gõ cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc.”

“Vào đi.” Giọng nói bên trong luôn luôn lạnh lùng như vậy.

Thứ kí Hà lau mồ hôi, dung bộ dạng mỉm cười nịnh nọt đi vào. Anh đem bản kế hoạch đặt ở trên mặt bàn, sau đó đứng bên cạnh giống như khúc gỗ, lẳng lặng chờ Tổng giám đốc đại nhân xử lý.

Anh đứng ở bên cạnh, con mắt thỉnh thoảng nhìn bên cạnh Ân Dập Diễm.

Vừa rồi Tổng giám đốc đại nhân dẫn cô gái nhỏ vào, đang chăm chú nhìn vào cái gì đó trong máy vi tính, không biết đang làm cái gì. Á. Đợi chút, đang nhìn cái gì đó trong máy vi tính? !

Trời ạ! Người nào mà không biết trong máy vi tính của Tổng giám đốc, đều là văn kiện cơ mật của cả tập đoàn, mà Tổng giám đốc đại nhân lại ột cô gái xem máy tính của anh?

Ngay cả anh thư kí Hà —— làm việc tại Ân thị bốn năm, đừng nói nhìn, mà ngay cả đụng vào, sờ vào cũng không được!

A, anh nghĩ nhất định anh bị mù rồi!

Nhìn một lúc, Ân Dập Diễm anh mới dời mắt khỏi bản kế hoạch. Anh nhăn mày, lạnh lùng mà nhìn thư kí Hà: “Bản kế hoạch này thật ngu ngốc, anh làm mà không thấy xấu hổ sao? Anh tới công ty làm gì, ngồi chơi xơi nước?”

Xong rồi! Thư kí Hà âm thầm kêu khổ, vất vả thức đến ba giờ sáng, mới làm được bản kế hoạch, lại bị nói là ngu ngốc ?? Anh rõ ràng rất chăm chỉ làm việc!

“Tổng giám đốc, bản kế hoạch này.”

“Làm lại.” Giọng nói không thể nghi ngờ, không có chút chần chừ.

Thư kí Hà đành phải cầm bản kế hoạch, lấp bắp mà đi ra khỏi phòng.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn thoáng qua, thấy Sở Oa Oa tay phải chống cằm, đôi mắt to đáng yêu chớp chớp, đôi chân lắc la lắc lư, cái miệng nhỏ nhắn đang hát, anh không biết đó là bài nào

Cô bé này thật là nhân nhĩ!

Anh nhấc tay, Sở Oa Oa ngồi trong lòng ngực anh.

Véo má hồng của cô, đến khi cô nhìn anh, anh mới ngưng tay. Ân Dập Diễm thích tựa cằm trên đầu cô, hai mắt khẽ nhắm lại. Chỉ có ở bên cạnh cô anh mới có thể thoải mái như vậy.

“Cô bé, em vừa xem cái gì đấy?” Anh hỏi.

“Xem cũng chả hiểu.”

Đúng a! Cô vừa nhìn vào những con số kia, chữ, lại còn có mấy từ tiếng Anh, hoàn toàn không hiểu gì. Từ nhỏ cô học đã không tốt, nhất là tiếng Anh, những chữ kia bay lượn trước mắt cô, cô nhìn mà đau cả đầu!

“Trong máy có trò chơi, nếu chán em có thể chơi.” Anh chỉ vào, rồi mở máy tính tìm trò chơi cho cô.

Nghe anh nói được chơi, hai mắt cô sáng như sao, rất vui sướng. Sở Oa Oa vội vàng nhảy ra khỏi ngực anh, chạy đến trước máy vi tính, bàn tay bé nhỏ cầm con chuột, di chuyển qua lại. Đôi mắt cũng chuyển động theo.

“Oa Oa, bây giờ em chơi đi, đến trưa chúng ta sẽ cùng đi ăn cơm.”

“Ok!”

Nghe cô trả lời, anh liền bắt đầu đặt toàn bộ tâm trí vào công việc, trên bàn có rất nhiều việc đang chờ anh giải quyết.

Vì vậy, trong văn phòng làm việc to lớn, chỉ nghe thấy thanh âm của con chuột kích qua lại, âm thanh lật giấy xem văn kiện, và tiếng ngòi bút viết trên mặt giấy.

19. Chương 19

Nhìn máy tính trong thời gian dài, không tránh khỏi nhức mắt. Sở Oa Oa dụi mắt, rồi ngáp một cái, mở miệng hỏi: “Diễm, đến giờ ăn trưa chưa?”

“Chưa.” Anh ngẩng đầu từ giữa một đồng văn kiện.

Biết cô đã chán, Ân Dập Diễm lại bổ sung một câu: “Còn một tiếng nữa.”

Còn một tiếng nữa đó, đúng là như dài cả thập kỉ.

Sở Oa Oa lấy tay che miệng, ngáp một cái, thoát trò chơi.

Lại hỏi: “Em có thể đi ra ngoài một chút không? đã”

Tay giơ lên trước ngực, giọng nói đáng thương để cho anh phải mềm lòng.

Đúng như cô dự đoán ——

“Không được!”

Anh lạnh nhạt từ chối, bởi vì nếu cô không ở bên cạnh anh, anh làm việc kiểu gì bây giờ?

“Diễm.” Giọng nói đáng thương như trước, đôi mắt long lanh nhìn anh.

Cuối cùng anh cũng bị cô đánh bại, đành phải mềm lòng đồng ý, nhưng lại kèm theo một điều kiện: “Không được đi quá xa, chỉ được đi trong Ân thị, một giờ sau phải trở về.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn, Sở Oa Oa vui sướng lao ra khỏi phòng làm việc, nhanh chân đi chơi.

Mà đôi mắt kia đen kịt giống như báo, chăm chú nhìn bóng lưng nhỏ nhắn, cho đến khi không thấy gì nữa.

Xuyên qua một hành lang dài, lại đi xuống một cái cầu thang, lên một cái cầu thang nữa. Cô dựa vào trí nhớ, không lâu lắm, liền nhìn thấy hồ cá mà cô đang tìm kiếm.

Sở Oa Oa âm thầm vui mừng, ai nói đầu cô không dùng được chứ? Nhìn đi, không phải cô đã tìm được rồi sao?

Cô lập tức vén tay áo lên, hấp tấp chạy đến bên cạnh hồ cá. Liền nhúng tay xuống xuống để bắt cá, cong hai chân, ngồi chồm chồm trên đài, mắt nhìn chăm chăm vào đàn cá đang bơi lội.

Cá trong này nhiều hơn ở Ân trạch, nhiều hơn kia rất nhiều, cô muốn bắt bao nhiêu cá thì có bấy nhiêu.

Đầu tiên cô lấy ra một chỉ mảnh như hành (???), nhẹ nhàng , nhẹ nhàng mà cho vào nước, nhìn thấy bọn cá sợ hãi, bơi tán loạn thì khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng.

Sau đó, từ một chỉ mảnh biến thành 2 con, bốn con. Cho đến khi toàn bộ bàn tay nhỏ bé cho vào trong nước.

“Oa, chơi thật vui!”

Lâu lắm mới có cơ hội bắt cá, bây giờ không chơi cho đã, thì bao giờ mới lại được chơi?

Sở Oa Oa nhúng bàn tay nhỏ bé vào nước, chốc lát đã bắt được một con cá đang bơi, nhưng nó lại thoát được. Con cá này như muốn trêu đùa cô, toàn thân trơn bóng, muốn bắt cũng không được.

Cô tức giận lấy tay lau mặt, không cam lòng tiếp tục cho tay vào nước, rút kinh nghiệm từ lần trước, bây giờ cô bắt lấy đuôi cá, không cho nó bơi đi.

“Hừ, xem ngươi chạy đường nào!” Khuôn mặt nhỏ bé rất đắc ý.

Thật vất vả có cơ hội được bắt cá một lần, lúc này không chơi cho đã, lần tới, phải chờ tới khi nào thì mới có thể?

Sở Oa Oa nhúng bàn tay nhỏ bé vào trong nước, chốc lát đã bắt được một con cá đang bơi, nhưng nó lại kịp thời trốn thoát. Con cá này hình như muốn trêu đùa cô, toàn thân trơn bóng, muốn bắt cũng không được.

Cô tức giận dùng tay lau mặt, không cam lòng, lại tiếp tục cho tay vào nước, rút kinh nghiệm, lần này cô tóm lấy đuôi con cá, không cho nó nhúc nhích.

“Hừ, xem người chạy đường nào!” Khuôn mặt nhỏ nhắn rất đắc ý.

Nhưng mọi việc lại không theo ý cô, cô càng không cho con cá bơi đi, nó càng giãy dụa kịch liệt. Kết quả là cái đuôi của con cá cũng tuột khỏi tay cô.

“Đáng ghét!”

Cô quát, tiếp tục bắt lấy đuôi cá không đầu hàng, không bắt được nó, cô quyết không bỏ qua!

Lúc cô đang chiến đấu với con cá, tiếp tân đang đứng trước quầy đã thấy thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Không xong rồi! Sao lại có một đứa bé chơi đùa ở đó!

Cô tiếp tân lo lắng, do cô sơ suất, không chú ý đến chỗ hồ cá. Nếu mà để cho lãnh đạo cấp cao nhìn thấy....

Mặt cô liền trắng bệch.

“Dừng lại!”

Cô chạy tới, nắm mái tóc dài của người kia, kề mặt nhìn người đó.

“Đau quá, đau quá, đau quá, đau quá!”

Khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, cô tiếp tân lập tức thay đổi, cái cô bé này.....Chính là người mà Tổng giám đốc vừa mới ôm trong lòng.....À, cô gái.

Cô liền thay đổi thái độ lúc trước, cung kính xin lỗi: “Xin...xin lỗi tiểu thư.”

Nhẹ nhàng xoa xoa đầu Sở Oa Oa, cô dò hỏi: “Tiểu thư còn đau không?”

Đùa sao, đó chính là cô gái đầu tiên Tổng giám đốc mang vào Ân thị, nhìn cũng biết cô gái này có vị trí rất lớn trong lòng Tổng giám đốc. Bây giờ mà không đối xử tốt với cô ấy, nếu một ngày cô ấy trở thành phu nhân Tổng giám đốc, lại nói cô đã làm chuyện không tốt với cô ấy trước mặt Tổng giám đốc, làm Tổng giám đốc nổi giận, cô bị đuổi việc thì làm sao bây giờ?

Gia đình nhỏ của cô ở nhà còn đang chờ cô mang tiền về.

20. Chương 20

“Không đau.” Nhưng mà vẫn rất đau, rất đau!

Sở Oa Oa kêu, nhưng không dám lớn tiếng, chỉ sợ làm cho chị gái xinh đẹp này cảm thấy áy náy.

Nghe cô nói không đau, cô tiếp tân mới yên lòng, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô lại nịnh nọt nói: “Tiểu thư, nước hồ rất lạnh, sao cô không mặc thêm quần áo vào?”

Giọng nói của cô ta như đang dỗ con nít.

Sở Oa Oa vui vẻ giơ hai tay ra, cho cô tiếp tân xem con cá nhỏ trong lòng bàn tay.

Cá nhỏ hình như đã không chịu được, ngoan ngoãn nằm trong bàn tay nhỏ bé của cô, thở hổn hển, như sắp chết, cô tiếp tân thấy rất tội nghiệp.

“Tiểu thư, có thể thả con cá vào bể không?” Mặc dù mồm nói vậy, nhưng tay cũng đã giúp Sở Oa Oa thả cá vào lại trong hồ “Bây giờ chúng ta đi mặc thêm quần áo đã.”. Cô ngọt ngào nói.

Mà Sở Oa Oa chớp đôi mắt to, ôm tượng gỗ trong tay sờ lên quần áo, bàn tay cầm cá đã buông ra. Nhưng cô vẫn không hiểu, cô mặc nhiều quần áo rồi, sao chị gái xinh đẹp này lại còn bắt cô mặc thêm?

“Chị gái xinh đẹp, em không mặc thêm quần áo nữa được không?”. Cô rất nóng mà.

Sau khi thả con cá về hồ, cô tiếp tục quay đầu nhìn cô gái vẫn ngồi bên cạnh hồ cá, “Nhưng mà, Tổng giám đốc...”

“Chị nói Diễm sao?”

“À, đúng vậy.” Trong lòng kinh ngạc, cô gái này lại gọi Tổng giám đốc than mật như thế, càng rõ vị trí của cô ấy trong lòng Tổng giám đốc rồi!

“Anh ta chả có quan hệ gì với em cả!” Sở Oa Oa xoa xoa hai chân đau nhức vì ngồi lâu, nói với chị tiếp tục: “Chị gái xinh đẹp, bây giờ chúng ta có thể đi tìm Diễm không?”

“Có thể có thể.”

Đã nói tôi và Tổng giám đốc không có quan hệ gì rồi, chị ta còn ngạc nhiên cái gì?

Tay trái cầm rồi gỗ, tay phải xoa cái bụng đang sôi sùng sục, tự an ủi: “Đợi thêm chút nữa, chờ Diễm làm xong việc rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Thân hình nhỏ nhắn hoạt bát, đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, nhưng chưa vào đến nơi, giọng nói mềm mại đã tràn ngập cả phòng.

“Diễm, em đã về rồi!”

Thật ra không cần nói, Ân Dập Diễm cũng biết Sở Oa Oa đã vào phòng, chỉ cần nhìn qua camera cũng có thể nhìn thấy.

Anh đặt bút xuống, tay day day huyết thái dương, để giảm bớt căng thẳng.

“Chơi rất vui sao?”

“Đương nhiên là vui rồi!” Sở Oa Oa đóng cửa lại, ôm tượng gỗ ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng, “Diễm, em bắt được rất nhiều cá đó!”

Cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ.

Anh chậm rãi đi về phía cô, ngón tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt mịn màng, trẻ con của cô, Ân Dập Diễm khàn khàn nói: “Oa Oa, chúng ta đi ăn cơm.”

“Được được.”

Sở Oa Oa vúi lấy tay phải của Ân Dập Diễm, vui mừng nói: “Chúng ta đi ăn cơm nào!”

Đôi mắt sắc bén như chim ưng, nhưng khi nhìn cô thì lại rất dịu dàng.

Xem ra, anh đã hoàn toàn thua cô rồi! Đôi môi mỏng khe khẽ nhếch lên, kỳ thật, thua cô bé này cũng không phải vô lý.

Ít nhất. Đây là lần đầu tiên có một cô gái làm tim anh loạn nhịp.

Không như mọi lần trước, cho dù có đi đến đâu, luôn có rất nhiều người đẹp đi bên cạnh, hoặc bám theo anh. Có rất nhiều nguyên nhân, cũng vì anh đẹp trai lại lạnh lùng, thân hình cao lớn, có gia thế hùng hậu, làm mưa làm gió trong giới hắc đạo.

Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, các cô gái sao có thể không động lòng?

Chỉ cần giang tay, vô số phụ nữ cho anh lựa chọn. Nhưng mà, anh không thích——

Những người phụ nữ kia lòng tham không đáy, dối trá, làm anh thấy rất phiền toái, chán ghét!

Nhưng cô lại là ngoại lệ, lần đầu tiên gặp, anh đã bị sự hồn nhiên của cô hấp dẫn. Lúc đó, cô đơn thuần như một bông hoa bách hợp, không chút tỳ vết, hương thơm ngọt ngào, làm cho anh say đắm.

Vì vậy, anh muốn cô ở lại bên mình, anh muốn cô biết rằng, đời này, dù có ra sao, anh sẽ không bao giờ cho cô đi.

Anh không muốn trở lại thế giới hắc ám kia, không muốn trở lại một cuộc sống không có mặt trời!

21. Chương 21

“Ăn no quá!” Sở Oa Oa xoa xoa cái bụng căng tròn, “Diễm, lần sau chúng ta lại đi ăn tiệc được không?”

“Chỉ biết ăn thôi.”

Mọi người xung quanh rất hồi hã, ánh mặt trời rải khắp đường phố, chiếu lên tất cả mọi người. Trên đường, hai người rất nổi bật, người đàn ông đẹp trai, cao lớn, rất chói mắt, người con gái nhỏ nhắn, xinh đẹp đáng yêu. Trong mắt mọi người, giống như một đôi tình nhân rất tình cảm.

Lát sau, hai người đi đến trước cửa ra vào của Ân thị, nhưng bước chân của Sở Oa Oa lại chậm chạp không chịu đi vào trong, trông như đang do dự điều gì đó.

“Oa Oa?”

Cô nhăn nhó cái mũi, ngẩng đầu đưa mắt nhìn anh, “Diễm, em... em không cần đi vào có được không?”

“Vì sao?”

“Trong này, chả có ý nghĩa gì cả!”

Ý là, ở bên cạnh anh không có ý nghĩa gì ư?

Trong lòng anh chợt sợ hãi, sợ mất đi cô!

“Không được, dù có thế nào em cũng phải ở bên cạnh anh”. Giọng nói rất không kiên nhẫn.

Cô lúng túng, “Nhưng mà, nhưng mà.”

“Không có nhưng mà!” Ân Dập Diễm cắt đứt lời nói của cô.

Bàn tay to lớn cầm lấy tay nhỏ bé, anh dẫn Sở Oa Oa đi đến thang máy, “Đỉnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Ngón tay ấn tầng cao nhất, sau đó anh xoay người, đuổi tay ra, ôm cô vào trong tay.

Ân Dập Diễm cúi đầu xuống, hơi thở nóng phả lên khuôn mặt cô. Đôi mắt đem kịt như chim ưng làm người khác sợ hãi, một lúc sau, anh mới mở miệng: “Cô bé, nghe này, từ nay về sau, phải luôn luôn ở bên cạnh anh, không được bỏ đi!”

Ngượng ngùng rỏ trán xuống, lần đầu tiên cô ở gần đàn ông như vậy, hương thơm trên người anh rất dễ chịu, làm cô không nhận được.

“Anh thật là bá đạo(*)!”

(*): Yaaa~, có ai biết bá đạo là gì không >.<>

Giọng nói ngọt ngào mềm mại như trẻ em, anh đang rất giận dữ, nhưng khi nghe lời nói của cô, anh lại nghe như cô đang làm nũng. Cảm giác sợ hãi dần biến mất, anh cười dịu dàng, yêu thương.

“Cám ơn, anh sẽ càng bá đạo hơn nữa.”

Hắc! Thật là nói không biết xấu hổ! Tự đại!

Tức giận nhìn anh, Sở Oa Oa lúc này mới nhớ, cô còn đang ở trong ngực của anh, giống như....rất thỏa mãn?

“Ê, Diễm, anh thả em ra!”

Anh nghe lời cô, buông cô ra, nhưng đôi mắt như chim ưng vẫn nhìn cô. Như con chim ưng đang quan sát con mồi, chỉ chờ con mồi xuất hiện, sau đó liền bắt lấy cho vào bụng.

Sau khi thang máy đến tầng cao nhất – tầng 65, Sở Oa Oa không để ý đến ánh mắt tò mò của mọi người, nhanh nhẹn đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, ngồi trên ghế sa lon, tự nhiên như ở nhà của mình.

“Diễm, em muốn uống nước!”

Anh yên lặng đưa cho cô một cốc nước mà lúc trước anh bảo Hà thư ký làm một cốc nước lạnh, anh biết, cô nhất định sẽ khát nước.

“Nóng quá à!”

Anh im lặng mà mở điều hòa, chỉnh nhiệt độ cho thích hợp.

Qua một lúc.

“A, chán quá!”

Cười bất đắc dĩ, anh mở máy tính, tìm trò chơi thám hiểm cho cô chơi.

“Hắc hắc, ” Sở Oa Oa quơ quơ móng tay nhỏ, cười rất thản nhiên: “Diễm, anh thật là tốt.”

Ân Dập Diễm cương chiều xoa đầu cô, rồi đi đến bàn làm việc, tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt mà đã đến sáng thứ hai.

22. Chương 22

“Oa Oa, rời giường.”

“ ” Người trên giường trở mình, không có động tĩnh.

Ân Dập Diễm kiên nhẫn nói lại lần nữa: “Chúng ta cần phải đi.”

Lần này, cô bé đã bị đánh thức, giận dữ đứng lên, rất tức giận.

“Diễm!”

Sở Oa Oa nhảy từ trên giường xuống, mở cửa ra.

Cô mệt mỏi mà lầu bầu : “Diễm, trời còn chưa sáng mà.”

“Sáng rồi.”

“A?”

Đôi mắt đen nhìn cô, dẫn cô đi qua, thân hình cao lớn ngồi ở mép giường. Anh vỗ vỗ chân, ý bảo cô ngồi xuống.

Nhưng mà, cô lại không hiểu ý anh, nghiêng đầu nhìn anh.

Anh tự vỗ đùi mình làm cái gì?

Ân Dập Diễm miệng khê nhếch lên, anh sớm biết, không đúng sao? Cô rất đơn thuần, suy nghĩ rất đơn giản, sao có thể hiểu được ý của anh, thật đúng là cảm ơn trời đất!

Cho nên, anh dứt khoát không giải thích với cô, tự mình ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô, để cô ngồi trên đùi mình, hai chân kẹp lấy cô.

“Kia , cái kia. ” Cô ấp úng mở miệng, bàn tay nhỏ bé đẩy ngực của anh, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đàn ông truyền đến, tay lập tức thu lại, “Diễm?”

Anh buồn bực không lên tiếng, vùi vào mái tóc cô, tham lam ngửi mùi thơm từ bên trong.

“Đừng nói gì.”

Để cho anh cảm nhận được là cô đang ở bên cạnh anh.

Mà đúng lúc này, giọng nói của bà Giang ở dưới lầu vang lên:

“Thiếu gia, tiểu thư, bữa sáng đã làm xong .”

Ân Dập Diễm ngẩng đầu, lên tiếng, “Ừ.”

Sự dịu dàng vừa rồi, chắc chắn là do cô bị ảo giác, từ trước đến nay anh luôn đăm đăm, mặt lạnh lùng không biểu lộ.

“Đi xuống đi.”

“À ừ.”

Hai người vào trong phòng ăn, Sở Oa Oa không đợi Ân Dập Diễm, tự mình ngồi vào ghế, hai chân lắc lư, cầm thìa trong tay: “Ăn cơm đi, ăn cơm đi! Hôm nay là một ngày đẹp đó!”

Nhìn thấy cảnh này, bà Giang không nhị được mà che miệng cười trộm. Thật sự không dễ dàng! Cô gái này có thể vào trong Ân trạch đã làm bà rất ngạc nhiên rồi, không nghĩ rằng, cô vẫn còn ở đây, đúng là chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

“Diễm, hôm nay em có thể đi ra ngoài dạo phố không?”

“Không thể.”

“Em cũng không được.”

“Không thể.”

Cô buồn bực tức giận, “Ê , em còn chưa nói là đi đâu cơ mà!”

Anh buông bát đĩa, quay đầu nhìn cô, “Anh nói rồi, ngoại trừ ở bên cạnh anh, em không được phép đi đâu hết.”

“Nhưng mà.”

Cô còn chưa dứt lời, đã bị anh chặn lại, “Muốn cái gì có thể nhờ người hầu mua cho, đi dạo phố anh sẽ đi cùng với em.”

Hai mắt cô liền sáng ngời, “Thật sao?”

Anh gật đầu.

“Vậy hôm nay chúng ta đi luôn! Ồ. Đầu tiên là đi mua mấy bộ quần áo, sau đó, chúng ta lại đi ăn cơm.....A, đúng rồi! Chúng ta còn phải đi mua thêm vài con rối gỗ nữa!”. Sở Oa Oa hào hứng nói.

Cuối cùng, vẫn không quên thêm một câu, “Diễm, có thể đi chơi thật sao?”

Anh lại gật đầu, hơn nữa lại còn lấy điện thoại ra, nhấn số. Điện thoại nhanh chóng có người trả lời, nghe thấy một giọng nói rất lịch sự.

“Tổng giám đốc, anh có gì phân phó.”

“Dời hội nghị hôm nay này mai.” Anh bóc vỏ tôm cho Sở Oa Oa, lười biếng nói: “Còn nữa, bảo Steven ở dưới lầu đợi tôi.”

“Vâng, Tổng giám đốc.”

Bỏ điện thoại xuống, mặt không có biểu cảm gì, bóc vỏ tôm cho cô, chấm mắm rồi bỏ vào bát cô.

“Cô bé, hôm nay sẽ theo ý em.”

“Hắc hắc ” miệng nhồm nhoàm, ăn tôm mà anh đưa, cười khan, “Diễm, anh thật là tốt!”

Nghe vậy, Ân Dập Diễm nở nụ cười dịu dàng chết người, khuôn mặt cứng nhắc cũng nhu hòa hơn. Không phải ai anh cũng dịu dàng như vậy.

23. Chương 23

Từ lúc Ân Dập Diễm đồng ý đi dạo phố cùng Sở Oa Oa, cô vẫn rất hưng phấn.

Ngẫm lại, cùng một người đẹp trai như thế này đi dạo phố, thoải mái mua sắm, cô không cần trả tiền, lại có người xách đồ hộ. Cơ hội tốt như vậy, nếu bỏ qua, thì quá lãng phí thời cơ quý báu này?

Xem ra, cô thật thông minh!

“Diễm, chúng ta có thể đi ra ngoài hay không?” Cô thấp giọng năn nỉ nói.

Bất đắc dĩ thở dài, ngón trỏ xoa bên trán, Ân Dập Diễm nói: “Oa Oa, anh có rất nhiều việc.”

Suy nghĩ bị chặn lại, nếu như là người khác, đã sớm bị sa thải rồi, đâu cần phải nghe những lời này của anh?

“Nhưng mà.” Cô nuốt nước miếng, lại nói tiếp: “Nhưng em muốn đi ra ngoài làm việc a! Như vậy cũng chán mà!”

Lông mày bỗng nhăn lại, vừa nghe cô cói ở bên cạnh anh rất chán, phức chốc, sự hung bạo hiện lên trong đôi mắt anh. Sự dịu dàng lúc trước đã không còn, đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh thấu xương, giọng nói anh âm trầm, quỉ dị vang lên..

“Từ nay về sau cũng đừng có nghĩ đến chuyện đó.”

Cô lấy hết dũng khí, ngập ngừng nói: “Nhưng mà, nhưng mà em rất.”

Sở Oa Oa ngắc đầu, liền nhìn thấy đôi mắt đen kịt như màn đêm của anh, làm cô sợ hãi. Nhưng cô vẫn ưỡn ngực, tự động viên mình, không có gì phải sợ anh ta!

“Em nghĩ! Em muốn đi ra ngoài tìm việc làm, từ bây giờ sẽ không sống ở đây nữa!”

Ôm lấy rồi gỡ , cô từ trên ghế salon đứng lên, đi ra cửa. Nhưng mà, một bóng người đã nhanh chóng bắt được cô.

“Anh thả em ra !”

Đôi mắt nheo lại, trông như anh đang nổi giận, “Không có chuyện đó đâu!”

Thấy anh không chịu buông cô ra, Sở Oa Oa đành phải cầm tay anh, liền cắn một cái, một hàng dấu răng hiện lên.

“A.” Mặc dù không đau, nhưng anh vẫn kêu lên một tiếng đau đớn.

Thừa lúc anh đang ngậy người, cô lập tức cúi người, chui ra khỏi vòng tay anh. Thân hình nhỏ nhắn nhanh trong biến mất phía hành lang.

Qua một lúc, anh mới phản ứng lại, tức giận bước đi, muốn đuổi theo cô bé mới chạy được không xa.

Sở Oa Oa nhanh chân chạy đi, buông lỏng rồi gõ đi vào đại sảnh Ân thị. Không nghĩ, sau lưng có tiếng bước chân, không cần nghĩ cô cũng biết đó là tiếng bước chân của ai. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cô giật mình, cô kêu than, không xong rồi! Cô như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi tiếp.

“Sở Oa Oa!”

Một giọng nói phá vỡ sự yên tĩnh trong tòa nhà, đó là giọng của Ân Dập Diễm.

“Đứng lại.” Giọng nói lãnh đạm, rất có uy lực.

Hừ, muốn cô đứng lại ư? Còn mơ! Cô hất tóc lên, không thèm để ý đến anh.

“Anh nói đứng lại.”

Rất cục, cô không nhịn được nữa, xoa đầu lại, giọng điệu kháng nghị, “Em xin mạn phép! Anh nghĩ anh là ai, tại sao em phải nghe lời anh?!”

Phức chốc, cả đại sảnh trở nên yên tĩnh, như có khí lạnh thổi lại, làm mỗi người đều lạnh run.

Sở Oa Oa cũng cảm nhận được sự tức giận, nhưng mà cô không để ý đến. Đúng, cô rất giận anh, tức giận vì anh không cho cô tự do, không cho cô đi ra ngoài.

Mọi người nhìn nhau, không biết Tổng giám đốc sẽ làm thế nào với cô gái này? Một là đem cô đuổi ra ngoài? Hai là dung lời nói độc ác để nhục mạ cô?

Nhưng kết quả dù có như thế nào, bọn họ bây giờ cũng không biết trước được.

24. Chương 24

Một lúc sau, anh mới chậm rãi đi về phía cô. Cẩn thận như sợ cô hoảng sợ, “Oa Oa, chúng ta về nhà rồi nói chuyện được không?”

Hừ một tiếng, đôi môi đỏ mọng của cô cong lên, chống nạnh hai bên hông, trông như âm trà: “Không có nói chuyện gì hết!”

“Đừng có khiêu khích sự kiên nhẫn của anh.”

“” Vẫn không để ý tới anh.

“Oa Oa.” Anh càng lúc càng gần cô, hơi thở gần gũi ám áp phủ lên cái cổ trắng như tuyết.

Cô thở gấp, kinh hô: “Lúc nào anh mới cách xa em đây! Tránh ra, lại gần em làm cái gì...”

Đôi mắt đen sa sầm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn miệng cô, có trời mới biết anh đã phải chịu đựng như thế nào rồi!

“Anh không cho em đi ra ngoài làm việc, em sẽ không nghe lời của anh! Hừ, anh nghĩ anh là ai? Dựa vào đâu mà em phải nghe lời anh?”

Trong đại sảnh đang rất yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên lời nói này.

Chuyện này...chuyện này, cô gái này điên rồi! Sao lại dám nói với Tổng giám đốc như vậy, ai mà không biết, Tổng giám đốc ghét nhất là bị người khác khiêu khích? Lần trước Tổng giám đốc mang một cô gái vào công ty đã làm ọi người kinh ngạc lắm rồi, bây giờ lại để ột cô gái khiêu khích mình, rất độc mồm độc miệng?!

Chẳng lẽ. Tổng giám đốc của họ đã thay đổi rồi?

Không để ý đến những người xung quanh, Ân Dập Diễm nhắc lại câu vừa nói: “Đừng có khiêu khích sự kiên nhẫn của anh.”

Nếu mà cứ tiếp tục như vậy, anh không biết được anh sẽ làm gì với cô, vì anh đã bị cái miệng nhỏ nhắn của cô khiêu khích đến dục hỏa thiêu đốt rồi.

“A, ông trời.” Cô thở dài bất đắc dĩ, thổi tóc trên trán, đã rõ ràng như vậy rồi, đúng là đàn gảy tai trâu! Dù có nói cái gì, anh cũng chỉ nói duy nhất một câu đó.

Cho nên, cô bỏ cuộc, không thềm tranh cãi với anh nữa, nếu mà nói nữa, chắc chắn cô sẽ mất kiên nhẫn!

“Được rồi, em nghe anh là được.”

Nghe vậy, lúc này Ân Dập Diễm mới cách xa cô một chút, nhưng hương thơm trên người cô vẫn quanh quẩn xung quanh, không hề mất đi.

Anh thở một hơi thật sâu, cô gắng đè sự xôn xao trong lòng xuống, vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô.

Mà đúng lúc này, từ cửa truyền đến âm thanh ngọt ngào thấu xương.

“Dập Diễm.”

Hai người cùng quay đầu lại, kể cả các nhân viên vừa được xem trò hay. Ân Dập Diễm liếc nhìn, tất cả các nhân viên đều phải cúi đầu xuống, người thì nghe điện thoại, người thì thảo luận, quay lại làm việc như bình thường.

“Dập Diễm, người ta rất nhớ anh.” Chủ nhân của giọng nói đó đi tới cạnh hai người.

A? Chị gái xinh đẹp này sao trông quen thế? Sở Oa Oa suy nghĩ, nhưng vẫn không nhớ cô ta là ai.

Bác Xuyên Hạ Tử vừa mới nhìn cũng thấy cô gái này rất quen, trầm tư một chút, đột nhiên nghĩ đến, cô gái này..... Chính là người đã làm người cho người khác nhạo báng cô.

“Cô bé, chúng ta đi ăn cơm tối thôi.”

Ân Dập Diễm gọi cô đang ngây người.

Bắc Xuyên Hạ Tử hung ác trừng liếc Sở Oa Oa, uốn éo thân hình quyến rũ như rắn nước, dính như kẹo kéo bên người anh.

Bộ ngực tròn trịa không ngừng cọ sát.

“Xí, thật đáng ghét.” Sở Oa Oa bĩu môi khinh thường.

Bắc Xuyên Hạ Tử thềm để ý đến cô, nhìn bộ dạng cô ta chưa phát dục, sao mà qua được cô? Trước không phòng sau cũng chẳng công, đàn ông sẽ để ý đến cô ta? (hehe, có Diễm ca đó thôi)

Ân Dập Diễm nhìn thấy tất cả, im lặng.

“Diễm, chúng ta đi ăn cơm! Để ý cô ta làm gì, hơn nữa trừng mắt nhìn em, làm em đau cả mắt!”

Bắc Xuyên Hạ Tử thẹn quá hoá giận, “Cô!” Nhưng lại nghĩ, cô còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, “Tôi không chấp trẻ con! Diễm.....Người ta hôm nay tới tìm anh, là về Diễm bang, cha nói....”

Ân Dập Diễm toàn thân chấn động, lập tức ngăn cản lời của cô, những chuyện trên hắc đạo này, dù thế nào, cũng không thể để cho Oa Oa của anh biết.

Nếu cô biết anh có thân phận khác là trùm xã hội đen.....

Ông trời ơi, không dám nghĩ nữa, nếu cô biết thân phận của anh thì sẽ như thế nào?

Khinh bỉ, sợ hãi, hay là ghét bỏ.

25. Chương 25

Trong lòng của anh đau xót.

Đôi mắt đen tối sầm, lên tiếng nói sang truyện khác: “Oa Oa, chúng ta đi ăn cơm, ăn xong rồi đi chơi được không?”

“Ok!” Dứt lời, vẫn không quên trừng mắt nhìn Bắc Xuyên Hạ Tử.

Chuyện này có thể trách ai? Ai bảo lúc cô muốn ăn, ánh mắt hung ác của cô ta cứ nhìn cô, cô liền cảm thấy rất buồn nôn.

Cô lại đi sợ ánh mắt của cô ta? Nhưng sau đó, cô phát hiện, người phụ nữ này chẳng qua chỉ là hổ giấy mà thôi!

Cô chẳng việc gì mà phải sợ cô ta !

Hừ, cô kiêu ngạo ngẩng đầu lên, bình tĩnh mà đi qua trước mặt người phụ nữ kia.

“Khốn kiếp.”

Gì vậy? Cô nghe thấy tiếng nghiến răng ken két ư?

“Bắc Xuyên Hạ Tử, ” Ân Dập Diễm ôm chặt Oa Oa, “Chuyện này thì liên lạc với thư ký của tôi, tôi sẽ sắp xếp thời gian.”

“Nhưng.”

Không chờ Bắc Xuyên Hạ Tử trả lời, Oa Oa chặn lời của cô ta : “Bắc Xuyên - người mù? ! Tên thật là lạ Hắc, sao lại có người tên là ‘Người mù’ ?” (vì âm Hạ tử đọc ra hơi giống người mù nên Oa Oa mới đọc thế, Hạ Tử, Hạt Tử)

Cúi đầu suy nghĩ, “Tôi cảm thấy gọi là ‘Người què (Qua Tử)’ là phù hợp nhất, rắc rối....”

Trong đại sảnh vang lên tiếng cười khúc khích, ai cũng che miệng cười trộm.

Bắc Xuyên Hạ Tử giận mặt đỏ tía tai, bộ dạng trừng mắt rất buồn cười, rồi lại một trận ầm ĩ, vì rất mất mặt..

“Đáng ghét!” Rơi vào đường cùng, đành ra bộ dáng ủy khuất, “Diễm, anh nhìn xem, cô ước hiệp em!”

“Cô muốn ước hiệp tôi đều cho phép, sao, cô có ý kiến?”. Giọng nói lạnh lùng, bọn vệ sĩ ở cách vào mét cũng có thể cảm nhận được.

“Không có, không có!” Bị đôi mắt sắc bén nhìn, cô sợ tới mức rụt cổ, không dám nói gì nữa.

Không để ý cô ta, Ân Dập Diễm ôm Oa Oa xoay người rời đi, để Bắc Xuyên Hạ Tử một mình tại đó giương mắt nhìn, tức giận tới mức dậm chân.

“Cô chờ đó cho tôi.”

*

Đẩy cửa phòng làm việc, Sở Oa Oa ngã người lên ghế sofa mềm mại, sau đó thở phà nhìn người vừa đóng cửa lại.

“Ê ! Tại sao em không được ra ngoài tìm việc? Em cũng không phải thứ gì đó mà anh nuôi!”

Anh buồn cười: “Ừ, đương nhiên em không phải thứ gì đó.”

“Ai nói em không phải thứ gì? Hừ, không đúng! Em đương nhiên là gì đó a! Hừm. Không, không đúng! Ai ya! Không biết a!”

Càng nói càng loạn, chi bằng không nói còn hơn.

Ân Dập Diễm cởi cà vạt ra, lười biếng ngồi xuống, khuôn mặt tuần tú chậm rãi tới gần cô.

Cô gái nhỏ, chẳng lẽ em không biết bộ dạng vừa rồi có bao nhiêu mê người sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng , tru cái miệng nhỏ nhắn lên, làm người khác muốn âu yếm vuốt ve.

“Ê , ê. Anh cách xa em ra một chút!”

Bàn tay nhỏ bé cố gắng đẩy khuôn mặt đang tiến sát lại.

Anh dịu dàng nhìn cô hồi lâu, giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng làm người khác kinh ngạc, không nghĩ là do anh nói: “Oa Oa, gả cho anh.”

“Cái, cái gì? !” Cô thật muốn hét lên!

Cô lớn lên rất đáng yêu là không có sai a! Nhưng mà, đừng có mới gặp vài lần mà muốn kết hôn?

Cái này. Chuyện này quá hoang đường?

Ừ, anh nhất định là uống nhầm thuốc, mới có thể nói với cô như vậy. Đúng, đúng vậy, nhất định là như vậy!

Oa Oa xấu hổ cười cười: “Diễm, anh đừng nói đùa được không? À.....Em đói bụng, bây giờ ăn đã được không?”

“.”

Nhưng, đợi lâu mà không có trả lời, cô ngẩng đầu lên, khó hiểu mà nhìn anh.

Anh vẽ mặt thành thật nhìn lại cô, dung ánh mắt chân thành nhất, tình cảm nhất để nói cho cô biết là anh không nói đùa!

Ngược lại, anh rất chân thành, rất chân thành. Cầu hôn cô.

Đúng vậy, từ trước đến nay đã muốn làm như vậy, chỉ sợ cô từ chối mà thôi, nhưng mà không nghĩ, sẽ đến nhanh như vậy.

26. Chương 26

Nhưng mà, vừa rồi, chuyện kia cô không chịu nghe lời, là anh vừa tức giận lại sợ hãi. Tức giận vì cô không chịu ngoan ngoãn mà sống ở đây, cô cần bản là không cần làm việc, nếu cô muốn cái gì anh cũng cho cô, nhưng hết lần này đến lần khác, cô cũng không nghe lời!

Anh muốn cô biết rõ, yêu từ cái nhìn đầu tiên không phải chuyện gì lạ. Từ lúc nhìn thấy cô, trái tim băng giá, đóng cửa nhiều năm của anh vì cô mà mở ra.

Biết mình yêu một cô gái là một chuyện hoang đường, nhưng vận mệnh an bài như vậy, trốn cũng không được. Đối mặt với cô, anh cảm thấy lực bất tòng tâm, anh không muốn hà khắc với cô, nhưng cái tính nghịch ngợm của cô lại làm anh rất đau đầu.

Vì vậy, nên mới nghĩ đến chuyện kết hôn để giữ cô lại.

Nếu là hồi trước, hôn nhân đối với anh là xiềng xích, nhưng bây giờ anh nguyện ý vì cô mà đem xiềng xích nặng nề như vậy, cho dù có dốc hết sức lực, nhưng cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng mà, hiện tại.

Cô kỳ quái nhìn anh, bộ dáng làm anh rất tức giận!

Anh thở dài, lấy ra một thứ trong túi quần mà anh đã chuẩn bị từ trước, “Oa Oa, gả cho anh” Anh lặp lại lần nữa.

A? Cô nghĩ, anh ấy thật lòng, không có nói đùa!

Oa Oa không có nhận, nhếch cằm về phía chiếc hộp, “Chúng ta mới biết nhau không lâu mà, hơn nữa.....Chiếc nhẫn này hình như rất đắt, em không thể nhận được!”

Tuy rằng cô rất muốn nhận.

“Oa Oa, em có tin ‘Yêu từ cái nhìn đầu tiên không?’” Anh cất hộp đi, lấy ra một điều thuốc, châm lửa, trong làn khói mù mịt nói.

Động tác lười biếng càng làm cho anh mê người, hơi thở mị hoặc.

“Hả? Yêu từ cái nhìn đầu tiên?”

“Đúng, yêu từ cái nhìn đầu tiên. Anh không thể tin được, loại chuyện tình buồn cười vớ vẩn này, sẽ xảy ra với anh.” Anh cười tự giễu, hít thuốc thật sâu: “Cho đến khi gặp được em anh mới tin.”

Cô không dám tin mà nhìn anh, không nói nên lời.

“Trên thương trường người lừa ta gạt, anh sớm đã nhìn thấu rồi, mệt mỏi, căn bản không tin trên đời còn có cái gì có thể gây hứng thú cho anh. Nhưng từ lúc nhìn thấy em thì không giải thích được, anh lại có thể bị em hấp dẫn, em luôn ở trong suy nghĩ của anh. A, thật sự là buồn cười! Anh luôn coi trời bằng vung, người đàn ông kiêu ngạo không để thứ gì vào mắt, một ngày cũng bị một cô gái tóm gáy?! Đối với em....”

Anh cúi đầu xuống, vẻ mặt bi thương buồn bã trên khuôn mặt tuấn tú của anh, dừng một chút, anh nói tiếp: “. Cứ như vậy cam tâm tình nguyện tóm gáy. Oa Oa, đồng ý gả cho anh, đó sẽ là lựa chọn đúng nhất của em.”

Cô trả lời không được, bởi vì, từ lúc cô nghe thì nước mắt rơi đầy mặt.

Thế giới của cô vẫn rất đơn giản, đơn giản đến không biết tình yêu là cái gì, nên yêu người như thế nào. Nhưng mà, trong lúc này, cô thích ở chung với anh, tuy hai người thì thoáng có cãi nhau chút, nhưng cuối cùng vẫn là anh thua.

Ở cùng một chỗ với anh, cô hoàn toàn có cảm giác an toàn, dù có chuyện gì xảy ra, có anh ở bên cô sẽ cảm thấy an toàn.

Cô nghĩ. Đây là tình yêu a, như vậy, chắc là cô yêu anh.

Không có được câu trả lời của cô, Ân Dập Diễm có chút lo lắng, liền tiếp mở miệng hứa hẹn: “Oa Oa, tin anh, tuyệt đối anh sẽ không để em chịu khổ. Em muốn cái gì, anh đều cho em, Oa Oa.”

Cô còn có thể nói cái gì? Cô còn muốn nói gì nữa?

Anh cũng đã hứa hẹn đối với cô như vậy rồi, người đàn ông cao ngạo như vậy, ănnói dịu dàng hứa hẹn với cô.

“Em , em.” Cô ghen ngào nói không nên lời.

27. Chương 27

Về mặt anh khăn trương, mồ hôi ở hai tay chảy ra.

.

Thật lâu , Oa Oa dò xét anh một chút, e lệ gật đầu, “Được.”

Giống như tin vui từ trên trời, anh mừng rỡ, khoe mắt cũng cười.

Không nhận được hưng phấn, anh ôm cô, lực quá mạnh, như muốn đem cô nhập vào xương mình. Anh không cách nào kiềm chế tình cảm của mình, xem ra anh đã sa chân vào lưới tình rồi!

“Oa Oa, chúng ta tìm thời gian đính hôn được không?”

Bị anh nhắc như vậy, cô mới đột nhiên nghĩ đến, bây giờ cô mới nhớ là đang đi lịch, còn chưa nói chuyện này với cha mẹ !

Oa Oa nhăn nhăn cái mũi, đi ra ngoài du lịch, không chỉ có hành lý bị mất, trái tim duy nhất cũng bị mất, cái này làm cho cô rất ảo não!

Như là nhìn ra nghi ngờ của cô, Ân Dập Diễm dịu dàng cười: “Oa Oa, trước tiên chúng ta đi gặp cha mẹ của em.”

Dù sao đây là chuyện đại sự của cuộc đời, anh hiểu cô.

Cô gật đầu, “Diễm, chúng ta đây bây giờ có thể ăn cơm không? Em đói bụng!”

Anh từ từ đứng lên, lấy điện thoại nội bộ gọi điện.“Chuẩn bị một phần cơm trưa tới đây.”

“Thưa vâng, Tổng giám đốc.”

*

“Alô, mẹ?”

“Nha đầu chết tiệt kia, còn biết điện thoại về ! Có biết mẹ rất lo lắng cho con hay không? Sợ con trên đường gặp nguy hiểm gì, a! Đúng rồi đúng rồi, mẹ không gửi cho con bình xịt phòng lang sói? Còn có”

“Không phải, con.” Oa Oa cắt đứt tiếng mẹ ở đầu bên kia.

Ai biết, mẹ Sở còn lợi hại hơn cô, trong giây lát chặn đứng lời cô.“Oa Oa, con gọi điện thoại có phải là để xin tiền không? Hay là thật sự đã gặp tên bại hoại gì rồi? !”

Cuối cùng cô nói:“Mẹ, yên tâm đi, con không có gì vấn đề, chỉ là.” Cô do dự bất an, không biết nên nói chuyện đính hôn với mẹ thế nào, nắm ngón tay quần dây điện thoại qua lại.

“Chỉ là cái gì?” Mẹ của Sở Oa Oa gấp gáp kêu to.

“Dạ. Mẹ, con, con muốn đính hôn.”

Quả nhiên “Cái gì? !”

Ngay sau đó “Bốp” “Huych” vang lên!

Chỉ nghe thấy Sở mẹ ở đầu điện thoại bên kia nói to: “Sở Thiên! Rất nghiêm trọng rồi, Oa Oa muốn đính hôn! A, lão già chết tiệt, ngồi dậy!”

Trên trán Sở Oa Oa đầy hắc tuyến, chắc là cha cô đang ngủ rồi!

Âm thanh lúc trước lại truyền đến, nhưng lần này là giọng nói của cha:“Oa Oa a, cha nghe mẹ con nói. . . . Con muốn đính hôn, đây là. Sự thật?”

“Thật sự!” Oa Oa bất đắc dĩ trợn mắt, họ lại vì vấn đề này mà dây dưa.

Sở cha ho khan một tiếng, không nói gì đưa ông nghe lại cho Sở mẹ, lắc đầu, nhếch nhếch đầu, ý bảo chuyện này giao cho Sở mẹ xử lý.

Bên kia đột nhiên trầm mặc làm cho cô nghi hoặc, “Cha ?”

“ A, Oa Oa, mẹ ..., người kia có thời gian thì dẫn đến đây, mẹ và cha con muốn nhìn.”

Bỏ điện thoại xuống, Oa Oa thở dài một hơi, cô sợ cha mẹ không đồng ý .

Bây giờ cô yên tâm rồi!

Cửa bị mở ra, xuất hiện một thân hình cao to mạnh mẽ, nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn mà cười, anh không nói cười, nâng môi cười nhạt.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, đến gần cô, ngay sau đó chợt nghe thấy một tiếng kêu.

“A!”

“Oa Oa, là anh.” Tựa đầu vùi sâu vào trong cổ của cô, anh ngửi hương thơm trên người cô.“Đừng cử động, để cho anh ôm em một cái.”

“Điễm, ngứa quá, ha ha, ngứa quá.” Cô cười khanh khách nói.

28. Chương 28

Hôm sau, Oa Oa như bình thường cùng Ân Dập Diễm đi vào phòng làm việc của anh, một vài nhân viên của của tập đoàn Ân thị, trước đó đã chứng kiến màn kịch “Lãnh nam truy nữ”, một số người biết Oa Oa, đều nghĩ cô gái này có lai lịch không tầm thường.

Bởi vì, cô gái có thể làm cho Tổng giám đốc Ân thị luôn luôn giữ mình trong sạch mà đụng vào, trên thế giới, đúng là không tìm được người thứ hai !

Đi thang máy dành riêng cho Tổng giám đốc, trên đường đi xuyên qua một hành lang dài, Oa Oa mang theo cà men, hồi lao công.

“Oa, chị Lưu , hôm nay mặc bộ quần áo này thật đẹp đó!”

“Phải không phải không? Sở tiểu thư, hôm nay cô là người đầu tiên khen tôi a!”

“Ai nha, đã bảo không được gọi tôi là Sở tiểu thư sao! Hi, anh Diệp Hào, hôm nay tâm tình sao mà tốt như vậy thế, hắc hắc, có phải là đi hẹn hò không?”

“Đúng vậy a, thật vất vả tôi mới hẹn được Văn Văn đi ăn cơm buổi tối.”

” Anh Diệp Hào cần phải cố gắng lên đó!”

Oa Oa sau khi chào hỏi xong, hân hoan đi tới cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, nhưng mà, tay vừa gõ cửa, cửa lại không khóa, nghe được tiếng nói đứt quãng.

“A. Dập điễm, nhẹ, nhẹ chút mà! Anh nắm làm em đau quá.”

Âm thanh quá mập mờ!

Cô ngậy người ở cửa ra vào, có chút sửng sốt, không rõ bên trong có chuyện gì.

Lúc này, một giọng đàn ông trầm thấp truyền ra:

“ Bắc Xuyên Hạ Tử, cô có nói hay không?”

Giọng nói này cô biết! Đó là giọng của người đàn ông hôm qua cầu hôn cô, chỉ là có chút khó hiểu, Bắc Xuyên Hạ Tử sao lại ở chỗ này? Mà bọn họ lại đang làm cái gì ở trong vậy? Họ nói chuyện thật kỳ quái đó.

Oa Oa nghi hoặc khó hiểu, lần nữa cúi người xuống, cô tiếp tục “Nghe trộm” Sai! Đây không phải nghe trộm, mà cô quang minh chính đại nghe, ai bảo bọn họ không đóng cửa lại? Mới cho cô cơ hội “Quang minh chính đại nghe lén”, hừ.

Ai ngờ, không đợi cô tiếp tục “thực hiện nghề cũ” , cửa bị mở mạnh ra, làm cô không kịp chuẩn bị, ngã nhào trên đất.

Bắc Xuyên Hạ Tử trên gương mặt kiêu mị rất không phục, khẩu khí cũng không được tốt lắm, “Cô ở đây làm cái gì?”

Oa Oa thất bại mà xoa cái mũi nhỏ, ngẩng đầu nhìn cô ta, bất mãn mê mê cái miệng nhỏ nhắn. “Tại sao tôi không thể ở trong này? Vậy thì tại sao cô ở trong này?”

Mũi cô đau quá, tám phần là ngã mà đau.

“Tôi sao lại không thể ở đây? !” Bắc Xuyên Hạ Tử ghéch đầu lên, “Dập Diễm nói.”

Chốc lát, cô cảm thấy, thân thể cũng bắt đầu run rẩy lên.

Nguyên nhân chính là người đàn ông ở sau lưng, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi.

Ấn Dập Diễm lạnh lùng nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng: “Tôi nói cái gì?”

“Anh, anh nói.”

Bắc Xuyên Hạ Tử ấp úng, không dám trả lời, ánh mắt của anh thực sự đáng sợ, làm cho cô không dám nhìn thẳng anh.

“Tôi nói cái gì? Hử?”

“Không có, không có gì.”

Cô bất an mà lắc lắc tay, mắt nhìn trái nhìn phải, đột nhiên nói to. “A! Tôi... tôi, tôi phải đi.”

Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi.

Ấn Dập Diễm giọng nói có sự cảnh cáo vang lên, “Bắc Xuyên Hạ Tử, nhớ kỹ lời tôi nói vừa rồi.”

Ngã ngời trên mặt đất, lúc này Oa Oa mới lên tiếng chen vào nói, “Diễm, cái người què kia. Ách, là em nói Bắc Xuyên Hạ Tử, cô ta làm sao vậy?”

Anh thu lại ánh mắt lạnh lẽo, đôi mắt đen như tình nhìn cô cô, lại có chút lo lắng. “Oa Oa, trên mặt đất rất lạnh, đứng dậy trước đã, được không?”

Cũng không phải cô muốn ngồi dưới đất , rõ ràng là người phụ nữ kia mở cửa quá đột ngột, hại cô ngã xuống trên đất.

29. Chương 29

Cô đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên váy, ánh mắt ai oán nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Ấn Dập Diễm cảm thấy buồn cười, anh chọc tới cô sao?

“Diễm, cô ta tới tìm anh làm gì?”

Cô không muốn nhìn thấy Bắc Xuyên Hạ Tử, không biết vì cái gì, dáng người của cô gái Nhật Bản đẹp hơn cô, khuôn mặt cũng xinh hơn cô, từ quần áo đến gia thế tốt hơn cô, bằng cấp nhất định cũng cao hơn cô. Tóm lại, mọi thứ đều hơn cô!

Những cái này làm cho cô tự ti.

Cũng không biết là tình cảm gì, trong ngực có chút ê ẩm, hàm răng chua xót cũng muốn rớt.

Cô thở dài, tiếp tục dùng ánh mắt ai oán dò xét anh.

Nhưng, không biết, những phản ứng này ở trong mắt anh, chờ mong đã lâu .

Cô đã bắt đầu vì ghen tị vì anh sao?

Đôi môi bạc nâng lên, nở nụ cười không hề nhìn thấy. Bên ngoài trông như không có biểu cảm gì.

Anh chậm rãi đi về phía sô pha, hai tay dang ra, chờ cô ngoan ngoãn trở lại trong ngực của anh.

Oa Oa mím miệng, xoa hông, tâm không cam lòng, chuyện không muốn đã qua, nhưng không có như anh mong muốn —— ngoan ngoãn ngồi vào trong lòng anh.

Anh cười nhu tình, cô bé này, còn đang vì chuyện vừa rồi mà giận dữ !

“Oa Oa.” Anh chủ động kéo qua, giúp cô vuốt vuốt sợi tóc, “Anh không thể hiểu được hành động của em, là ghen à?”

Nghe vậy, cô lập tức kêu to: “Nói bậy! Em không có ghen!”

“Vậy em bây giờ tại sao lại dùng ánh mắt ai oán nhìn anh?”

“Em đâu có! Nhất định là anh nhìn nhầm rồi.” Cô áp sát mặt vào Ân Dập Diễm, “Anh nhìn đi, ánh mắt của em đâu có ai oán?”

Rõ ràng là anh nói bậy, thật sự là trợn mắt nói lời bịa đặt!

Hướng hồ. Cô cũng không biết đây có phải là ăn dấm chua của anh, liền chính cô cũng không rõ, anh làm sao lại biết? !

Đoán được suy nghĩ của cô, anh chỉ cười nhạt một tiếng: “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.”

Cô bỗng dưng trờn lớn hai mắt: “Anh biết em đang nghĩ gì?”

Anh không thể phủ nhận.

Nguyên nhân anh biết rõ suy nghĩ của cô. Cô cúi đầu thất bại.

Ân Dập Diễm nghiêng đầu, hôn vào bên cổ của cô, anh thì thào mở miệng: “Cô bé, chúng ta tìm thời gian.”

“Tìm thời gian? Thời gian gì?”

“Chúng ta nên đi thăm cha mẹ của em .”

” Đúng, chúng ta đây nên tìm chút thời gian .”

Cánh tay dài của anh duỗi ra, cầm lấy điện thoại ở trên bàn làm việc rồi nói, đưa ống nghe cho cô: “Gọi đi, trong vòng một tháng sẽ về nhà thăm cha mẹ của em.”

“Cái gì, trong vòng một tháng?” Cô cầm ống nghe, ngạc nhiên: “Tại sao phải nhanh như vậy? !”

Ân Dập Diễm cười nhưng không nói, đôi mắt đen có sự quá khích, hiện nay chỉ có duy nhất biện pháp này mới có thể giữ cô bên mình .

Oa Oa chỉ cảm thấy chân lạnh lẽo, một cổ lạnh lẽo tự lòng bàn chân tự nhiên sinh ra, cô nhin không được mà run rẩy.

Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ấn dây số sớm đã khắc vào đầu, nói với mẹ và cha , trong chủ nhật tuần sau cô sẽ mang theo “ông xã chuẩn” về nhà, chờ “phỏng vấn” của cha mẹ.

Không biết vì sao, cô luôn cảm giác hai người biết nhau không đến một tháng, mà bắt đầu đính hôn, thật sự là làm cho người há hốc mồm. Nhưng mà, có một loại cảm giác không nói nên lời, như hai người bọn họ, mấy năm trước đã quen biết, hiểu nhau, rồi yêu nhau, hơn nữa yêu không thể kềm chế, là không thể mất đi lẫn nhau.

30. Chương 30

“Ngao, khi nào thì trở về?”

“Bây giờ mình đang ở trên xe, tầm khoảng.” Người đàn ông bên kia điện thoại nhìn đồng hồ một chút: “Mười phút sau sẽ đến.”

“Ừ, đã trở lại thì đến chỗ mình một chuyến, chúng ta đã lâu không gặp mặt .”

“Đương nhiên.”

Ân Dập Diễm để điện thoại xuống, chấp tay, lưng dựng ở bàn làm việc, nhìn nhân viên ở dưới tòa nhà Ân thị, đỉnh đầu đen nhánh của mọi người, trong văn phòng Tổng giám đốc cao tới vài chục tầng, nhìn xuống, giống như những đàn kiến.

Anh thích loại cảm giác này, cảm giác đứng ở ngọn núi cao nhất. Giống như tất cả mọi người bị anh dẫm nát dưới lòng bàn chân, bên ngoài xã hội thường nói anh lãnh khốc, vô tình, tàn bạo, âm tàn, cũng không phải là giả.

Tính mạng của mình, giống như con kiến.

Mà phụ nữ, càng phải như vậy.

Từ khi nào thì, anh bắt đầu thay đổi cách nhìn về phụ nữ? A, chính anh cũng nhớ không rõ.

Là từ khi cô bé kia xuất hiện sao?

Đôi mắt đen lóe sáng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động kêu lên, đó nhạc chuông của riêng cô bé kia.

Ánh mắt của anh ôn nhu.“Oa Oa?”

“Diễm, em muốn đi ra ngoài một chút, sẽ ăn trưa trước không đi qua chỗ anh đó!”

“Được. Mang đủ tiền chưa? Nếu như không đủ, anh đưa cho em thẻ vàng nhất định cần dùng tới, thích gì thì mua, không cần quan tâm đến tiền.” Anh như mẹ già dài dòng nói.

“Vậy làm sao có thể? !” Cô kinh hô, mặc dù biết anh có rất nhiều tiền nhưng không thể phung phí như vậy!

Anh dịu dàng cười.“Không sao, chỉ cần là em, tốn nhiều tiền cũng không sao.”

“. Được rồi được rồi, em đi đây.”

Cô vội vội vàng vàng cúp điện thoại, che sự xấu hổ.

.

“Không sao, chỉ cần là em, tốn nhiều tiền cũng không sao.”

.

Nghĩ tới câu này, trong lòng rung động, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Oa Oa hân hoan đem điện thoại bỏ vào bao trong túi, muốn đi tìm “Liều mạng hữu” của cô, một cỗ xe BMW hồng chói sáng bỗng nhiên chạy qua trước mặt cô!

Cô sợ ngây người, vẫn không nhúc nhích sững sờ ở tại chỗ, hai giây sau, lửa giận bùng lên! Phải biết rằng, chiếc xe này lại chạy sát vào cô mà qua a!

Cô chỉ cần bước thêm một centimet, sẽ biến thành ” oan hồn dưới xe ” a!

“Khinh người quá đáng.”

Cô nhỏ giọng nguyên rủa , không để ý đến hậu quả, nhặt lên một cục đá lớn, dung sức, tảng bay tới chiếc xe BMW chói mắt.

Hừ, chọc tới cô thì phải trả giá rất lớn!

Xe yêu bị nện, dù là ai, đều giận tím mặt, như chủ nhân xe BMW.

Một người con đàn ông từ trên xe BMW đi xuống, nhìn trái nhìn phải, trừ bỏ bị một cục đá đập bên ngoài, chỗ còn lại đều còn tốt.

Nhưng một cục đá đá cũng đủ làm anh không chịu được.

Người đàn ông ngẩng đầu, trong hai mắt tà mị như muốn gây hấn, anh cũng muốn nhìn xem, là ai to gan như vậy, dám ném đá vào chiếc xe yêu quý của anh? !

Mẹ nó chứ, thật xui xẻo! Máy bay hạ cánh, còn chưa tới một giờ, liền gặp chuyện đen đủi.

Người đàn ông cố gắng giữ tỉnh táo, khí chất tốt đẹp, nhưng mà không đến vài giây, anh ta gằm nhẹ một tiếng: “Mẹ nó, phải bình tĩnh!”

Nổi giận chuẩn bị bắt nghi phạm đang muốn chạy trốn.

“Cô còn muốn chạy đi đâu? !” Anh giận quá thành cười.

Oa Oa bị anh nắm chặt cổ áo, nhất thời thở không nổi, một lúc sau mới biết cần hít thở.

“Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì?” Người đàn ông tà chớp mắt mấy cái, nụ cười tà ác: “Tôi lại muốn hỏi cô, tại sao cô vô duyên vô cớ ném đá vào xe tôi? !”

“Cái gì, tôi vô duyên vô cớ? ! Nực cười, là xe của anh đụng vào tôi trước, kỹ thuật lái xe không thấp kém, cũng đừng có đi ra ngoài đường maf dọa người!”

Oa Oa không cam lòng yếu thế, nói lớn.

31. Chương 31

Người đàn ông như đã kiểm chế lắm rồi, gân xanh lơ mờ trên trán có thể thấy được.

Cho tới bây giờ, chưa từng có một người chạm vào xe yêu của anh, chớ nói đập phá! Nhưng bây giờ xảy ra chuyện gì vậy? Cô gái đáng chết này không chỉ có phá xe của anh, còn hùng hồn mà phản bác anh như vậy? !

“Con đàn bà chết tiệt, cô lặp lại lần nữa thử xem!”

“Nói một trăm lần cũng vậy, là xe của anh đụng vào tôi trước, kỹ thuật lái xe thấp kém, cũng đừng có đi ra ngoài đường mà dọa người!” Cô biết rõ cô không cao hơn anh, cho nên cũng chỉ có thể dựa trên khí thế của mình mà giành chiến thắng.

Người thấp trí không thấp! Cô thấy lời này rất đúng .

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Đồ đàn bà chết tiệt.”

“Anh mới đáng chết ! Cho bản tiểu thư xin lỗi, tôi có thể không tố cáo ông có ý định đánh người!” Cô nghech đầu lên, phô trương thanh thế nói.

Người đàn ông tà nịnh rồi nheo mắt, chậm rãi cười: “Muốn tôi nói xin lỗi sao?”

Anh đem khuôn mặt tuần mỹ sát vào cô.

Quả nhiên, gò má của cô ửng đỏ, vội vàng tránh anh.

“Ê , lão xử - nam! Anh thả tôi ra! Chỉ biết lợi dụng sắc đẹp để hấp dẫn người khác, có bản lĩnh gì chứ? !”

Oa Oa thở phì phì nhìn thẳng đôi mắt của anh, trong mắt là hình ảnh phản chiếu khuôn mặt không phục của cô.

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp khác thường.

Bất ngờ túm lấy Oa Oa, anh ôm lấy eo của cô, đi về hướng xe màu hồng đỏ.

Oa Oa không ngờ đến hành động của anh ta, không khỏi hét ầm lên: “Tên đàn ông đáng ghét, muốn đưa tôi đi đâu”

Cô vung hai bàn tay nhỏ bé, không ngừng đánh lên lưng của người đàn ông, hai chân nhỏ cũng thỉnh thoảng đạp hai cái, nhưng hiển nhiên, là không có đập được.

Bận rộn một hồi, xe BMW của người đàn ông dừng lại, anh sao lại không mệt, cô đến lúc đó đã thở hồng hộc rồi!

Oa , thật không công bằng!

“Anh dai, anh dai, anh thả tôi xuống được không?”

Nguy hiểm trước mặt, vẫn là cúi đầu xuống trước a.

“Hừ, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy?”

Anh mở cửa xe, hai tay dùng sức một chút, cô liền ngã vào trên chỗ ngồi phía sau xe BMW.

“Đau quá!” Oa Oa bụm lấy miệng lại bị thương một lần nữa, kêu đau không thôi.

Hôm qua mới bị Bắc Xuyên người mù kia làm cho sợ đến mức ngã, miệng đau nhức, không nghĩ hôm nay, lại một lần nữa, bị kịch tái diễn.

Người đàn ông khoe miệng luôn có một nụ cười tà ý, hai mắt thâm thúy, như đang tính toán cái gì.

Cổ áo sơ mi trắng hơi mở rộng, tay áo sơ mi xắn lên đến giữa tay, làn da lộ ra mạch máu nhỏ, thật sự là cùng không kém Diễm đâu, chỉ tiếc.

Oa Oa theo dõi anh ta, chắc chắn: “Đáng tiếc, đáng tiếc a! Không nghĩ tới người như vậy lại có lòng dạ lang sói, thật sự là mặt người dạ thú a!”

Cuối cùng, vẫn không quên lắc đầu thở dài, để chứng minh lời cô nói.

Nhưng mà, người đàn ông như nghe được lời của cô, lại như không nghe thấy, hoàn toàn không có hành động gì.

“Hai phút sau, tiện thể.” Ánh mắt tà mị dò xét cô, “Cô sẽ trở thành một món đồ chơi.”

Món đồ chơi? !

Đúng là không gặp được người quen, lại gặp phải một người đàn ông tàn ác như vậy!

Oa. Diễm, mau tới cứu em.

Oa Oa trong lòng kêu rên.

Trên đường đi, Oa Oa luôn lấy phương châm ‘Im lặng là vàng’, đợi lúc cửa xe mở ra thì cô lập tức nhìn thấy thời cơ, nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng, không đợi chân thứ hai của cô bước ra, người đàn ông sớm đã ngờ tới ý tưởng của cô, một tay níu lấy cổ áo của cô.

“Đồ chơi thú vị thật, để cho anh chơi một chút, chơi xong rồi sẽ đưa cô về nhà. Ngoan ngoãn, anh mua kẹo cho cô ăn.”

Oa. Cô thật thê thảm! Diễm, mau tới cứu em a.

32. Chương 32

Người đàn ông như đã kiểm chế lắm rồi, gân xanh lờ mờ trên trán có thể thấy được.

Cho tới bây giờ, chưa từng có một người chạm vào xe yêu của anh, chớ nói đập phá! Nhưng bây giờ xảy ra chuyện gì vậy? Cô gái đáng chết này không chỉ có phá xe của anh, còn hùng hồn mà phản bác anh như vậy? !

“Con đàn bà chết tiệt, cô lặp lại lần nữa thử xem!”

“Nói một trăm lần cũng vậy, là xe của anh đụng vào tôi trước, kỹ thuật lái xe thấp kém, cũng đừng có đi ra ngoài đường mà dọa người!” Cô biết rõ cô không cao hơn anh, cho nên cũng chỉ có thể dựa trên khí thế của mình mà giành chiến thắng.

Người thấp trí không thấp! Cô thấy lời này rất đúng .

Anh nghiêng răng nghiêng lợi.“Đồ đàn bà chết tiệt.”

“Anh mới đáng chết ! Cho bốn tiểu thư xin lỗi, tôi có thể không tố cáo ông có ý định đánh người!” Cô nghech đầu lên, phờ trương thanh thế nói.

Người đàn ông tà nịnh rồi neho mắt, chậm rãi cười.“Muốn tôi nói xin lỗi sao?”

Anh đem khuôn mặt tuần mỹ sát vào cô.

Quả nhiên, gò má của cô ửng đỏ, vội vàng tránh anh.

“Ê , lão xử - nam! Anh thả tôi ra! Chỉ biết lợi dụng sắc đẹp để hấp dẫn người khác, có bản lĩnh gì chứ? !”

Oa Oa thở phì phì nhìn thẳng đôi mắt của anh, trong mắt là hình ảnh phản chiếu khuôn mặt không phục của cô.

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp khác thường.

Bất ngờ túm lấy Oa Oa, anh ôm lấy eo của cô, đi về hướng xe màu hồng đỏ.

Oa Oa không ngờ đến hành động của anh ta, không khỏi hét ầm lên: “Tên đàn ông đáng ghét, muốn đưa tôi đi đâu”

Cô vung hai bàn tay nhỏ bé, không ngừng đánh lên lưng của người đàn ông, hai chân nhỏ cũng thỉnh thoảng đạp hai cái, nhưng hiển nhiên, là không có đạp được.

Bận rộn một hồi, xe BMW của người đàn ông dừng lại, anh sao lại không mệt, cô đến lúc đó đã thở hồng hộc rồi!

Oa , thật không công bằng!

“Anh dai, anh dai, anh thả tôi xuống được không?”

Nguy hiểm trước mặt, vẫn là cúi đầu xuống trước a.

“Hừ, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy?”

Anh mở cửa xe, hai tay dùng sức một chút, cô liền ngã vào trên chỗ ngồi phía sau xe BMW.

“Đau quá!” Oa Oa bụm lấy miệng lại bị thương một lần nữa, kêu đau không thôi.

Hôm qua mới bị Bắc Xuyên người mù kia làm cho sợ đến mức ngã, miệng đau nhức, không nghĩ hôm nay, lại một lần nữa, bị kịch tái diễn.

Người đàn ông khoe miệng luôn có một nụ cười tà ý, hai mắt thâm thúy, như đang tính toán cái gì.

Cổ áo sơ mi trắng hơi mở rộng, tay áo sơ mi xắn lên đến giữa tay, làn da lộ ra mạch máu nhỏ, thật sự là cùng không kém Diễm đâu, chỉ tiếc.

Oa Oa theo dõi anh ta, chắc chắn: “Đáng tiếc, đáng tiếc a! Không nghĩ tới người như vậy lại có lòng dạ lang sói, thật sự là mặt người dạ thú a!”

Cuối cùng, vẫn không quên lắc đầu thở dài, để chứng minh lời cô nói.

Nhưng mà, người đàn ông như nghe được lời của cô, lại như không nghe thấy, hoàn toàn không có hành động gì.

“Hai phút sau, tiện thể.” Ánh mắt tà mị dò xét cô, “Cô sẽ trở thành một món đồ chơi.”

Món đồ chơi? !

Đúng là không gặp được người quen, lại gặp phải một người đàn ông tàn ác như vậy!

Oa. Diễm, mau tới cứu em.

Oa Oa trong lòng kêu rên.

Trên đường đi, Oa Oa luôn lấy phương châm ‘Im lặng là vàng’, đợi lúc cửa xe mở ra thì cô lập tức nhìn thấy thời cơ, nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng, không đợi chân thứ hai của cô bước ra, người đàn ông sớm đã ngờ tới ý tưởng của cô, một tay nắm lấy cổ áo của cô.

“Đồ chơi thú vị thật, để cho anh chơi một chút, chơi xong rồi sẽ đưa cô về nhà. Ngoan ngoan, anh mua kẹo cho cô ăn.”

Oa. Cô thật thê thảm! Diễm, mau tới cứu em a.

33. Chương 33

Ban đêm, đèn rực rỡ mới lên.

Ở bên trong Ân Trạch to như vậy, người hầu bận rộn chuẩn bị đồ ăn, vừa rồi, chủ nhân Ân Trạch —— Ân Dập Diễm gọi điện thoại tới nói, Nam Cung Ngạo thể giao (mấy đời thân nhau) của anh đêm nay tới chơi. Bởi vậy, cũng bảo người hầu chuẩn bị chút đồ ăn.

Thật ra mà nói Oa Oa không thích, Nam Cung Ngạo hiển nhiên rất thích đến nơi đây.

Hắc, hắc, hắc!

Thật vất vả tìm được món đồ chơi thú vị, sao cơ hội này có thể bỏ qua? Chỉ là. món đồ chơi của anh đã có chủ .

Nghĩ tới điều này, Nam Cung Ngạo không khỏi có chút phiền muộn, anh cũng không phủ nhận, món đồ chơi kia rất thú vị , nhất là khi bị anh chọc thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi mắt xinh đẹp phần nộ trùng, quả thực rất vui vẻ.

“Tới đây, Ngạo. Là bạn tốt của anh, vì chúc mừng lần này cậu lập được một công lớn, xin mời.” Nói xong, Ân Dập Diễm nhắc ly lên, uống một hơi cạn sạch rượu trong cốc.

Nam Cung Ngạo mỉm cười, nể tình cũng uống cạn .

“Diễm, giữa chúng ta, còn cần khách khí như vậy sao?” Anh đặt cốc rượu xuống.“Tận tâm vì bang, đây là chuyện phải làm, không phải sao?”

Oa Oa dừng việc khuấy cốc nước trái cây, sau vài giây sững sốt, hỏi: “Vì bang?”

Tư thế rót rượu của Ân Dập Diễm cứng đờ, chết tiệt, anh lại quên, Oa Oa của anh còn đang bên cạnh.

” Bang phái nhỏ mà thôi, nhiều người, không có sử dụng.” Anh khóe léo nói.

Chính xác, rất nhiều người. Nhiều lắm chỉ có hơn mười vạn người mà thôi, nhưng mà những người này toàn bộ đều là tình anh, dù là đánh nhau bằng tay không, đầu súng, thần trộm, trộm buôn thuốc phiện, vân... vân..., bọn chúng đều là người giỏi.

Bọn họ chia ra phân bố ở các nơi thế giới, một khi có tình huống đặc biệt phát sinh, chỉ cần thông qua tuyến nội bộ, là biết được tình huống ngay lúc đó, như vậy mới có cách giải quyết.

Về phần hữu dụng hay không, anh nghĩ, chỉ có người trong bang mới có thể biết được.

“Đã vô ích, vậy tại sao còn muốn mở buổi tiệc lớn như vậy? Hmmm. Hình như có chút không đúng!” Oa Oa nghĩ không ra.

Ân Dập Diễm ho khan hai tiếng, lần đầu tiên chân tay luống cuống, anh thuận tay gấp trứng tôm mình đã bóc, đặt ở trong bát của cô.

“Ném thử trứng tôm do Ngạo đặc biệt mang đến .”

“Em không ăn đồ anh ta mang đến.”

Nghe được câu trả lời của cô, Nam Cung Ngạo bắt đầu đi lắc đầu, cô gái này, thù rất dai a!

Tay đặt lên trên ghế dựa, tay phải trên đùi phải, nhẹ gõ tiết tấu. Bộ dạng anh ta lười biếng như con mèo.

“Thật là một món đồ chơi đáng yêu.” Anh thấp giọng cười nhạo.

“Tôi không phải món đồ chơi!” Oa Oa tức giận.

“Rõ ràng như vậy, còn không thừa nhận sao? Giải thích chính là che dấu, em hẳn là nghe qua.”

“Lão xử - nam! Lớn như vậy rồi, còn thích đồ chơi, đúng là đồ trẻ con!”

“Đúng vậy a, tôi thích đồ chơi.” Anh nói một câu nhưng lại có hai nghĩa, ánh mắt bí hiểm nhìn về phía cô. “Hơn nữa. Em không phải luôn cầm tượng gỗ sao?”

Cô nghèn nghẹn, lắp bắp. “Đó là bởi vì, bởi vì.”

“Không phản đối a? Cho nên.” Anh hạ quyết định kết luận. “Em so với tôi càng trẻ con hơn!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Oa Oa bỗng dưng đỏ lên, lắc lắc tượng gỗ trong tay, mắt thấy nước mắt như muốn rơi xuống.

“Ngạo, đủ rồi.” Ân Dập Diễm mở miệng, không vui nhìn Nam Cung Ngạo.

Đón nhận tầm mắt của bạn tốt, Nam Cung Ngạo im lặng, mỉm cười không nói, nhìn cô ấy tức giận, thật sự là càng lúc càng thú vị.

34. Chương 34

“Thật là một cái tên đáng ghét.” Oa Oa sau khi trừng mắt thì mắt hơi khô khô, hung hăng nói một câu.

Ân Dập Diễm ôm Oa Oa, để đặt tại trên hai chân của mình, tự mình lấy tay từng miếng từng miếng trứng tôm uy cô ăn.

Hành động này cũng gián tiếp nói cho Nam Cung Ngạo biết cô gái này là của anh, không muốn đàn ông khác nhìn cô!

Hoang đường, Nam Cung Ngạo lại cảm thấy buồn cười, tôi xin cậu, tôi không phải ” đạo tặc hái hoa ” , đáng đề phòng như vậy sao?

“Diễm, ” Anh dở khóc dở cười. “Chúng ta sao lại trở nên lạnh nhạt như vậy rồi?”

Trước kia bọn họ không như thế, có cái chuyện thú vị gì, bí mật, bọn họ sẽ nói với nhau. Nhưng bây giờ, tình cảnh lại thế này?

“Chúng ta vẫn rất tốt, không phải sao?”

“Là như thế này không sai, nhưng mấu chốt là một việc”

Ân Dập Diễm cắt đứt lời của anh ta: “Ngạo, thức ăn nguội rồi.”

“Ừ, được.”

Anh ngẩn ngơ mà cầm lấy đũa, gấp thức ăn bỏ vào trong miệng của mình.

“Oa, Diễm, trứng tôm này ăn ngon thật!”

Oa Oa bên cạnh vừa nhai vừa nuốt vừa nói, ăn rất tích cực.

“Vây ăn nhiều một chút, cẩn thận nghẹn.” Ân Dập Diễm nhận khăn tay của người giúp việc, nhẹ nhàng lau nước canh ở khóe miệng cô.

Động tác dịu dàng làm Nam Cung Ngạo trừng mắt —— bây giờ lại có chuyện gì thế này?

Tổng giám đốc tập đoàn Ân thị từ trước đến nay đều xem phụ nữ như cỏ rác, sao động tác lại có thể dịu dàng như thế? ! Mặc dù nhìn Ân Dập Diễm bên người con gái này cũng đã đoán được bảy tám phần, nhưng lại cho rằng, chỉ là tạm thời mà thôi, tùy ý chơi đùa, nhưng tận mắt nhìn thấy cậu ta dịu dàng, cũng không rõ lắm.

Tình yêu quả nhiên thật vĩ đại!

Trách không được thái độ đối với anh lại khác như vậy, hóa ra là bởi vì “Trọng sắc khinh bạn” rồi!

Có phụ nữ, liền quên huynh đệ tốt sống chết có nhau? !

Anh lúng túng nói: “Ông trời, trời ạ, không thể suy nghĩ được. Tình yêu lại có thể thay đổi cậu ta nhiều như vậy. Trời ạ.”

Oa Oa nhân cơ hội ném trứng tôm vào anh ta, trứng tôm chấm nước sốt bay đến khuôn mặt tuần tú của anh, chậm rãi trượt xuống. Vì vậy, trên mặt một người đàn ông hoàn mỹ không tỳ vết, liền xuất hiện ra một vết nước sốt .

“Ha ha! Diễm, bộ dạng lão xử - nam mắc cười thật!”

Người hầu xung quanh cũng không nhịn cười được.

Nam Cung Ngạo sắc mặt đen lại, trầm xuống, nhịn không được nhếch miệng: “Món đồ chơi chết tiệt. . . .

”

“Tôi nói tôi không phải đồ chơi!”

Rốt cuộc anh ta có để vào tai không vậy? !

“Ngạo, ăn no chưa?”

Ân Dập Diễm không chịu được hình ảnh hai người nói chuyện vui vẻ, đứng dậy, đi về hướng phòng ngủ, lạnh lùng nói: “Ăn nó rồi, bây giờ buồn ngủ quá.”

Hử? Xảy ra chuyện gì vậy? Oa Oa ngạc nhiên.

Ân Dập Diễm không có đi vào phòng của anh, mà rẽ vào chỗ ngoặc, đi vào phòng tập thể thao.

Đeo bao tay quyền anh, anh nện túi, thể hiện sự tức giận trong lòng.

Đáng chết, đáng chết, chết tiệt!

Anh không muốn nhìn thấy Oa Oa của anh cùng người đàn ông khác cười cười nói nói, làm sao vậy? ! Có người quy định anh không thể nghĩ như vậy sao? !

Đáng ghét ——

Sớm biết như thế, sẽ không cho Nam Cung Ngạo trở về sớm như vậy, ít nhất cũng phải đợi đến sau khi cô dâu nhỏ tự mở miệng nói với anh ba chữ.

“Nam Cung Ngạo, cậu thật là không nên trở về. Thật không nên.” Nói một câu liền đắm xuống.

“Đáng, ghét.” Anh gần từng chữ, biểu lộ âm tàn.

35. Chương 35

Ngoài phòng, hai người đứng bất động .

Oa Oa khó hiểu nhìn Nam Cung Ngạo: “Anh ấy làm sao vậy?”

Nam Cung Ngạo nhún nhún vai, vẻ không biết. Nhưng đáy lòng lại vui vẻ, Diễm tên đàn ông lãnh ngạo này, cũng bắt đầu biết ghen tị!

“Ê , anh là bạn của anh đấy! Sao lại không quan tâm như vậy?”

“Có đôi khi, bạn bè không có quan trọng bằng phụ nữ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, đôi mắt nai con nhìn trái nhìn phải: “Nhưng mà, dù nói thế nào anh cũng là bạn của anh ấy, không đi xem anh ấy, còn ở đây mà nói. Đúng là đáng giận.”

“Người đáng giận không phải tôi!” Nam Cung Ngạo giơ hai tay lên đỉnh đầu, vẻ mặt vô tội. “Hơn nữa, những rắc rối nên có người kết thúc, càng giúp càng rắc rối hơn.”

“Nhưng mà.”

Cô thấy là kỳ lạ chỗ nào, nhưng chính cô cảm thấy hình như bỏ lỡ cái gì đó.

Nam Cung Ngạo không muốn nhiều lời, cúi đầu ăn.

Chuyện kể tiếp, hai người bọn họ tự giải quyết là được, tuy nhiên trong lòng vẫn có chút khổ sở.

Oa Oa tuy là không rõ hàm ý trong lời nói của anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi đến tìm Ân Dập Diễm.

Đi đến trước phòng tập thể thao, vẫn chưa bước vào, chợt nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm dứt quãng nguyên rủa, còn kèm theo thanh âm ra sức nện.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Oa Oa đẩy cửa ra, trông thấy Ân Dập Diễm nện vào túi. Trên trán trơn bóng có chút mồ hôi, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh khôêu gợn, mồ hôi từ xương quai xanh, chậm rãi chảy xuống, nhỏ xuống mặt đất.

Một bức tranh mỹ nam đẹp! Cô nuốt nước miếng.

“Diễm, anh làm sao vậy?”

Ân Dập Diễm nghe được tiếng nói, xoay đầu lại, mồ hôi từ lọn tóc của anh rơi xuống mặt đất.

Anh lấy khăn mặt lau lau mồ hôi. “Không nói chuyện Ngạo nữa sao?”

“Em không thích chơi cùng anh ta.” Đây là lời nói thật.

“Ồ, phải không?” Anh mĩa mai rồi hỏi lại, “Anh nghĩ em sẽ cùng cậu ta nói chuyện rất vui vẻ.”

Oa Oa nhăn nhăn mũi, “Cái gì a! Em không chơi với anh ta đâu, người kia sao xấu, đángghét như vậy.” Bỗng dừng chuyển lời nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sáng ngời, khóe miệng toét ra. “Diễm. Có phải anh đang ghen hay không?”

Một người đàn ông khuôn mặt tuấn tú khuôn mặt đỏ hồng!

“Ai, ai nói ? ! Anh không có, không có ghen!”

Xì, không có mới là lạ!

Oa Oa cũng không thích nói những lời này, nhưng trong lòng vẫn là vui sướng vì cô mà anh ghen a!

Hắc hắc, anh khối bằng lớn vạn năm thế mà lại ghen a, người khác nhất định không tin!

“Được rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, chủ nhân để khách nhân một mình trong sân, thật sự là không ra thể thống gì cả! Huống hồ, em còn chưa có ăn no a.” Oa Oa cười híp mắt nói.

Mặc dù anh ghen với cô và Ngạo, nhưng vì suy nghĩ cho cái bụng của cô, Ân Dập Diễm vẫn quên chuyện này, dù sao đến lúc đó giữ khoảng cách của bọn họ là được rồi, hơn nữa, cô là cô gái của anh, đây là chuyện sớm muộn.

Ừ, tìm thời gian mà đem cô ăn sạch sẽ.

Anh âm thầm hạ quyết tâm, đi theo Oa Oa đi vào trong sân, tiếp tục bữa tiệc đang dang dở .

Nam Cung Ngạo liếc hai người, tỉnh bơ. Đến lúc hai người ngồi xuống, anh mới mở miệng: “Món đồ chơi, tôi nói có đúng không a? Anh em tốt thường không quan trọng bằng phụ nữ.”

Oa Oa chỉ cúi đầu ngậy ngô cười.

Nhìn thấy cảnh này, Nam Cung Ngạo hừ lạnh một tiếng, như vì chuyện vừa rồi mà càu nhàu.

Anh liếc Ân Dập Diễm, cái tên đàn ông cứng nhắc này, cậu ta lúc nào lại vì phụ nữ mà gây chiến? !Vậy mới dễ chịu đây.

Thấy bạn tốt nhìn mình, Ân Dập Diễm không thể phủ nhận, anh thật sự không nên vì Oa Oa tức giận cậu ta, nổi giận, ai kêu cậu ta cũng thích cô ấy?

Cái này là sự thật không thể thay đổi.

36. Chương 36

Sau khi liếc Nam Cung Ngạo, Ân Dập Diễm nghiêng sát bên người Oa Oa, tựa ở bên tai cô nói ra: “Cậu ta khi còn bé có rất nhiều chuyện xấu hổ, sau này từ từ nói với em, rất thú vị.”

Hai mắt sáng ngời, “Thật ư?”

Anh xoa cằm.

Oa Oa đắc ý nhìn Nam Cung Ngạo âm trầm cười một tiếng, làm cho Nam Cung Ngạo cảm thấy mồ hôi lạnh từ sau lưng chảy xuống, có một loại dự cảm bất thường.

“Diễm, thời gian không còn sớm, đêm nay mình đến ở chỗ cậu.” Anh cuống quýt dời tầm mắt, đổi lại chủ đề. Chê cười! Anh luôn luôn rất thức thời, lúc này không dời chủ đề, còn phải đợi tới khi nào?

“. Đợi chút, không phải anh có nhà sao?” Oa Oa nhẹ chau lại lông mày nhỏ nhắn, “Tại sao không trở về nhà của anh ngủ?”

Anh đương nhiên không thể về nhà ngủ, nếu như về nhà, thì không thể giám thị món đồ chơi của anh sẽ làm cái gì, không thể giám thị cô, nhờ cô nói với người khác cái gì, hình tượng của anh chẳng phải toàn bộ bị hủy?

Thực đáng sợ! Anh hết chỗ nói rồi.

Nam Cung Ngạo xấu hổ mỉm cười vài tiếng.

Đột nhiên, thần sắc anh nghiêm lại, nghiêm túc nói với Ân Dập Diễm: “Diễm, ‘ngọt ngào’ của cậu đã trở lại, mình nghĩ cậu nên biết phải làm gì.”

Nghe được lời nói của Nam Cung Ngạo..., Oa Oa cảm thấy rất rõ ràng thân thể Ân Dập Diễm hơi cứng đờ, nhưng rất nhanh, anh lại khôi phục bình thường.

“Khi nào?”

“Hai ngày trước, tại ‘Khách sạn Hân Duyệt’.”

Anh trầm ngâm một chút, sau đó ngẩng đầu. “Mục đích của cô ta là gì?” “Không rõ ràng lắm, nhưng. Mình nghĩ hẳn là có liên quan với cậu.”

“.” Thật lâu, Ân Dập Diễm cúi đầu xuống, cũng không phải là suy tư, mà là dịu dàng nói với Oa Oa: “Oa Oa, đi thôi, chúng ta về nghỉ ngơi.”

Nam Cung Ngạo nhìn chằm chằm vào hình bóng hai người rời đi, như có điều suy nghĩ.

*

Sáng sớm hôm sau, như trước đây Ân Dập Diễm dẫn Oa Oa đi tới công ty, bất quá, lần này lại thêm một người.

Một người đàn ông dù là tướng mạo, dáng người, gia thế đều có thể so sánh với Ân Dập Diễm —— Nam Cung Ngạo.

Mấy người phụ nữ muốn quyến rũ Ân Dập Diễm, nhưng lại nhìn thấy một cô bé nhỏ đi bên anh, nên đành buông tha. Nhưng giờ phút này, lúc Nam Cung Ngạo đi vào công ty thì những người phụ nữ kia lại bắt đầu rục rịch, tựa như bây giờ.

“Cút ngay! Tôi muốn bưng cà phê cho Nam Cung thiếu gia.” Một thư kí nào đó bưng cà phê, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Một cô gái khác cũng không chịu yếu thế: “Bà tám chết tiệt! Người cút ngay phải là cô mới đúng! Không soi gương mà xem, bộ dạng hoa tàn bại liễu, Nam Cung thiếu gia sao có thể để ý đến cô? !”

* hoa tàn bại liễu (ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá)

“Đúng vậy, hãy để tôi mang tới cho Nam Cung thiếu gia!” Người con gái thứ ba bắt đầu gia nhập chiến tranh.

Vì vậy, ba cô gái cãi nhau một lúc, kéo quần áo, kéo tóc, cào mặt, giẫm chân. Tất cả các chiêu có thể sử dụng, đều đem ra hết.

Một thư kí nào đó nắm chặt tách cà phê, cà phê đổ ra ngoài, cũng không để ý. Như cứu mạng của cô, không chịu buông tay!

Oa Oa trong văn phòng Tổng giám đốc chờ cà phê mà không thấy, đành phải tự mình đi ra kiểm đồ uống, đi nhóm nhóm người hay ho này.

“Ê? Các cô đang làm gì đó?” Nhìn thấy cà phê rơi vãi ra ngoài, bỗng dưng kêu to: “Cà phê đổ hết ra rồi!”

“ ” Ba cô gái hoàn toàn không để ý tới cô.

Lúc này, Ân Dập Diễm cùng Nam Cung Ngạo đồng thời từ trong văn phòng đi ra, chứng kiến cảnh này, Nam Cung Ngạo dò hỏi: “Có chuyện gì ở đây vậy?”

Ba cô gái giống như nghe được mệnh lệnh, trong nháy mắt toàn bộ tiếng cãi vã đều im bật, không nhúc nhích mà nhìn anh, miệng há to, không nói nên lời.

37. Chương 37

Không biết là ai, qua một hồi lâu mới phát ra một thanh âm mơ hồ không rõ. “A. ”

Lá gan thư kí kia hơi lớn hơn một chút nên phục hồi tinh thần lại, vuốt vấy, lấy tay chải sơ tóc, mới mang theo nụ cười tự cho rằng rất động lòng người đi đến trước mặt Nam Cung Ngạo.

“Nam Cung thiếu gia, cà phê của anh.” Đợi chút, chuyện gì vậy? Sao lại biến thành cà phê của anh rồi? Không phải ón đồ chơi của anh sao?

Dấu chấm hỏi liên tiếp ở trong đầu anh.

Oa Oa bĩu môi, “Đáng ghét! Biết rõ tôi muốn uống cà phê, còn muốn lấy của tôi, tên đáng ghét!”

Ân Dập Diễm lạnh lùng nhìn ba cô gái, đậm mặt mà mở miệng: ” Tập đoàn Ân thị chưa bao giờ làm lỗi, làm việc không chính tề, nhân viên háo sắc.”

Trong lòng của anh cười lạnh, quả nhiên phụ nữ đều cùng một kiểu người, đều mơ tưởng nịnh bợ đàn ông, một ngày không có đàn ông thì không được. A, tất cả phụ nữ đều ham giàu như nhau!

Nhưng, trừ bảo bối của anh ra.

“A! Đúng, xin lỗi, Tổng giám đốc. kỳ thật chúng tôi. ”

“Không cần phải nói nữa, ngày mai lập tức rời khỏi, tôi không hy vọng gặp lại các cô.”

“Không, không. ”

Không được làm việc tại Ân thị, cuộc sống của các cô phải làm sao bây giờ? Mọi người đều biết, tiền lương khi làm việc tại rất cao tập đoàn Ân thị.

Ân Dập Diễm không để ý đến lí do của các cô, xoay người ôm Oa Oa đi trở về văn phòng.

Nhưng bị một bàn tay nhỏ bé kéo lấy: “Diễm, các cô ấy có lẽ không phải cố ý, đừng đuổi việc các cô ấy được không?”

Oa Oa đáng thương nhìn anh.

Anh không đành lòng nhìn cô như vậy, trầm tư một hồi lâu, mới nhẹ nhàng gạt đầu.

Nhưng anh lại nói: “Từ nay về sau nếu lại có chuyện như hôm nay, sẽ không dễ dãi như thế đâu.”

“Dạ dạ dạ!” Ba cô gái liên tục gạt đầu.

Sau đó biến mất như tên lửa.

Nam Cung Ngạo bị gạt ở một bên cảm thán lần nữa, sức mạnh của tình yêu quá vĩ đại rồi! Quyết định của Diễm khi nào thì có thể thay đổi? Mà ngay cả anh cũng không có ngăn cản ý định của anh ta.

Không có cà phê uống, Oa Oa thở dài một hơi, chuẩn bị tự mình đi pha cà phê, lại đột ngột, một cái giọng nữ sắc nhọn vang lên trong hành lang.

Còn không kịp thấy rõ là chuyện gì xảy ra, một thân ảnh chợt lóe lên, nhanh chóng nhào vào trong ngực Ân Dập Diễm.

“Dập Diễm, em rất nhớ anh.” Dứt lời, vẫn không quên trong ngực của anh cọ vài cái.

Không lâu sau, một mùi nước hoa nhẹ liền tản ra trong không khí, nụ cười trên mặt cô gái áp vào trong ngực Ân Dập Diễm như không tước xòe đuôi rực rỡ tươi đẹp.

Sắc mặt cô ấy trong suốt, làn da như tuyết, trên khuôn mặt có một cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, hiện tại vì ngại ngùng, thật là thanh tú xinh đẹp, thân hình cao gầy mặc trên người bộ váy liền dài xanh biếc.

Cô ấy là ai?

Oa Oa nhìn mỹ nữ kia, vẻ mặt kinh ngạc.

Quay đầu nhìn Nam Cung Ngạo, ánh mắt mờ mịt ý bảo anh, muốn anh nói cho cô biết là ai?

Nhưng mà, anh không có chú ý tới ánh mắt của Oa Oa, nhìn mỹ nữ kia, vẻ mặt cũng rất kinh ngạc.

“Khả Y? !”

Chết tiệt! Làm sao mà cô lại đến? Ân Dập Diễm thấp giọng nguyên rủa, anh biết cô ta sẽ đến tìm anh, không nghĩ tới cô ta sẽ đến sớm như vậy!

“Dập Diễm, anh không biết, mấy năm em ở Nhật Bản, nhớ anh biết bao nhiêu.” Kiều Khả Y ngẩng đầu, kiễng chân, muốn hôn anh.

Ân Dập Diễm nghiêng đầu đi, cái hôn của cô ấy rơi vào không khí.

“Dập Diễm?”

Anh không nói, trong lòng như có ngàn vạn con kiến cắn, không thoải mái, đó là cảm giác nói không nên lời.

38. Chương 38

Nhìn mối tình đầu của mình, nội tâm anh phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm), ban đầu lúc cô nói chia tay, kiên quyết như sắt vậy, chẳng thềm để ý. Nhưng bây giờ, lại tìm anh, rốt cục là vì sao?

Anh không rõ, cũng không muốn biết, chỉ biết hiện tại có Oa Oa như vậy là đủ rồi.

Nhưng mà.Anh không phải không thừa nhận, lúc nhìn thấy Khả Y, anh thật sự vẫn rung động một chút, trong lòng đối với cô không an tâm, cái loại cảm giác này, không rõ, không rõ.

Anh thở dài một tiếng, buông cô ra: “Khả Y, chúng ta đã chia tay. Hơn nữa, ” lặng lẽ giữ khoảng cách của hai người ra, “Ban đầu là em nói chia tay trước.”

Sau khi Kiều Khả Y phát hiện, lập tức lại tiến gần hơn, không cam lòng nói: “Khi đó là do đắc dĩ mà!”

“Ừ, bắt đắc dĩ.” Ân Dập Diễm xoa thái dương, không biết làm sao.“Vì lo cho sự nghiệp của em, cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà chia tay.”

Kiều Khả Y nghèn nghẹn.“Nhưng, nhưng mà cho dù là chia tay, chúng ta có thể tái hợp hay không?”

Nghe điều này, Ân Dập Diễm thật sự không đành lòng vạch trần ảo tưởng của cô, nhưng anh lại không thể không phá hư. Tuy bây giờ đối với Khả Y vẫn là có lưu một chút nhớ nhung, nhưng đối với tình cảm, anh từ trước đến nay nói là một là một, nói hai là hai, không nói hai lời!

Hơn nữa, anh giữ mình trong sạch, không để ý đến người phụ nữ bên ngoài nào ngoại trừ Oa Oa, bây giờ đối với cô, mức độ nhần nại của anh lớn nhất rồi.

Anh kéo Oa Oa ở một bên ngu ngơ qua, đứng trước mặt Kiều Khả Y, ôm eo của cô, động tác thân mật. “Khả Y, anh đã có bạn gái, không lâu, Oa Oa sẽ trở thành vợ của anh, cô ấy sẽ là người cùng anh sống cả đời, đến lúc đó anh hi vọng em sẽ đến tham gia hôn lễ của bọn anh.”

Kiều Khả Y nghe thấy, sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt to đầy nước mắt, đau đớn đáng thương khóc nói: “Tại sao phải như vậy. Dập Diễm, anh đã nói sẽ chờ em trở lại , tại sao lại thành như vậy.”

Cô gái thật đáng thương!

Tâm của Oa Oa không đành lòng, định đỡ Kiều Khả Y xụi lơ trên mặt đất.

Cô ấy lại gạt tay Oa Oa ra, vẻ mặt cô ấy bây giờ rất hung dữ: “Không cần cô giả tốt! Nếu như không phải cô, Dập Diễm sẽ không bỏ rơi tôi, càng không có chuyện không đợi tôi trở về để kết hôn.”

“Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, là của cô sẽ là của cô, không phải của cô đoạt lấy thì có ích lợi gì?”

“Hừ, có được anh ấy, cô đương nhiên có thể vui vẻ! Ai biết cô tiếp cận anh ấy là có mục đích gì? !”

Kiều Khả Y đứng lên, đối vẻ mặt đáng thương, nói với Ân Dập Diễm: “Dập Diễm, em hỏi anh, anh có yêu em hay không ?”

Ân Dập Diễm liếc nhìn cô, nửa ngày, mới nói ra hai chữ: “. Có yêu.”

Cô nở nụ cười, rất thê thảm. Sau đó xoay người đi ra cửa chính văn phòng, trong không khí vẫn còn âm thanh câu nói cuối cùng của cô:

“Đủ rồi, cái này đủ rồi. Dập Diễm, em sẽ không bỏ qua đâu!”

Trong hành lang, vài nhân viên đứng ôm tư liệu , uống cà phê, bàn luận thiết kế, nói chuyện phiếm , nghe Toàn bộ bất động, mọi người chờ mong được xem kịch vui.

39. Chương 39

Trong văn phòng, không khí yên tĩnh làm cho người hít thở không thông, ba người rất ăn ý, không nói lời nào.

Giữa hè, mặc dù có điều, mà gió như là người vô hình nhất, bóp chặt cổ ba người, không cho bọn họ hô hấp, không khí dày giống như ngưng lại .

Thật lâu, Oa Oa chịu không được không khí này, lần đầu tiên biết rõ cái gì là như đứng trên đồng lửa, như ngồi trong đồng than, cô từ từ nói: “Diễm, Kiều Khả Y, cô ấy.”

Ân Dập Diễm liền cắt đứt lời của cô: “Oa Oa, có thời gian anh sẽ từ từ nói cho em nghe, được không?”

“À? Ừ, được.”

“.”

Tiếp theo lại là sự trầm mặc.

Nam Cung Ngạo lấy ra một điều thuốc, đưa cho Ân Dập Diễm, anh khoát khoát tay, không muốn hút thuốc. Sau đó, anh ngậm thuốc vào trong miệng của mình, châm lửa.

“Đi, anh dẫn em đi dạo chơi, để cho lão già này suy nghĩ.”

Không để ý Oa Oa ngăn cản, Nam Cung Ngạo đem cô đẩy ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, có một số việc, nên để cho Dập Diễm ngẫm lại .

Trên đường đi hai người đón nhận rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ, nghi ngờ , kinh ngạc.

“Ê , anh biết rõ chuyện về Kiều Khả Y và Diễm phải không?”

Nam Cung Ngạo hít một hơi sâu, nhìn không chớp mắt mà đi về phía trước.“Phải”

“Vậy anh nói cho tôi nghe được không?”

Anh không có lên tiếng, vẫn đi về phía trước, chỉ là bước chân nhanh hơn bình thường.

Oa Oa nóng nảy, lòng nóng như lửa đốt đuổi theo bước chân của anh.

“Nói cho tôi nghe được không? Ê , đáng ghét. Cầu xin anh đó! Tồn của anh có vào phút thôi, một lát là được rồi, nói cho tôi nghe một chút thôi!”

“Nói những điều này với em không tốt tí nào!” Anh không đành lòng thấy bộ dáng mất mát của cô sau khi nghe xong.

“Không sao. Không sao!” Oa Oa đi theo anh ra cửa chính Ân thị, quay đầu liền thấy được một quán cà phê, cô lôi anh đi qua, vui mừng nói, “Chúng ta đi qua đó nói đi!”

Hai người vào quán cà phê ‘ Mộng ba ’, chọn lấy một cái vị trí hơi bí mật ngồi xuống.

“Xin hỏi hai vị muốn dùng gì?” Nam bồi bàn đưa menu, mỉm cười hỏi.

“Một ly cà phê đá Cappuccino.”

“Giống cô ấy.”

“Được, xin chờ một chút.” Nam bồi bàn ghi đồ uống yêu cầu, lẳng lặng rời đi.

Một lát sau, đợi cho người phục vụ đưa lên hai ly cà phê đá Cappuccino, hai người mới bắt đầu nói chuyện.

Nam Cung Ngạo đặt cà phê xuống, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, không biết dừng ở nơi nào. Sau nửa ngày, anh lãnh đạm mở miệng: ”Năm Dập Diễm mười lăm tuổi quen biết Khả Y, lúc ấy Khả Y mười ba tuổi. Mẹ cậu ấy chưa lập gia đình sống chết mới sinh hạ được cậu ấy, cha của cậu ấy không biết là ai, mà khi mẹ của cậu ấy chết, cũng không có nói cho cậu ấy biết cha của cậu ấy là ai.

Mẹ cậu ấy dựa vào nghề rửa chân để kiếm sống, mọi người thấy mẹ cậu ấy mang thang, nghĩ là gái bán hoa đã từng qua tay nhiều người nên ai cũng phỉ nhổ. Nhưng vì Dập Diễm nên bà nín nhịn, sau 9 tháng mười ngày đau khổ, bà sinh ra Diễm khỏe mạnh trong một căn phòng nhỏ.

Mười lăm năm, bà vượt qua ánh mắt xem thường của người xung quanh, giọng nói chanh chua, đối mặt mọi người, bà chỉ cười cười, không có cãi lại, vẫn dựa vào nghề rửa chân mà kiếm sống. Cũng thường dạy bảo Dập Diễm, nhìn những người này một chút sẽ trôi qua thôi. Nhưng vẫn có một người phụ nữ giàu sang không ngừng gây phiền toái cho bà, bà nén giận, không hề biểu lộ trước mặt Dập Diễm.

Nhưng mà có một ngày, thái độ nhận nhìn của bà chọc giận mấy phu nhân giàu có, mấy người phu nhân thương lượng, trong một buổi tối, chặt tay, cắt chân, lưỡi, móc mắt bà.....

Không có hai tay, bà không thể rửa chân cho khách; không có hai chân, bà thể đi; không có hai mắt, bà không thể nhìn Dập Diễm; không lưỡi, bà thể dạy bảo cậu ấy nữa. Sau đó bà thành một phế nhân.”

Nghe thế, Oa Oa lệ đã rơi đầy mặt, giọng của Nam Cung Ngạo cũng có chút nghẹn ngào.

Anh nói tiếp: ”Lúc Dập Diễm tìm được bà thì bà đã bị chặt đứt, chỉ có cặp mắt kia không thay đổi, vẫn nhân từ như trước. Về sau, Dập Diễm điên cuồng tìm mấy người đàn bà kia báo thù, bởi vì cậu ấy có dự cảm, nhất định là các bà ấy làm! Cũng chính lúc đó gặp được Khả Y, chăm sóc cậu ấy. Khả Y trong ba năm giúp cậu ấy vượt qua những cơn ác mộng.

Rất tự nhiên , vài năm sau, bọn họ yêu nhau , Dập Diễm nói cô ấy là ‘ ngọt ngào ’ của anh, Dập Diễm rất tốt với Khả Y, chuyện gì cũng đều ngưỡng nhìn cô cô, theo cô. Thời gian trôi mau, lúc mà mọi người nghĩ

hai người sẽ kết hôn, cha Khả Y lại đột nhiên đưa cô ra nước ngoài học, không cho phép Dập Diễm đi theo, Khả Y vì tiền đồ của cô ấy, đành phải chia tay Dập Diễm.”

Còn lại , cô cũng đã biết, chính là việc vừa xảy ra trong phòng.

Như vậy, ngọt ngào của anh ấy đã trở lại, không phải cô nên dời đi sao?

Nhưng cô không muốn như vậy, không muốn như vậy!

Cô nên làm cái gì bây giờ, lòng đau đớn, chỗ nào cũng đau.

40. Chương 40

Nam Cung Ngạo hít sâu một hơi, nhàn nhạt nhìn cô: “Nói nhiều như vậy, em muốn làm như thế nào, anh không phản đối. Nhưng cũng phải nhắc nhở em, dù em muốn làm gì, thì phải nghĩ đến cậu ấy.”

Oa Oa khóc, khóc đến hai mắt sưng đỏ, giống như con thỏ, anh đi lúc nào cũng không biết.

Đúng rồi, mấy năm trước bọn họ từng yêu nhau say đắm thì sao? ! Bây giờ chỉ cần trong lòng Diễm có cô là được rồi.

Lén lút xiết chặt nắm tay, cô nên vì tình yêu của bọn họ mà đấu tranh rồi!

Oa Oa bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt mọi người đều nhìn cô, đi ra khỏi quán cà phê ‘ Mộng Ba ’, trả bao nhiêu tiền cô không quan tâm, dù sao người kia trả là được!

Mà bây giờ.

Cô muốn đi an ủi Diễm, không thể để cho anh có cơ hội gương vỡ lại lành!

Dọc theo đường đi đến Ân thị mà cô nhớ rõ, thở ra một hơi, không chút do dự đi vào.

“Diễm?”

Cô nhô đầu, xác định anh còn trong văn phòng.

Nhưng cô gọi vài câu vẫn là không có người trả lời, không có ở trong văn phòng sao? Cô nghi hoặc.

Lúc này, từ trong phòng nghỉ của Tổng giám đốc truyền tới tiếng khóc của con gái.

Oa Oa kiềm chế sự nghi vấn ở trong lòng, từ từ đẩy cửa phòng nghỉ ra, giả giọng vui vẻ nói: “Diễm, anh làm ai khóc.”

Nói chưa xong đã bị tình cảnh trước mắt làm sững sờ.

Cô gái khóc ngã vào trong ngực của người đàn ông, bộ dáng đau đớn đáng thương ai nhìn thấy cũng đều thông cảm. Trên khuôn mặt người đàn ông dịu dàng, nhẹ nhàng nói, như muốn dỗ cô gái.

Về mặt người đàn ông dịu dàng thâm tình như thế cô chưa từng thấy qua! Trái tim như rơi xuống vực thẳm.

Nghe thấy giọng nói của Sở Oa Oa , khuôn mặt tuần tú người đàn ông trầm xuống, quay đầu chuẩn bị lên án cái người không thức thời này, lại thấy được ánh mắt không thể tin được của Oa Oa.

Người đàn ông biến sắc, buông cô gái trong ngực ra, vội vàng xuống giường giải thích: “Oa Oa. Không, điều em thấy không phải như vậy, thật sự. Khả Y chỉ là.”

Oa Oa ngẩng đầu, miễn cưỡng vui vẻ nói: “Em hiểu mà, hai người là ‘ bạn cũ ’ gặp lại, đương nhiên sẽ nhận không được rơi lệ thôi!”

Ân Dập Diễm lần đầu có cảm giác khó giải bày, toàn thân chảy mồ hôi lạnh.

Oa Oa lướt qua anh, đi đến trước mặt Kiều Khả Y, ngồi xuống.

“Chị Khả Y, tôi biết rõ hai người trước đây là bạn bè tốt, vậy sau này chị giúp tôi trông coi anh ấy nhiều hơn, nếu như là có người đàn bà nào không biết thẹn, muốn quyến rũ anh ấy, nhớ nói cho tôi đó! Chúng ta cùng đi cảnh cáo người ấy.” Cô cười híp mắt nhìn cô ấy .

Kiều Khả Y hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta cho rằng cô không biết sao! ? Cái người phụ nữ mà cô ta đang nói là chính cô!

Nhưng cô vẫn là giả ra bộ dạng bị đáng thương, ra vẻ giận dữ làm nũng với Ân Dập Diễm: “Dập Diễm, em đói quá, chúng ta đi ăn cơm được không?”

“Bỏ ra.” Đôi mắt đen của anh híp lại, khóe miệng nhấp nhẹ, toàn thân tản ra khí vương giả.

“A.” Kiều Khả Y thấy sắc mặt anh thay đổi, không khỏi sinh lòng e ngại, vội vàng buông tay ra.

Oa Oa che miệng cười trộm, hắc hắc, xem ra, địa vị của cô trong lòng Diễm cũng cao chút ít rồi!

Cái này thì dễ rồi, cô rốt cuộc tìm được chuyện thú vị .

Xem ra cô từ nay về sau như thế nào mà đánh bại cái tình địch ‘ quen biết vài chục năm ’ trong truyền thuyết này a, cô nhịn không được .

41. Chương 41

“Đi thôi, Diễm, chúng ta đi ăn quán ‘ Nhất vãng tình thâm ’ ở phía dưới được không? Lần trước món chân gà kia ăn thật ngon!” Liếm khóe môi, tỏ vẻ mình nói không sai.

Oa Oa như là Tiểu Miêu trộm tinh.

Nhìn thấy cô không tức giận, trong lòng của anh yên bình hơn. Đối với cô, anh thật sự là ngậm trong miệng sợ tan ra, nâng trên tay sợ rơi xuống, nhẹ nhíu mày, chỉ sợ là bị bệnh gì. Ai, đúng là yêu đến coi trời bằng vung .

Mà anh, thực sự thích thú.

Biết được ý tưởng của cô, anh rất phối hợp: “Ừ, đi thôi.”

Oa Oa xoay người, vô tội nhìn Kiều Khả Y đuổi bàn tay nhỏ bé ra: “Chị Khả Y, chúng ta đi thôi!”

Vì vậy Kiều Khả Y cũng chỉ có thể cắn giận mà đi theo.

Ba người đi vào ‘ Nhất vãng tình thâm ’, Ân Dập Diễm chủ động kéo ghế cho Oa Oa, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Khả Y ngồi xuống, xong rồi anh cũng nhẹ nhàng ngồi xuống.

Khả Y hung dữ trừng nhìn Oa Oa, nhưng cô ta lại vô tội nhìn cô, điều này làm cho cô càng thêm căm tức!

Khả Y ủy khuất cúi đầu xuống, xoay xoay ngón tay: “Dập Diễm, em khó khăn lắm mới tức Nhật Bản về đây được, thế mà không thể ngồi ở bên cạnh anh?”

Vừa mới nói xong , Oa Oa kháng nghị.

“Không thể!”

Khả Y lại nhìn cô: “Tại sao?”

“Không thể là không thể, chị nói nhiều như vậy làm gì? ! Hơn nữa, Diễm là vị hôn phu của tôi, tôi có quyền ngăn cản anh ấy và những cô gái khác ngồi cùng một chỗ!” Cô không nhịn được.

Ân Dập Diễm vội vàng vỗ vỗ lưng của cô, trấn an cảm xúc của vị hôn thê: “Khả Y, Oa Oa đã nói như vậy, anh cung kính không bằng tuân lệnh rồi!”

Oa Oa cười với anh, cũng biết là đứng về phía cô đấy !

Hừ một tiếng, Khả Y không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này, quay đầu vẫy nhân viên phục vụ : “Phục vụ.”

Xí, đúng là đại tiểu thư, vẫn được nuông chiều.

“Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì?”

“Bò bít tết Brazil, sáu phần chín.”

Nhân viên phục vụ hỏi Oa Oa cùng Ân Dập Diễm: “Còn vị tiên sinh và tiểu thư này?”

“Một phần cơm trộn sườn, à, thêm một ly cà phê.”

“” Ân Dập Diễm không nói, chỉ một tay ôm lấy Oa Oa, tầm mắt không biết nhìn nơi nào.

Nhân viên phục vụ lung túng bước đi .

Đợi sau khi nhân viên phục vụ đi xa, Khả Y khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Thật sự là ngu ngốc, không biết uống cà phê không tốt cho con gái sao? Cô xem tôi không hề uống lấy một ngụm, cũng khó trách đáng người cô kém như vậy.”

“Nhưng mà.” Oa Oa vặn vẹo góc áo, “Tôi không phải con gái a! Chẳng lẽ là chị sao?A, chị không thuần khiết đó!” Cô mập mờ nháy mắt mấy cái.

“Hơn nữa, uống cà phê cùng đáng người có quan hệ gì?” Cô còn nói.

Sặc! Khả Y bị phản kháng.

Mặt lúc đỏ lúc trắng, Ân Dập Diễm cũng nhin không được, cười ra tiếng.

Mà Oa Oa thì là rất khách khí mà cất tiếng cười to!

Rất cục, không kịp chờ nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên, Khả Y trong tiếng cười của hai người đau khổ dờn khỏi.

Nhưng mà sau khi cô đi, Ân Dập Diễm đột nhiên tỉnh táo lại.

Thời điểm lúc anh gặp cơn ác mộng, là Khả Y giúp anh tỉnh lại, nhưng hiện tại. Anh làm như vậy đúng hay không?

Xem ra chuyện này vẫn phải là giải quyết!

Anh than thở một tiếng.

42. Chương 42

Thôi thôi, để tùy thôi, chỉ cần không làm ra chuyện quá giới hạn là tốt rồi, ai bảo anh vô cùng yêu cô?

*

A. Thoải mái ngáp một cái, hôm nay lại chính là một ngày tốt đẹp!

Mặt trời đẹp thật đó, Oa Oa kéo bức màn ra, làm cho phòng ngủ tràn đầy ánh sáng.

“Oa Oa, rửa mặt đi, lát nữa phải đi.”

Cô gật cái rụp:“Ừ!”

Lập tức xuống giường đi tìm dép , nhưng tìm nửa ngày, cũng chỉ là tìm được một chiếc.

“Ồ? Kỳ quái, một chiếc nữa đâu mất rồi?” Cô rõ ràng nhớ rõ tối hôm qua trước khi ngủ, còn đặt chiếc cái cùng một chỗ .

Oa Oa mang cái dép bên chân phải, khập khiễng xuống lầu chuẩn bị tìm một cái khác.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một chiếc bên trái đang ở ghế sofa dưới tầng, cô hết chỗ nói rồi.
. Ai mà rảnh rỗi đem một chiếc dép của cô giấu đi?

Thở phì phì đi tới bàn ăn, Ân Dập Diễm sớm đã chờ ở đằng kia.

Nhìn thấy tóc cô không chải, mặt cũng còn chưa rửa, khóe miệng còn chuỗi chất lỏng màu sắc trong suốt, anh hơi sững sờ:“Không rửa mặt sao?”

“Không có hứng!” Cô oán hận mà cắn một miếng bánh mì nướng, “Cũng không biết là ai đem dép của em giấu ở dưới sofa a! Đáng ghét, đáng ghét.”

“Tối hôm qua không phải em ở ngủ ở trên ghế sofa sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy đúng rồi!”

“Cái gì gọi là vậy đúng rồi?” Cô buong miếng bánh mì nướng vừa đưa vào trong miệng.

Anh ưu nhã quét mứt hoa quả lên miếng bánh mì. “Ngày hôm qua anh thấy em đang ngủ trên ghế sofa, sau đó mới ôm em vào trong phòng. Cần bản không có người đem dép của em giấu đi.”

” Là đó?”

“Em cứ nói đi?” Anh không đáp hỏi lại.

Hắc. Giống như, ra vẻ. Nói không sai a!

Oa Oa ngây ngô cười, cười đến Ân Dập Diễm đành phải buong bánh mì nướng, ôm lấy cô, tự mình giúp cô rửa mặt, đánh răng, sau đó hôn cô một cái

Hai người ngồi xe đi đến Ân thị, không đợi anh xuống xe trước, Oa Oa đã xuống trước, thẳng đến mục tiêu —văn phòng Tổng giám đốc.

Nguyên nhân, đương nhiên chỉ có chính cô biết!

Hôm nay cô mở to mắt. Sáng, muốn chờ Kiều Khả Y đến, sau đó. Hắc hắc, đùa giỡn cô ấy, cười nhạo cô ấy.

Sau đó Ân Dập Diễm mở cửa, liền nhìn thấy cô ngồi ở trên ghế sofa, mừng rỡ giống như Tiểu Miêu trộm tình, anh biết rõ cô đang suy nghĩ gì .

“Oa Oa, không được quá đáng, Khả Y là ân nhân của anh.”

Oa Oa liếc xéo anh, “Biết rồi!” Còn nói ân nhân, hai người vô tư quá a!

Vì vậy buồn chán chờ đợi bắt đầu rồi.

Hai giờ sau, cô bắt đầu nhàm chán duỗi chân;

3h sau, cô bắt đầu đi tới đi lui ở trong phòng;

Bốn tiếng đồng hồ sau, cô đi tới đi lui mà trong miệng không ngừng nói: “Sao lại chưa tới. Chị Khả Y, chị mau tới đi.” ;

Năm giờ sau, cô bắt đầu ở trong phòng kêu đau.

Ân Dập Diễm lúc thì ngẩng đầu nhìn xem cô có bị thương không, lúc thì cúi đầu xuống nhìn cái văn kiện này của anh.

Chừng sáu giờ, diễn viên chính cũng đã xuất hiện!

Thật sự là không dễ dàng a! chờ người mà cực khổ.

“Dập Diễm!”

Giọng nữ ngọt ngào phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Kiều Khả Y mang theo túi lớn túi nhỏ, không để ý thư kí đằng sau đang ngăn cô, ngẩng đầu đi vào văn phòng.

43. Chương 43

Người đàn ông rất bình tĩnh trấn định, không có đáp lại cô.

Khả Y không cam lòng tiếp tục gọi: “Dập Diễm!”

Nghe vậy, người đàn ông chỉ là một nhú mày, vẫn không có đáp lại, lẳng lặng ký xong chữ, để hồ sơ xuống.

Kiều Khả Y tức giận tới mức dậm chân, bắt đắc dĩ nhưng không có biện pháp nổi giận ở trước mặt anh, đương nhiên, kỳ thật cô có thể phá hỏng hình tượng , nếu như cô muốn làm mất hết thể diện ở trước mặt người đàn ông mình thích.

Nhìn một hồi lâu, Oa Oa cười rộ lên, Diễm thật sự rất cho cô có thể diện a, anh phối hợp như vậy.

“Chị Khả Y, Diễm đang làm việc, chúng ta không nên quấy rầy anh ấy, ok?”

Thoáng chốc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Oa Oa: “Hừ, không cần cô nhiều chuyện!”

Xí, cô thật đúng là bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác a!

Oa Oa hừ hừ, quay đầu đi ra cửa ngoài, dù sao cô không cần nói, Diễm cũng sẽ đuổi cô ta đi ra ngoài .

Quả nhiên, không đợi Oa Oa bước ra cửa, sau tai truyền đến thanh âm lạnh lùng của Ân Dập Diễm:

“Kiều Y, cô ra ngoài trước đi.”

Không cam lòng cũng không còn biện pháp, anh cũng đã mở miệng, Khả Y hung ác nhìn Oa Oa vài lần mới lưu luyến mà đi ra ngoài, để lại túi lớn túi nhỏ ở đằng kia.

Oa Oa biểu lộ bộ dáng có chí thì nên, xem đi, cô nói đúng rồi!

“Đồ phụ nữ chết tiệt, lại là cô tới quấy rối!” Khả Y tức giận mở miệng.

“Hả? Chị Khả Y chị nói sai rồi, tôi không phải phụ nữ a, chỉ là nữ sinh mà thôi. Chị mới là đàn bà a?”

“Vậy, vậy thì thế nào? !”

“. Ồ? Chị cũng không biết sao? Ở cổ đại a, đã là đàn bà phụ nữ, thì không thể thành thân rồi, ” Oa Oa nháy mắt mấy cái.“Cũng không thể theo đuổi đàn ông đó!”

“Nhưng mà bây giờ không phải cổ đại rồi!” Muốn đùa bỡn cô?

“Vậy bây giờ chị có mấy người đàn ông?” Oa Oa cười nhạt.

Kiều Khả Y không phản bác được, rầu rĩ lên tiếng. Trên thực tế, cô quả thật có rất nhiều người ‘ đàn ông ’, hơn nữa còn có nhiều người đàn ông đang ‘ chơi ’, nhưng mà. Nhưng mà lại không có ai quy định trước khi kết hôn không thể có đàn ông a?

Trước khi kết hôn đem mấy người đàn ông ra so sánh, mới biết được người nào tốt hơn!

.Đợi một chút! Cô ta nói trước khi kết hôn, không có trở thành đàn bà là có thể gả cho Dập Diễm, như vậy. Nếu như đã trở thành đàn bà rồi?

Trong chốc lát, ánh mắt gian trá hiện ra.

Oa Oa cho rằng cô ta đổi ý rồi, lập tức lộ ra một hàm răng trắng.

Thứ kí ở phía sau vội vã chạy đến cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, lễ phép gõ cửa: “Tổng giám đốc, hội nghị sắp bắt đầu. Xin ngài chuẩn bị một chút.”

“Đã biết.”

Không lâu sau, thân hình của Ân Dập Diễm cao to xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

Oa Oa đi trước, giúp anh sửa sang lại cổ áo, “Diễm, cổ áo cũng chưa sửa lại, xấu hổ trước mặt cấp dưới thì sao?”

“Không đâu , không phải vẫn còn có em sao?” Thân mật xoa xoa đỉnh đầu cô , vẻ mặt anh cười ôn hòa.

Kiều Khả Y ở một bên xem, sững sốt.

Đây là Ân Dập Diễm mà cô quen biết sao?

Ân Dập Diễm kia không ai bì nổi, lãnh ngạo tàn bạo? Anh có thể cười dịu dàng như vậy, yêu thương như vậy?

Nhưng mà. Cô cắn chặt môi dưới, sự yêu thương kia không phải thuộc về cô.

Vài năm trước, cô còn nghĩ tất cả biện pháp giúp anh sửa sang lại quần áo, gian phòng, nhưng đều bị anh cự tuyệt, nói không thích người khác động đến đồ của anh.

Mặc kệ cô làm nũng như thế nào, vẫn là chẳng ăn thua gì.

Nhưng, bây giờ. Cái cô gái nhỏ chết tiết kia lại làm được!

Trong nội tâm liên động, cô bắt đầu cảm thấy nguy hiểm.

44. Chương 44

Kiều Khả Y u ám nheo mắt lại, nắm chặt nắm tay.

Cô thề! Sẽ cố gắng làm con bé đó trở thành ‘đàn bà’!

Chậm rãi, cô chậm rãi thay đổi sắc mặt, làm ình nhìn có chút ít ôn hòa.

“Nói cho chị, em tên gì?” Cô cười tủm tỉm hỏi.

. Chuyện gì đây?

Không phải đều nói, tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt sao?

Sao sự việc bây giờ lại không như vậy? ‘Sở Oa Oa.’ Nhưng Oa Oa vẫn là dựa vào thái độ ‘dĩ hòa vi quý’(*) mà trả lời cô ta.

(*):-Dĩ có nghĩa là “lấy”

-HÒA có rất nhiều nghĩa, trong câu này HÒA có nghĩa là “cùng hòa hợp với nhau”, “không trái ý với nhau”

-VI có nghĩa là “làm”

-QUÝ cũng có nhiều nghĩa, trong câu này có nghĩa là ” lấy làm trọng”

Nghĩa toàn câu là “(Hãy) lấy sự hòa hợp với nhau làm trọng” (nguồn Wikipedia)

“Tên thật đáng yêu, giống như em vậy.”

Cô ngây ngốc gật đầu, tiếp tục không hiểu.

“Oa Oa, em quen Dập Diễm lúc nào?” Kiều Khả Y chuẩn bị đến tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng. (biết người biết ta, trăm trận trăm thắng)

Oa Oa nghiêng đầu nghĩ một lát mới nói: “Ừ. Trong lúc vô tình quen biết a, lúc đó Diễm muốn đi tham gia vũ hội, sau đó không chú ý mà bị em đụng phải a! Tiếp theo anh ấy muốn em làm bạn nhảy của anh, đại khái chính là như vậy.”

“Anh ấy chủ động muốn em làm bạn nhảy của anh ấy?”

Cô dường như nhớ rõ Dập Diễm là từ trước đến nay không chủ động mời phụ nữ, thậm chí là chưa từng chủ động cùng phụ nữ nói chuyện, mà ngay cả cô mất thời gian bốn tháng, mới khiến cho anh mở miệng nói câu đầu tiên.

“Đúng a!”

Có vấn đề gì không?

“Vậy hai cùng một chỗ đã bao lâu?”

“Không lâu lắm! Mới mấy tháng mà thôi, hơn nữa.” Oa Oa cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ngượng ngùng. “Diễm đã cầu hôn em rồi, chị Khả Y, chị nói bọn em kết hôn rất nhanh phải không?”

Đoàng ——

Như máy bay đâm vào tòa nhà cao tầng!

Hóa ra bọn họ đã sắp kết hôn. Hóa ra bọn họ sắp kết hôn. Thì ra là thế.

Kiều Khả Y thân hình dao động, sắc mặt tái nhợt lại trắng, xanh lại xanh, cô phải tranh thủ thời gian mà làm!

“Không, sẽ không”

Không chờ cô nói dứt lời, một tiếng hét to bỗng nhiên vang lên.

“Khốn kiếp! Công ty cho các người ăn cơm bao (traí bao) ! ? Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không tốt, mau cút đi!”

Các cô gái sợ tới mức run rẩy, sau đó nhìn nhau vài lần, tiếp theo lại nghe được một câu:

“Một đám người vô dụng! Tất cả cút đi!”

Oa Oa biết, Ân Dập Diễm lại đang mắng người rồi, nghe điệu bộ này, làm không tốt còn có thể đuổi việc.

Không tốt! Cô sẽ dần xếp.

Không để ý Kiều Khả Y không trả lời lại, cô đã đi vào phòng họp .

Trong phòng họp, động tác của mọi người dừng lại, rất nhiều ánh mắt nhìn cô gái nhỏ đang đi vào mà thở sâu..

Ân Dập Diễm chính là ở bên trong đang hết sức phẫn nộ, hoàn toàn không có chú ý tới, tiếp tục mắng: “Tất cả đều không nói gì sao? !”

Lúc này sắc mặt âm trầm của anh phảng phất muốn nhỏ giọt, chung quanh tản ra hàn khí âm lãnh, đôi mắt anh rét lạnh, giọng nói lạnh như băng.

Đôi môi bọn lãnh đạo mím chặt, chính là không thể nói một câu. Nực cười! Xem Tổng giám đốc tức giận như vậy, bọn họ cũng không dám nhổ long trên đầu hổ, hi sinh!

“Cút đi.” Bỗng dưng, anh im lặng.

Một đôi bàn tay nhỏ bé từ bên hông anh ôm lấy.

Anh cảm thấy một cái đầu nhỏ cọ cọ phía sau lưng anh, mềm mại còn mang theo âm mơ hồ không rõ Oa Oa nói: “Diễm, anh thật hung dữ!”

Chuyện bất khả tư nghị lại xảy ra ——

Vừa rồi Tổng giám đốc đại nhân còn đang nổi giận, bây giờ lại biến thành con cừu nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn rồi!

Ân Dập Diễm khẽ thở dài, bàn tay lớn để lên đôi bàn tay nhỏ bé bên hông. “Oa Oa, làm sao em vào được?”

“Em nghe thấy anh quát, giọng nói nghe thật hung dữ!” Oa Oa chui đầu từ dưới nách anh ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương. “Anh đừng quát, em rất sợ a!”

Đem tàn bạo thu lại, dịu dàng cười: “Được, anh cam đoan sẽ giữ bình tĩnh, được không?”

Cô lúc này mới yên lòng, nhu thuận gật đầu, buông anh ra.

45. Chương 45

“Ngao ngao ngồi ở đó, được không?” Như vậy anh cũng có thể hết sức khống chế, chỉ cần có cô ở bên người.

Oa Oa gật đầu, cười ầm ập.

Lúc xoay đầu ra chỗ khác, trong hai tròng mắt Ân Dập Diễm lại nhiễm lên vẻ bạo lực, nhưng bị anh khéo léo kiềm chế giọng nói: “Mọi người trước theo thứ tự nói bản kế hoạch của mình chưa đủ chỗ nào

*

Hà thư kí nhìn thấy Kiều Khả Y, hàm đề lên một đồng văn kiện, hỏi cô: “Tiểu thư, cô đang ở đây chờ ai?”

Khả Y lẳng lặng nhìn anh ta trong chốc lát, khinh thường mở miệng: “Tôi tại sao phải nói cho anh biết?”
“Ách, cái này.” Hà thư kí xấu hổ gãi gãi đầu.

“Hừ, công ty Dạp Diễm làm sao có thể mời cái loại vô dụng như anh!”

“Tiểu thư là tới tìm Tổng giám đốc chúng tôi ?”

“Anh cứ nói đi?”

Hà thư kí sửa sang lại đồng văn kiện kia, sắp xếp gọn gàng lại. Rồi mở miệng: “ Tổng giám đốc chúng tôi đang họp a, hơn nữa lúc ông ấy họp ,hắc, rất dễ tức giận”

Cái này có tính phỉ báng Tổng giám đốc không? Nhưng cái lời này là nói thật nha, anh cẩn thận cân nhắc từ: “Nhưng chỉ cần có cái cô gái nhỏ kia ở đó, Tổng giám đốc liền cũng không nổi giận .”

Đợi chút, “Cái cô gái nhỏ kia?” “Tên gì nhỉ. Oa Oa , đúng, chính là cô ta!”

Khả Y rũ mắt xuống, nhưng không thể che hết vẻ âm tàn.

Cô bắt đầu phát huy ưu thế của mình, ra vẻ đặc biệt đáng yêu mà làm nũng Hà thư kí: “Anh đẹp trai, anh nói cho tôi một chút chuyện của bọn họ được không?”

Thử hỏi thế gian có một người đàn ông có chịu được sắc đẹp như vậy? Sắc đẹp trước mặt, tôn nghiêm gì, nghĩa khí, đều không là gì !

Hà thư kí nghe xong, cái đuôi lập tức vểnh lên trời, đặt văn kiện trong tay xuống, dương dương đắc ý mà đi ở phía trước, vừa quay đầu lại vừa nói: “Tiểu thư, tôi là có thể thấy cô không dễ dàng mà nhìn thấy Tổng giám đốc nổi giận một lần, mới dẫn cô vụng trộm đến xem đó!”

Kiều Khả Y khinh bỉ nhìn anh ta, anh ta làm sao biết cô là thật vất vả tới?

“A, đúng rồi, tiểu thư, xin hỏi cô họ gì?”

“Tôi họ Kiều.”

“Kiều tiểu thư, tới đó, cẩn thận một chút, đừng để cho Tổng giám đốc phát hiện.”

Tiếp theo, hai cái bóng người xuất hiện ở cửa phòng hội nghị, Hà thư kí vụng trộm mở cửa, liếc nhìn vào.

Không nhìn không sao cả, nhìn thấy liền giật mình.

“Oa, thật sự là hâm mộ!” Anh ta cảm khái nói.

Kiều Khả Y sững sờ, “Làm sao vậy?”

Anh vẫy vẫy cô ta.“Kiều tiểu thư, mau tới đây xem!”

Kiều Khả Y bán tín bán nghi đi qua, mới mở mắt nhìn, ngu ngơ ——

Trên vị trí chủ trì, hai người ngồi cùng nhau, người đàn ông cao lớn đem cô gái nhỏ ôm chặt trong ngực, trên mặt hạnh phúc như là có được cẻ thể giới.

Mà làm cô cảm thấy kinh ngạc chính là, Ân Dạp Diễm lại nói với các lãnh đạo trong phòng một câu mà cô nghĩ rất hoang đường:

“Tất cả im miệng, đừng làm cô ấy tỉnh.”

Cô kinh ngạc hồi lâu, thật lâu mới trở lại .

Lại một lần nữa nhìn thấy anh dịu dàng như vậy, lòng của cô lại cho là anh sẽ dịu dàng với cô.

Cô cho rằng, anh cũng sẽ nói với cô như vậy.

Cô còn tưởng rằng.

Hóa ra chỉ là cô ảo tưởng mà thôi.

Ánh mắt âm đậm, nhưng rất nhanh, lại bị ý chí chiến đấu một lần nữa bốc cháy lên. Cô làm sao có thể buông tha cho! ?

Bọn họ còn chưa có kết hôn, trước khi chưa kết hôn, cô có rất nhiều cơ hội, dù cho khi kết hôn cô vẫn có thể cướp về!

Đúng! Không thể buông tha.

Lặng lẽ xiết chặt nắm tay, cô tràn ngập tin tưởng rồi đi.

46. Chương 46

Trong phòng họp gần năm mươi ánh mắt nhìn Ân Dập Diễm ôm Oa Oa đi vào trong phòng nghỉ.

Mọi người không khỏi cảm thán, ai, Tổng giám đốc không có gì để lo lắng cuối cùng cũng có nhược điểm!

Tiếp theo nhìn dò xét, sách, không vì cô gái này, bằng không với cái tính tình này của Tổng giám đốc, núi lửa không bộc phát mới là lạ!

“Két” tiếng đóng cửa vang lên trong phòng họp yên tĩnh, mọi người sờ sờ mũi, bộ dạng cúi đầu.

Ân Dập Diễm ngồi xuống vị trí chủ tọa, vì vậy, tiểu bạch thỏ điệu dáng ngoan ngoãn lần nữa biến thành bạo sư, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

Nguy rồi! “Ngày tốt lành” của bọn họ lại đến đây!

*

Kỳ thật, Oa Oa rất muốn mấy ngày nữa sẽ mang Ân Dập Diễm gặp ba mẹ mình, nhưng anh luôn nói cái gì “Muộn nói không bằng sớm nói, chuyện như đã định tới, cũng phải sớm hoàn thành phải không?”

Hừ, ai biết trong lòng anh nghĩ cái gì?

Nhưng trên thực tế, Oa Oa vẫn rất kích động. Tình yêu, cô hoàn toàn không có bất kỳ kinh nghiệm nào, ách, nói cách khác. Tình cảm với Ân Dập Diễm, chính là mối tình đầu của cô.

“Oa Oa, chuẩn bị xong chưa?”

Oa Oa đáp một tiếng.

Ân Dập Diễm ăn mặc chỉnh tề từ trên lầu đi xuống, một tay thắt cà vạt, vẫn không quên dung một tay nghe điện thoại.

“Hà thư kí, mấy ngày nay tôi không ở công ty, cậu giúp tôi quản lý cho tốt. Văn kiện quan trọng trước đặt ở trên bàn làm việc, không quan trọng cậu giúp tôi xử lý, ” nghe được đầu bên kia điện thoại ập ứng trả lời, anh lạnh lùng: “Có chuyện gì, nói thẳng!”

Thật lâu , anh không kiên nhẫn cắt lời Hà thư kí: “. Tôi mời anh làm cái gì! ? Nói cho cô ta là tôi không ở đó, lão già Bắc Xuyên tôi sẽ tự giải quyết!”

Vừa mới nói xong, đã tắt máy, ném lên trên sàn nhà.

Bắc Xuyên Hạ Tử chết tiệt! Người đàn bà sao vẫn chưa từ bỏ ý định? !

Ân Dập Diễm xiết chặt nắm tay, nhú chặt lông mày, đôi mắt đến có sát ý. Một loại hàn khí bức người tản ra.

Rốt cục thắt cà vạt xong, anh bước xuống thang, liền nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Oa Oa nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi, lông mày vẫn không có buông lỏng.

Oa Oa lắc đầu, ánh mắt có chút trì trệ: “Diễm, bộ dạng vừa rồi của anh rất hung dữ.”

Dưới đáy lòng anh lại hung hăng lần nữa, nguyên rửa Bắc Xuyên Hạ Tử!

Đều là người đàn bà chết tiệt này, làm cho Oa Oa nhìn thấy bộ mặt dọa người của anh như vậy !

Ánh mắt dần dịu đi, anh nhẹ nhàng kéo cô qua, khoe miệng mỉm cười trấn an nói: “Oa Oa, đây không phải là nhằm vào em, không cần phải sợ hãi, ok?”

“ Ừ.” Oa Oa ở trong ngực của anh, buồn buồn.

Tâm anh buông lỏng, kéo khoảng cách hai người ra, thấy hai chân trắng nõn của cô, không khỏi nhú mào.

“Sao không đi tắt vào?”

“Không thích mà!” Cô vụng trộm dò xét anh, thấy sắc mặt âm trầm của anh, lại vội vàng thêm một câu: “Diễm, bên ngoài vẫn là mùa hè a! Mang bít tất sẽ rất nóng.”

“Vậy cũng không được!”

“Thật sự rất nóng mà!” Cô đáng thương nói.

“Đi mang vào!” Thái độ như trước rất lạnh cứng ngắt.

” Nhưng mà.”

Lông mào anh nhú lại, cô bé có phải là đang kiểm tra sự kiên nhẫn của anh? Anh tự mình làm còn hơn.

Chủ ý đã quyết, anh không nói hai lời, trực tiếp đi lên phòng của cô cầm một đôi bít tất đi ra.

Oa Oa tiếp tục ngu ngơ, tùy ý anh mang bít tất cho cô, như là làm một chuyện cực kỳ trang trọng.

Nét mặt của anh dịu dàng, yêu thương, bàn chân nhỏ trắng nõn tinh tế trong bàn tay dày rộng của anh, đôi mắt có sự hạnh phúc, nhìn giống như là quý trọng người phụ nữ mình yêu nhất này.

Chờ một chút!

Yêu nhất cái gì ?

Người con gái này là cô gái anh yêu nhất? !

Bị ý nghĩ như vậy hù đến, thân thể Oa Oa rụt lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

47. Chương 47

Anh ngẩng đầu, đôi mắt nhìn qua cô đang ngượng ngùng, ôn nhu cười, véo cái mũi nhỏ của cô. “Đi thôi, nếu em không đi, cha mẹ sẽ lo lắng!”

Oa Oa phục hồi lại tinh thần: “A! Sắp muộn rồi!”

Hai người tới bãi đỗ xe, vài phút, đã bình yên ngồi vào trong xe.

Ân Dập Diễm tay trái nắm chặt tay lái, tay phải tìm dây an toàn, nhìn Oa Oa: “Oa Oa, có nói cho cha mẹ biết hôm nay chúng ta sẽ về hay không?”

“Không có!” Dừng một chút, cô mắc cỡ mà mở miệng: “Em quên, hắc hắc.”

Bất đắc dĩ thở dài, anh đã sớm biết! Nếu không phải anh nhắc nhở, không chừng cô sẽ quên sạch chuyện này.

Thành phố T đến thành phố Z nói xa thì không xa, nhưng nói gần cũng không phải gần.

Lộ trình bốn giờ khiến Oa Oa mệt muốn chết, cũng may là cô ngồi xe Ân Dập Diễm không phải vì xe không thoải mái, mà cảm giác được toàn thân đều mỏi mệt rã rời .

“Oa Oa, tỉnh đi, chúng ta đã đến!” Anh vuốt quần áo rồi bước xuống, nhẹ nhàng nói.

Ai, nói địa chỉ cho anh, mặc kệ chuyện còn lại !

Thật sự là phong cách của cô!

Cái này bỏ đi, anh vì cô mà dừng lại một chỗ, chậm rãi dẫn cô đi lên phía trước. Từ nay về sau đường còn rất dài, anh nghĩ anh sẽ nói trước, nói cho cô biết đường nào nên đi, đường nào không nên đi, vì cô trải đường tốt.

Nhớ tới tương lai có cô làm bạn ở bên cạnh, khóe miệng nâng lên, cười khẽ.

“A. Diễm, đến rồi à?” Cô mơ mơ màng màng mở miệng.

“Ừ.”

Anh nghiêng người, mở cửa xe cho cô, mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào nhà của cô, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng động tác thuần thục như đã tới rất nhiều lần.

Còn chưa vào cửa, chợt nghe thấy tiếng Sở mẹ khiển trách: “Lão già chết tiệt, tôi đã nói với ông qua bao nhiêu lần rồi! Quần áo không được vứt linh tinh, tất không thể để ngay ai lại đi, sao ông lại không nghe? !”

“Ôi, bà nó. Nhẹ, nhẹ chút! Tai bị bà túm đau quá!”

“Ông còn biết đau? Biết rõ đau lần sau đừng có tái phạm !”

“Đã biết, đã biết, lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm ——” Sở cha lần nữa kêu.

“Ông còn muốn có lần nữa?”

“À, không có, không có!”

Oa Oa lúng túng cười, vội vàng giải thích nói: “Diễm, anh đừng hiểu lầm! Họ mỗi ngày đều như vậy !”

Anh khoát khoát tay, “Không có việc gì, cha mẹ đều rất yêu nhau .”

Vui vẻ hòa thuận, đó mới là cuộc sống anh muốn.

Cô yên lòng.“Cha mẹ! Con đã về rồi!”

Nghe được giọng nói quen thuộc, hai người trong phòng dừng lại, Sở quay đầu đầu tiên, hai mắt sáng ngời, quả nhiên là con gái của bọn họ!

“Oa Oa, con đã trở về ——thế nào? Ở bên ngoài có quen không?”

Cô đương nhiên quen, lại còn mang đến một niềm vui lớn !

Sở cha cũng quên việc bị ngắt tai, “Oa Oa, không có người khi dễ con chứ?”

“Không có , không có !”

Sở cha, Sở mẹ hài lòng gật đầu, mắt thoáng liếc qua một bên, lúc này mới phát hiện cửa ra vào lại có một người đàn ông.

“Oa Oa. Đây là ai?”

“Cái này a, đây là.” Cô vô tình nhắc tới sự kiện kia.“Kỳ thật.”

Ân Dập Diễm trả lời thay cô: “Bác trai, bác gái, hai người khỏe, con tới cầu hôn ——”

Hai cằm há hốc cùng một lúc, ai nói cho bọn họ biết đang xảy ra chuyện gì?

48. Chương 48

Trong phòng yên tĩnh không có tiếng động.

Thật lâu , Oa Oa lên tiếng giảm bớt trầm mặc: “Cha mẹ, Diễm lần đầu tiên đến nhà chúng ta, không mời người ta vào ngồi một chút sao?”

“A, đúng đúng đúng!” Sở mẹ phục hồi lại tinh thần, bắt đầu theo nghi lễ.“Xin mời cậu vào đây.”

Rồi lại nói với Sở cha: “Lão già, vào phòng bếp chuẩn bình trà !”

Sở cha vội vàng tiếp nhận mệnh lệnh đi.

“Ngồi đi! Đừng khách sáo!”

Ân Dập Diễm cười mà không nói, ánh mắt vẫn nhìn bóng dáng của Oa Oa.

Rất nhanh, Sở cha bê trà ra, ngay sau đó, lại vội vàng vào phòng bếp, cầm một đĩa hoa quả đi ra.

Sau khi đặt đồ ở trong tay xuống, một cánh tay dài vươn ra, kéo lại. Cả người Oa Oa đã ngã vào trong ngực của chủ nhân cánh tay dài kia.

Sở mẹ hơi kinh ngạc, người đàn ông kia đã lớn như vậy còn thích ôm? Không thèm để ý hai ông bà như bọn họ?

Xì, đúng là một tên kiêu ngạo kiêu ngạo!

Trừ năm mươi điểm, không cần suy nghĩ!

“Cha nó, ngồi xuống đi, không cần vội!” Sở mẹ khoát khoát tay với Sở cha.

Ông vui tươi hơn hờ ngồi xuống.

“Ừ. Cậu, ” Sở mẩu nhất thời không biết nên gọi anh là cái gì.

“Con họ Ân, Ân Dập Diễm. Hai bác gọi con Dập Diễm là được rồi.” Ân Dập Diễm vẫn ôm Oa Oa như trước, không chút lo lắng mà trả lời.

“. Ân Dập Diễm? ! Cái gì Ân Dập Diễm?” Sở mẹ có chút kinh ngạc.

Anh mỉm cười.“Là Ân Dập Diễm.”

“Ông trời, trời ạ! Lão già, Ân Dập Diễm. cái kia.”

Oa Oa, Sở cha đều không hiểu, “Cái gì cái kia Ân Dập Diễm?”

Sở mẹ nuốt nước bọt, vất vả mới khôi phục giọng nói: “Là Tổng giám đốc tập đoàn Ân thị, tiếng tăm lừng lẫy là Ân Dập Diễm đó! Nghe nói giá trị con người hơn mười vạn, chỉ số thông minh cao tới hai trăm, là thiên tài. Là người đàn ông tốt hiếm có” Bà lẩm bẩm.

“Hả?” Oa Oa ngẩng mặt, hỏi người đàn ông đang cười bí hiểm, “Diễm, làm sao chỉ số thông minh của anh cao tới hai trăm? Em nhớ, trò chơi trên máy tính anh chơi cũng không được, mỗi lần đều bị em đánh bại.”

Không chờ anh trả lời, Sở mẹ tiếp lời: “Ngốc! Đó là nó nhường cho con, con cho rằng làm Tổng giám đốc ngay cả máy tính cũng không biết hả! ?”

A! Bị bà nói như vậy, giống như thật sự là như vậy!

Nào có Tổng giám đốc tập đoàn số một lại không biết dung máy tính? Thậm chí là sẽ trò chơi trên máy tính, những chuyện đó với anh quá trẻ con rồi!

Ân Dập Diễm nhìn Sở mẹ, ánh mắt sáng ngời: “Như vậy, bá trai, bá gái, chúng ta có thể nói tới chuyện hôn sự của con với Oa Oa không?”

“A, đương nhiên, đương nhiên có thể!”

Sở cha vội vàng nói, lại bị vợ trừng mắt, rụt cổ lại.

“Trên thực tế, chúng con đã bí mật định ngày giờ tốt rồi, nửa tháng sau, đính hôn ở Las Vegas.” Anh uống một ngụm, đặt chén xuống, động tác có khí thế vương giả.

Đợi chút, Oa Oa chui đầu ra khỏi ngực anh, nhỏ giọng hỏi anh: “Chúng ta bí mật định tốt khi nào vậy?”

Anh nhân cơ hội hôn trộm cô một cái, “Trong lúc em ngủ.”

Khuôn mặt cô đỏ lên, cà lăm nói: “Em sao lại không biết! ?”

49. Chương 49

Thấy hai người kẻ tai nói nhỏ, hoàn toàn không để ý tới hai người già này, Sở mẹ đành phải lên tiếng hỏi lại lần nữa: “Cái này. cậu Ân, ”

Ân Dập Diễm mỉm cười: “Bác gái gọi con Dập Diễm là được rồi.”

“. Được rồi, Dập Diễm, tại sao cậu thích Oa Oa nhà chúng tôi?” Sở mẹ dịch cái miệng, “Ý tôi là, cậu là Tổng giám đốc, tại sao lại thích con bé?”

“Ha ha, ” Ân nhìn về phía Oa Oa, vẻ mặt anh dịu dàng. “Không phải con thích cô ấy, mà là con yêu cô ấy.”

“Cô ấy có lẽ đã được trời định làm vợ của con, mới có mặt trên đời này!” Anh nói như thế.

Sở Oa Oa ngượng ngùng, hận không thể chui vào khe ghế sofa.

Trên thực tế, từ khi Sở mẹ nhìn thấy người đàn ông này, đã quan sát anh ta.

Dù Oa Oa đi đâu, làm những việc gì, ánh mắt người đàn ông này vẫn chưa từng rời khỏi con bé, giống như là. Thế giới của anh ta, chính là con bé.

Không gì khác.

Ánh mắt của anh ta chăm chú, không bị những chuyện khác ảnh hưởng, mà ngay cả bà gọi anh ta, anh ta cũng lưu luyến không rời mà thu hồi ánh mắt, trả lời xong, ánh mắt lại nhìn Oa Oa.

Người đàn ông này. Thật sự là rất yêu Oa Oa của bà.

Trong mắt của bà, là đúng như vậy.

Năm mươi điểm, hiện tại hẳn là có thể tăng lên tám mươi điểm rồi!

“Ăn trái cây nào!” Sở cha đột nhiên xuất hiện, cao giọng nói.

Ông đặt đĩa trái cây trong tay xuống, ngồi xuống bên vợ mình, vui tươi hơn hử nhìn ba người trong phòng.

Sở mẹ cầm một quả đào đưa cho Ân Dập Diễm: “Ừ, ăn đi, tôi cũng chưa chấp nhận cậu, còn phải nhìn xem biểu hiện của cậu mới được!”

“Dạ, bác gái yên tâm.” Hai tay nhận lấy quả đào.

Hừm, thật là người đàn ông tốt a! Từ trước đến nay đàn ông rất kiêu ngạo mà cũng có lúc lễ phép như vậy.

Oa Oa chắc chắn, đột nhiên nhìn thấy, Á? ơ?

Trên đĩa hoa quả, từng quả trong suốt như hạt trân châu đen lộ màu sắc mê người, trong đó cũng có một số quả nhỏ màu xanh, như mã não, giống như ngọc bích.

Khẽ nuốt nước miếng, cố gắng nuốt hết hoa quả trong miệng. Nhìn chăm chăm vào chùm nho.

Có lẽ nghe được thanh âm cô nuốt nước miếng, Ân Dập Diễm cúi đầu, trông thấy bộ dạng cô thèm thuồng nhìn chùm nho của cô mà buồn cười. Khóe miệng cong lên, cười khẽ.

Bảo bối của anh.

Ngón tay thon dài lấy một chùm nho trong suốt long lanh, bỏ hạt ở trong, trong lúc Oa Oa đang ngây người thì đút vào miệng cô.

“Oa, ngọt thật!” Cô nhắm mắt lại, cảm thán.

“Thật không?” anh mỉm cười, dịu dàng chết người. Lại lấy một quả, bỏ hạt, cho cô ăn.” Ăn nhiều một chút.”

Anh đặt cô lên trên, để cho cô ngồi thoải mái.

Nho liên tục được đút vào miệng cô, anh tự hứng hạt nho cô nhổ ra, không quan tâm đến quần áo đất tiền của mình, giúp cô lau khô nước bên khóe miệng.

A! Có một ‘ bảo mẫu ’ miễn phí thật tốt a! Ăn cái gì cũng không phải làm.

“Lão già.”

Sở mẹ ngạc nhiên nói, như thấy chuyện lạ.

Bà không nghĩ, đường đường là một Tổng giám đốc của tập đoàn đa quốc gia, lại có thể vì một cô gái, mà làm như thế.

50. Chương 50

“Chuyện lạ!”

Nếu như là vì đối với cái câu kia của bà mà biểu hiện ra, như vậy, bà nghĩ, người đàn ông này là làm được! Ít nhất là trước mặt bọn họ!

Có rất ít đàn ông chịu ở trước mặt người ngoài mà dứt cho cô gái mình yêu, chuyện này tổn hại đến tôn nghiêm của đàn ông, nhất là người kiêu ngạo, đàn ông là vua.

Nhưng mà cậu ta lại làm được, yêu thương bộc lộ ra ngoài.

Thật sự là dưới một người, trên vạn người!

Thỏa mãn Oa Oa, Ân Dập Diễm nghiêng đầu, nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của Sở mẹ, Sở cha, cười: “Con xin lỗi, con làm hư Oa Oa rồi.”

“A.” Hai người chỉ có thể a ô, nửa ngày mà nói không nổi.

Oa Oa đã ăn uống no nê thì mệt, ở trong ngực anh ngáp, mí mắt cũng sắp muốn dán lại.

Ân Dập Diễm ôm lấy cô, hỏi: “Bác trai bác gái, phòng của Oa Oa ở đâu ạ?”

Lời nói thoải mái, như đây là nhà của mình.

Sở mẹ chỉ vào căn phòng ở tầng hai, nói với anh: “Ở đằng kia.”

Nghe vậy, anh cất bước đi lên, lúc gần đi vẫn không quên nói một câu:

“Con cho rằng, tình yêu là chuyện hai người, một người không làm được. Con yêu Oa Oa, cô ấy cũng yêu con, đây là sự thật. Mà tình yêu, là dựa trên hôn nhân, có tình yêu, thì sẽ có hôn nhân.”

Nói xong, liền bước đi không quay đầu lại .

Để lại hai người trưởng bối ở dưới lầu, mắt trừng to.

Người đàn ông này.

Thật sự là quá kiêu ngạo rồi, nhưng cũng là một người thật lòng yêu Oa Oa!

Sở mẹ suy nghĩ nửa ngày, ra một quyết định.

Đồng ý hôn sự của hai người, như họ nói, nửa tháng sau, cử hành tại Las Vegas.

*

Thời gian này, là thời điểm nóng bức nhất mùa hè.

Mùa hè vừa đến, cô liền bức bối, đầy những cơn giận dữ nóng nảy.

Nhưng như vậy cũng tốt, có người có thể chịu đựng được.

“Diễm!” Oa Oa hét lên, “Anh làm cơm kiểu gì đây! ? Mặn quá!”

Một người đàn ông khuôn mặt tuấn tú như băng tuyết ngàn năm, đang đi ra từ thư phòng, trong nháy mắt chuyển thành bộ dáng dịu dàng, kiểu đàn ông tốt ở nhà.

Nhưng mà, khi nghe lời nói của cô thì nụ cười bên khóe miệng trở nên cứng ngắc. Thật lâu , anh không thể làm gì mà trọn mắt, luôn luôn muốn tới!

Ở ngoài cửa do dự nửa ngày, cuối cùng tâm tình yêu thương cô không chống cự nổi, anh tự tay đẩy cửa ra.
“Rất mặn sao?” Anh hỏi.

Oa Oa tức giận nhìn anh, “Nói nhiều!”

Ân Dạ Diễm sờ mũi, buồn cười, là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Anh dịu dàng nói: “Vậy chúng ta sẽ không ăn, được không?”

Lại nhìn anh: “Đã làm, tại sao không ăn?”

Bị cô nhìn, không khí u ám bay lên, đột nhiên anh cảm giác, có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên.“Diễm, những món này.” Ngón trở chỉ đĩa rau xanh, “Anh ăn hết toàn bộ!”

Thiếu chút nữa anh bị sắc nước bọt!

Bất đắc dĩ, Sở đại tiểu thư, tính bướng bỉnh nổi lên, ai cũng không ngăn cản được.

51. Chương 51

“Oa Oa, ” Anh nở nụ cười cứng ngắc, đi về hướng cô.“Nếu như không thể ăn, chúng ta bỏ đi, đi ra bên ngoài ăn được không?”

“Không được!”

Dứt lời, Oa Oa cảm tượng gỗ lên, ngã vào giữa giường. Hét lớn: “Nóng quá a nóng quá! Thật đáng ghét, trời nóng như vậy, có để cho người sống hay không? !”

Ân Dạ Diễm cười trộm, chính cô chủ động nói sang chuyện khác .

Anh tiện tay cầm lấy một quyển sách, đi đến bên giường.

“Oa Oa, em ngủ đi, ngủ dậy sẽ không nóng nữa.”

Cô buồn bực ở giữa giường, không lên tiếng.

Than thở một hơi, cô bé, như vậy sẽ càng nóng a!

Anh nhẹ nhàng đến bên cô, cúi đầu nhìn, không khỏi cảm thấy buồn cười. Một giây trước còn đang nói thời tiết nóng như thế nào, kết quả một giây sau, cũng ngủ say rồi.

Cầm lấy sách bên người, quạt gió bắt đầu thổi.

Những ngày này anh cũng rất bẽ bộn, mùa hè đến, cô bắt đầu bực dọc không giải thích được, về sau hỏi bá gái, anh mới biết, Oa Oa khi nhỏ thì có một tật xấu —— mùa hè vừa đến, cô liền bực bội.

Xi, cô bé này, đúng là là không chịu được nóng. Nhìn chăm chú vào mắt của cô, tràn đầy yêu thương.

Chẳng qua là gần nhất.

Ai, không sao, anh nhịn được.

Hôm nay thời tiết thoải mái, giống như tâm tình của anh.

Rất vui sướng, ‘hội chứng mùa hè’ của Oa Oa cuối cùng là cũng trôi qua.

Vài ngày sau, hai người vì lễ đính hôn mà bận rộn loạn tay loạn chân.

Hôm nay, buổi sáng Ân Dạ Diễm nhận được một cú điện thoại, Hà thư kí nói có một phần văn kiện thiết kế phải do anh đến tự mình xem. Có thể nói, phần văn kiện thiết kế này, liên quan đến cả tập đoàn.

Mà hai người Sở cha, Sở mẹ vì không muốn quấy rầy thế giới của hai người bọn họ, vài ngày trước, đã lên máy bay đi Las Vegas trước rồi, nói là muốn đi thăm thú Las Vegas một chút.

Bọn họ không lo lắng chuyện chuẩn bị hôn lễ, dù sao con rể của bọn họ nói chúng nó sẽ lo tất cả mọi chuyện.

Khụ, kỳ thật Sở cha, Sở mẹ đã quên nói, bọn họ đã sớm đáp ứng hôn sự của hai người rồi, chỉ cần là thấy ánh mắt Ân Dập Diễm nhìn Oa Oa, với kinh nghiệm của người già, là nhìn ra được tình cảm của anh đối với cô, đến tận xương tủy.

Ai, cuộc đời như thế, còn đòi hỏi gì nữa?

*

Một mình Oa Oa ở nhà, bắt chéo hai chân, ăn thức ăn hảo hạng —— Ân Dập Diễm mua mở điều hòa —— trước kia trong nhà không có điều hòa, sau biết Oa Oa bị bệnh ‘hội chứng mùa hè’, từ thành phố T tới đây .

Nói một câu: cuộc sống thật sự là quá tuyệt!

Cô ăn đến quên cả trời đất, vui đến quên cả trời đất, uống đến quên cả trời đất.

Mà đúng lúc này, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Ai vậy? Lúc này, Diễm đến công ty, phỏng chừng hai ngày mới có thể trở về, ba mẹ cũng đi Las Vegas, đoán chừng. sẽ không thể về ngay được.

. Vậy ai nhấn chuông nhỉ? Oa Oa lẩm bẩm, mang dép lê chuẩn bị đi mở cửa.

“Tới đây!”

Cửa vừa mở ra, Oa Oa thậm chí còn không kịp thấy người đứng ngoài cửa là ai, một bạt tai đột nhiên rơi xuống.

Một tiếng vang rất thanh thúy.

“Cô.” Sao lại đánh cô vậy?

Cô thật sự rất tức giận, đúng là mọi vở kịch cũ rích, một cái tát?

52. Chương 52

Hơn nữa, cô vẫn không rõ, cô gái trước mắt này nhìn rất quen, tại sao lại tát cô? !

Cô nheo lại mắt, tỉ mỉ nhìn cô ta.

Sau đó, lấy tốc độ nhanh như chớp, cũng hung hăng mà tát lại một cái.

Người không phạm ta, ta không phạm người; nhưng, nếu người phạm ta, hừ! Cô sẽ phản công!

Thật đáng giận, bây giờ lớn như vậy, vẫn chưa có người đánh cô, mà ngay cả cha mẹ của mình cũng chưa từng.

Cô thật muốn dạy bảo tốt cô gái kia! Tốt xấu cô cũng là một đóa hoa của tổ quốc, tuy không phải là quý báu gì, nhưng sao có thể mặc người khác muốn làm gì thì làm? !

Ngẩng đầu lên, cố gắng nhớ cô gái kia là ai.

Không chờ cô lên tiếng, cô gái kia lại đánh đòn phủ đầu: “Thế nào, vẫn là một con nhóc miệng còn hôi sữa, vậy mà cô còn dám giành đàn ông với tôi?”

Cô ta nói tiếp: “Hừ, thật sự là không biết xấu hổ!”

Cô không biết xấu hổ? Ê ê ê, ai mới không biết xấu hổ đây?

Tại bản thân mình quá ngốc, đột nhiên một cô gái xông tới, không phân tốt xấu mà tát cô, cái này không phải rất xấu hổ sao?

Oa Oa rất khinh bỉ loại người này.

Chính là. Tại sao cô lại cảm thấy, giọng cô gái này nghe thật quen tai? Thoạt nhìn cũng thấy quen mắt?

“A! Cô là cái người què kia!” Cô kêu to, cuối cùng nhớ tới cô ta là người nào.

Cái gì người què! Bắc Xuyên Hạ Tử giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng, đi vào, đứng ở cửa nói chuyện, không phải hạ thấp cô sao?

“Ê , không cho phép cô vào!”

“Dựa vào cái gì không cho tôi vào? Tôi càng muốn vào !” Bắc Xuyên Hạ Tử liều mạng bấu lấy cánh cửa, rất muốn vào .

“Đây là nhà. tôi, tôi không cho phép.cô. vào, ” Oa Oa cắn răng, “Cho nên. cô không thể vào!”

Mặc cho Oa Oa cố gắng thế nào, vóc người cô nhỏ không đến 1m6, sao có thể chống cự so sánh cùng người mẫu như Bắc Xuyên Hạ Tử?

Kết quả cuối cùng là, Oa Oa bị cô ta đẩy ngã trên mặt đất, cô ta sải bước đi vào.

“Cô đi ra ngoài.” Oa Oa chịu đựng đau đớn ở mông, thất tha thất thểu đứng lên.

Bắc Xuyên Hạ Tử khinh thường, liếc nhìn cô một cái: “Nhìn nhà cô như vậy, nhỏ không thể nhỏ hơn, làm sao Dập Diễm hạnh phúc được?”

Bị nói trúng chỗ đau, cô không phản bác được.

Đúng vậy!

Trước kia cô không dám yêu Diễm, là sợ anh biết gia cảnh của cô, vứt bỏ cô. Là Tổng giám đốc một tập đoàn quốc gia, nên cần phải môn đăng hộ đối ?

Tuy cô chưa từng có người yêu, nhưng tối thiểu nhất, cô biết rõ, mình yêu người đàn ông trước mặt, nên phải trở nên hoàn mỹ nhất .

Thấy cô không nói lời nào, Bắc Xuyên Hạ Tử cho rằng đã đánh bại tình địch, dương dương tự đắc .

“Nhà cô như thế này, không có tướng mạo, không có chiều cao, thật không biết Dập Diễm làm sao có thể yêu cô ——” cười châm biếm, nói tiếp: “Có lẽ anh ấy chỉ coi cô như đồ chơi, chơi xong là vứt đi thôi.”

Oa Oa ngẩng đầu, phản bác: “Cô nói bậy! Diễm không phải chơi đùa, anh ấy nói muốn kết hôn với tôi!”

“Cái, cái gì ——” đã nhanh như vậy sao?

Xem ra là cô tới thật đúng lúc a! Đến không hề uống phí.

53. Chương 53

Cô cười châm chọc: “Thật là một tiểu nha đầu đơn giản! Cô biết anh ta tại sao không ở đây sao?”

Cô chính là quan sát vài ngày rồi, tuy không biết tại sao Dập Diễm phải mang cô ta tới đây làm cái gì, nhưng qua mấy ngày, cô biết được hôm nay trong nhà cũng chỉ còn lại có một mình cô ta.

“Vì sao?” Oa Oa dọa đến sững sốt.

Không e dè ngồi xuống, Bắc Xuyên Hạ Tử cười vừa gian tà lại âm hiểm: “Đó là bởi vì hiện tại anh ấy thân mình cùng người yêu cũ, cô cho rằng anh ấy sẽ ngốc đến nỗi hiện tại không thừa dịp làm chút ”Vận động” gì đó sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Oa Oa trắng bệch, cô đương nhiên biết cái gọi là “Vận động” là gì, cô lúng ta lúng túng nói: “Không thể nào. Điều đó không thể.”

“Thật là ngốc!” Bắc Xuyên Hạ Tử cười càng thêm ngông cuồng “Nhìn cô như vậy, còn chưa ư.”

Cô lấy tấm ảnh chụp đã chuẩn bị tốt từ trước, ném cho Oa Oa.

Trên tấm ảnh, hình ảnh hai người rất rõ ràng, người đàn ông cao lớn, cho dù ở trên ảnh, vẫn có thể cảm giác được khí thế ngạo mạn; cô gái cao gầy, nhìn là biết cô gái đó chinh phục được rất nhiều đàn ông.

Hai người ôm nhau một chỗ, cây hoa anh đào sau lưng làm nền cho họ.

Ánh mắt Oa Oa dời khỏi tấm ảnh, đôi môi run rẩy: “Diễm sẽ không ôm những người con gái khác.”

“Chuyện cô không biết còn rất nhiều, hừ, thật là một cô gái ngu dốt!”

“Đi ra ngoài —— cô đi ra ngoài cho tôi! Đây là nhà tôi, đi ra ngoài ——”

Oa Oa vẫn không tin Diễm sẽ làm chuyện đó, bàn tay nhỏ bé đẩy cô ta.

“Cô buông tay, đồ phụ nữ chết tiệt!” Bắc Xuyên Hạ Tử chợt xoay người lại, như muốn vặn tay của cô ta.

Không nghĩ cô xoay người đến ba trăm sáu mươi độ, ngay sau đó, chợt nghe đến một tiếng “Cạch”, Oa Oa bị đụng phải một góc bàn trà.

A! Đau quá.

Cô rên rỉ, trước mắt hiện ra một mảng trắng, hai bàn tay nhỏ bé quơ loạn xạ, không rõ hướng nào.

Trong lúc mơ hồ, cô cảm giác được một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống giữa trán của cô, gò má, cánh môi, sau đó “tí tách” rơi xuống, nhỏ ở trên mặt thảm trắng tinh

A, ông trời! Ra tay thật ác độc! Oa Oa đau đớn mà nguyên rửa.

Sau đó lão đảo đứng người lên.

Chất lỏng dày đặc vẫn không ngừng nhỏ giọt xuống, cô đưa tay sờ sờ, than nhẹ một tiếng, đau thật!

Vượt qua cảm giác chóng mặt, Oa Oa lão đảo đứng người lên, giọng nói không rõ quát to: “Cô. Cô muốn như thế nào!”

“Tôi muốn như thế nào?” Cô hỏi lại. “Tôi muốn cô nhường Dập Diễm cho tôi! Cô làm được sao?”

Đáng giận; “Đừng có mơ!” Oa Oa hoàn toàn bác bỏ cô ta.

“Cô dựa vào gì mà không nhường cho tôi! ? Tôi yêu Dập Diễm, yêu anh ấy mười năm, cuối cùng một tình cảm cũng không có. Nhưng còn cô thì sao? Các người quen biết chưa đến mấy tháng, anh ấy cũng đã hoàn toàn bị cô bắt làm tù binh! Tôi không cam lòng, không cam lòng a!” Bắc Xuyên Hạ Tử gầm rú, càng kích động.

Oa Oa không nói, cô không muốn đem người đàn ông của mình nhường cho người khác, nhưng giống vậy, lại cảm thấy Bắc Xuyên Hạ Tử rất đáng thương, yên lặng yêu say đắm một người đàn ông, yêu say đắm dài đến mười năm. Nhưng. Nếu là đem người đàn ông của mình nhường cho người khác, cô Làm sao mà chịu nổi!

Cô cũng yêu Diễm !

Bảo cô phải làm sao giờ?

54. Chương 54

“Tôi biết rõ cô rất đau khổ, nhưng mà. Tôi thật xin lỗi, tôi không thể đem Diễm nhường cho cô.”

Không nói đến chuyện là tình địch, nói thật, cô ấy là thích anh, ít nhất cô ấy dám yêu dám hận. Không giống như Khả Y, sau khi vứt bỏ Diễm, lại tới cầu sự tha thứ của anh.

“Tôi cầu cô. Đem anh ấy nhường cho tôi, được không?” Nước mắt cô như suối trào, “Cô muốn tôi làm như thế nào mới có thể đem anh ấy nhường cho tôi? Tôi đều đáp ứng cô, tất cả đều đáp ứng cô! Tôi. Tôi quỳ xuống để van cầu cô.” Nói xong, quả thật là quỳ xuống .

“Đừng, đừng, cô mau đứng lên!”

Oa Oa nâng cô ấy dậy, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang khóc như mưa, tâm cô không đành lòng, thương tổn cô ấy, cô nói không nên lời, chuyện thương tổn cô ấy, cô càng làm không được.

Cho dù cô nhìn thấy tấm ảnh, có thể không hoàn toàn biểu đạt gì, sẽ không vì một chút chuyện như vậy, hiểu lầm Diễm, oán giận anh.

Nhưng mà cô biết được một điều, cô tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Diễm!

Tuyệt đối không! Dù thế nào, cô cũng không thể vứt bỏ anh!

“Cho dù đem Diễm nhường cho cô, anh ấy sẽ yêu cô sao? Cô có nghĩ hay không, mười năm trước anh ấy không thương cô, mười năm sau cũng vậy.” Cô thật lòng khuyên cô ấy.

Nhưng mà cô ta lại nghe thành lời châm chọc. “Cô bỏ đá xuống giếng! Cô cho rằng cô lấy được anh ấy, kỳ thật cô không làm được gì cả, anh ấy từ đầu tới chỉ yêu một mình Kiều Khả Y mà thôi!” Bắc Xuyên Hạ Tử điên cuồng quát.

Trong nội tâm Oa Oa cả kinh, là như vậy sao?

Không, không không, Diễm không nói dối cô

Nhưng mà, Diễm không nói với cô là đã quên Khả Y.

Ngẩng đầu lên, cô bình tĩnh nói: “Có lẽ người trước kia anh ấy yêu là Khả Y, nhưng hiện tại, người Diễm yêu là tôi!”

“Tôi đây sẽ khiến cho các người cùng biến mất ——”

Bắc Xuyên Hạ Tử hiện tại đã đi vào trạng thái điên cuồng.

Không biết ở đâu ra, cô ta rút một cái gì đó từ sau lưng.

Oa Oa chưa kịp thấy rõ, ánh sáng lóe lên trước mắt, mắt cũng chưa kịp mở ra. Đợi mắt thích ứng với ánh sáng thì phát hiện, cái kia. vật đó là ——

Dao!

Một con dao sáng đến chói mắt!

Trong lúc mơ hồ, mũi dao như ánh mặt trời, lấp lánh rực rỡ.

Cô thở ra một hơi.

“Bắc Xuyên tiểu thư, xin, mời cô bỏ dao xuống.”

“Không, không được tới! Tránh xa tôi ra, không được đoạt Dập Diễm của tôi, cách tôi xa một chút, có nghe hay không ——” Bắc Xuyên Hạ Tử quơ con dao, vùng mạnh trên không trung.

Giờ phút này với cô, hoàn toàn không bị ảnh hưởng của bên ngoài, chỉ sống trong thế giới của riêng mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Oa Oa tái nhợt, toàn thân run rẩy, nói không ra lời.

Qua một hồi, mới chậm rãi nói: “Để dao xuống, sau đó chúng ta. nói chuyện.”

“Mày chịu đem Dập Diễm nhường cho tao sao! ?” Nâng lên cặp mắt đầy máu, cô ấy hung tợn nói: “Mày chịu không?”

Oa Oa lắc đầu.

“Tao cũng biết !”

Bắc Xuyên Hạ Tử lại một lần nữa vùng loạn trên không trung, trong miệng thì thào tự nói: “Chỉ cần mày biến mất, Dập Diễm sẽ hoàn toàn thuộc về tao, chỉ cần mày biến mất.”

“Không, cô để dao xuống, ngoại trừ chuyện này tôi cái gì cũng có thể đáp ứng cô ——”

Cô sợ hãi, không biết nên làm sao bây giờ, chỉ là hi vọng Bắc Xuyên Hạ Tử có thể để dao xuống.

55. Chương 55

Oa Oa cố gắng kéo dài thời gian, có lẽ chờ một lúc, sẽ có người đến.

Cũng có thể. hiện tại cô có thể gọi điện thoại cho Diễm.

“Bốp!”

Bỗng chốc, điện thoại bị một đôi ném đi, rơi trên mặt đất, vỡ tan tành.

“Con đàn bà chết tiệt, lại vẫn vọng tưởng gọi điện thoại cho Dập Diễm!” Ngay sau đó lại là một cái tát thật mạnh.

Lần này, Oa Oa sức lực làm ngã trên mặt đất, không cách nào đánh lại.

Cứ như vậy, liền cho Bắc Xuyên Hạ Tử cơ hội.

Thừa dịp Oa Oa chưa có kịp phản ứng, cô lấn người, ngồi ở trên bụng Oa Oa, mũi dao càn không ngừng cật tới cật lui trên mặt cô.

Lắc lư theo mũi dao, trong lòng Oa Oa run sợ, nếu không cẩn thận, một giây sau mũi dao sẽ đâm vào cô.

Sức lực cô vốn yếu hơn cô ấy, lại ở vào trong thế bị động, nếu phản kháng, tỉ lệ thành công mong manh lắm.

Nhưng một cảm giác mãnh mẽ của sự sống, trong bất kỳ trường hợp nào cô cũng không thể để tính mạng kết thúc!

Trong lúc giây dựa, Bắc Xuyên Hạ Tử tóc tai bù xù, đôi mắt mở to, bộ dáng khủng bố.

“Con đàn bà chết tiệt, tao muốn giết mày. Giết mày, ngoan ngoãn chịu chết đi!”

Cô ta điên cuồng kêu, tay cầm dao bỗng nhiên rơi xuống ——

“Không!”

Oa Oa kinh hãi mà kêu to, đầu né qua một bên, tránh thoát một nạn này.

Chỉ là, tránh thoát lần này, còn có tai họa tiếp theo đang chờ cô.

Đột nhiên, cô nhớ lại trước kia mẹ đã dạy cô, khi gặp người xấu có một ít biện pháp phòng bị. Đàn ông, phải dùng lực, đá ở chỗ ‘hiểm’ của hăm, mặc dù sức lực không bằng đàn ông. Thực sự có thể chống chọi qua một lúc; phụ nữ, đó cũng là nơi quan trọng nhất.

Vì vậy, Oa Oa thử nâng chân lên, hung hăng mà đá bộ vị quan trọng của cô ta.

“A! Đáng chết.”

Bắc Xuyên Hạ Tử bị đau kêu lên, tàn ác mà chằm chằm vào cô, vẻ mặt tức giận.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Oa Oa thấy chỗ trống, dựa vào thân hình nhỏ bé của mình, nhanh nhẹn lật người, lăn đi.

Cô nhớ rõ, trong thư phòng ở tầng hai, Diễm muốn làm việc thuận tiện, có để một cái điện thoại.

Không kịp nghĩ nhiều, chạy thẳng lên tầng hai.

Dưới lầu, Bắc Xuyên Hạ Tử vẫn ôm lấy cái chỗ kia kêu đau không thôi.

Không còn kịp rồi!

Oa Oa biết rõ, hiện tại nhất định phải tìm được cái chìa khóa của thư phòng.

Cô tìm khắp tất cả các nơi, nhà vệ sinh, phòng ngủ, sân thượng, thậm chí là thậm cũng lật lên, cũng không có. Đầu đầy mồ hôi, không thể chậm trễ, nhưng mà cô không tìm thấy!

Mất thấy Bắc Xuyên Hạ Tử sắp đến nơi, Oa Oa khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ cô phải ngoan ngoãn chấp nhận sao?

Không, vậy làm sao có thể!

Cô còn muốn cùng Diễm đi cử hành hôn lễ, cô còn muốn sinh ra vài em bé cho anh.

Hiện tại cô sao có thể rời xa Diễm ? Làm sao có thể!

Không còn hi vọng.

Đang lúc ngây người , Bắc Xuyên Hạ Tử đi đến sau lưng Oa Oa.

“Con đàn bà chết tiệt, chịu chết đi ——”

Oa Oa quay đầu lại, bị động tác của cô ta làm kinh hãi thiếu chút nữa ngừng hô hấp ——

Con dao đang đặt trên cổ cô.

“Đừng nhúc nhích! Cử động nữa tao không dám cam đoan tao sẽ làm cái gì!” Bắc Xuyên Hạ Tử cảnh cáo nói.

Cô tuyệt vọng, chính là.

Cô còn sống chưa đủ!

56. Chương 56

Trong nháy mắt, Oa Oa cứng đờ, trái tim đập bất thường.

Diễm. Mau tới. Cứu em.

Cô không tiếng động nói.

. Cứu em.

Âm thanh của Oa Oa cũng không phát ra thanh âm nào.

Cô cố gắng tỉnh táo, không để ý đến dao nhọn bên cổ, bình tĩnh nhìn về phía Bắc Xuyên Hạ Tử, trong con người đơn thuần như nước không có một tia sợ hãi.

Không biết làm sao, Bắc Xuyên Hạ Tử sợ hãi một đôi mắt không có tỳ vết như vậy!

Tay cầm chuôi dao hơi dùng lực, trong khoảnh khắc, giọt máu theo lưỡi dao từ từ chảy xuống.

Đau quá!

Đôi môi Oa Oa trắng bệch, căng thẳng, khiến cô quên mất phản ứng.

“Tao hỏi mày một lần nữa, mày có nhường cho tao hay không!”

Cô không nói mà chống đỡ.

“Không, mày là muốn đi tìm Dập Diễm, muốn tố cáo với anh ấy —— không thể, tao không cho phép mày làm như vậy!”

Bắc Xuyên Hạ Tử tay chân luống cuống, giữ Oa Oa đi đến trong góc.

“. Cô, thả tôi ra.” Oa Oa yếu ớt nói.

Cô thật sự không có sức lực mà vùng ra.

“Nói chuyện! Mày nói chuyện——” Bắc Xuyên Hạ Tử lại lần nữa điên cuồng, tay cầm chuôi dao cắt lưng tung, một dải hẹp hỗn loạn hiện ở trên cổ Oa Oa.

Cô sẽ đem người đàn ông của mình nhường cho người khác, cho nên, cô lắc đầu.

“Đồ khốn kiếp ——”

Bắc Xuyên Hạ Tử cao giọng hét lên, vung dao loạn xạ, mặc kệ chỗ nào, chỉ cần chạm đến, dao đã đâm từng nhát.

Không.

Oa Oa thậm chí còn không có phát ra được một tiếng cầu cứu, vết dao trước mặt rơi xuống trên người của cô, ở khắp mọi nơi, rất khó coi, cũng may trên mặt cũng không có nhiều vết thương.

Đau quá.

Cô đau đớn ho khan, không còn một chút sức lực đứng lên.

Nhưng Bắc Xuyên Hạ Tử không hả giận chút nào, bây giờ cô ta hoàn toàn điên rồi, yêu say đắm người đàn ông mười năm, chẳng bao lâu nữa, gả cho người khác, cô làm sao có thể nuốt trôi cơn tức này!

Trong sự điên cuồng, con dao đâm trúng bụng Oa Oa, nhuộm thành một màu đỏ.

Với người bị đâm trúng, đau đớn nhất không phải thương ở chỗ nào, mà là sau khi bị đâm, dao bị rút ra.

“A ——” cô kêu thê thảm.

Cô thở dốc, trước mắt của cô một mảnh trắng.

Sau đó cố gắng chống lại sự mệt mỏi, bò đến đầu cầu thang, nghĩ rằng lúc mở cửa ra sẽ có người.

Cô đau đớn bò .

Nhìn thấy Oa Oa toàn thân đầm máu, Bắc Xuyên Hạ Tử phục hồi lại tinh thần, như biết mình rốt cuộc đã làm những gì.

“Trời —— trời ạ ——”

Cô mím môi, mặt không thể tin.

“Mày muốn đi đâu? Không, không được, mau trở lại!”

Cô vội vàng ngăn Oa Oa , may mà lúc cô ấy đến gần đầu cầu thang thì ngăn được.

“Thả tôi ra.”

“Không thể, không thể thả mày ra, mày sẽ đi tìm Dập Diễm, tao làm sao có thể ày đi tìm anh ấy.”
Bắc Xuyên Hạ Tử thì thào tự nói.

Run rẩy ôm lấy cô, trong lòng vô cùng bối rối.

Mặc cho sức lực cô thế nào đi nữa, nhưng trước sự sợ hãi, sức lực thật không bằng trước kia. Thật vất vả , cô lao đảo đứng người lên, chuẩn bị rời đi, lại không nghĩ sẽ mất thăng bằng nên liền ngã xuống ——

57. Chương 57

“A!”

Ôm một người rất bất tiện, bởi vậy, vì bảo vệ tính mạng, Bắc Xuyên Hạ Tử quăng Oa Oa đi.

“Không ——” giọng Oa Oa nhỏ nhỏ, như không thể nghe thấy.

Huych ——

Thân thể nhỏ nhắn ngã xuống cầu thang, lưu lại từng vết máu.

Toàn thân đau nhức mệt mỏi, đang ăn mòn cô.

Trước mắt tối lại, trắng một lúc, không phân biệt được bên nào là đông, bên nào là tây.

Bắc Xuyên Hạ Tử thân thể ổn định, quay đầu lại, nhìn thấy Oa Oa giống như con búp bê vỡ, toàn thân đầm máu, kinh hãi không biết làm sao, vội vàng chạy ra ngoài.

Tuyệt đối không thể để cho Dập Diễm biết chuyện này là cô làm!

Tuyệt đối không thể!

“A ——” cô ôm đầu, chặt vật nhảy lên đi ra ngoài.

“Đừng.” Oa Oa giơ tay, như muốn bắt được cô ấy, nhưng mà phí công, không thể làm được!

Diễm. Mau tới, mau tới cứu em.

Môi mấp má, cuối cùng nói không ra chữ .

Diễm.

Diễm.

Anh mau tới.

Cô sắp chịu không nổi rồi, cũng không chịu nổi đau đớn đến thắt ruột thắt gan.

Cô rên rỉ, ho khan, ho rất dữ dội làm cô không thở được, người cong thành hình con tôm.

Ra sức ho, ho ra rất nhiều máu.

Cô rất đau đớn, thật là khó chịu!

Ai tới cứu cứu cô?

Diễm, anh đang ở đâu? Vì sao còn chưa đến?

Cô còn có rất nhiều việc chưa kịp làm, còn có rất nhiều, rất nhiều lời chưa kịp nói với Diễm, còn có rất nhiều, rất nhiều.

Nhưng, khi nào “Rất nhiều” của cô mới có thể thực hiện?

Ho đến phổi đều muốn nổ tung, ho đến lúc không còn máu chảy ra, ho đến trước mắt của cô là một mảng mông lung.

Nhưng mà, cô gọi tên anh hàng trăm lần nhưng vẫn không xuất hiện.

Thật không cam lòng

Nếu như tới kịp, cô nhất định phải chính miệng nói với Diễm: cô yêu anh.

Nếu như tới kịp, kiếp sau cô muốn tiếp tục yêu anh.

Nếu như tới kịp, cô với Diễm sẽ sinh ra thật nhiều bé con, sau đó, nhìn bọn nó cùng nhau lớn lên, thành người.

Nếu như còn kịp.

Không muốn nói nữa, không có thời gian suy nghĩ, trong nháy mắt bong tối bao trùm cô.

Từ đó, thế giới của cô chỉ còn lại có một màu tối đen.

*

Cùng lúc đó, Ân Dập Diễm đột nhiên mở hai mắt ra, hô hấp có chút gấp gáp, trên trán trán đầy mồ hôi lạnh.

Anh ôm ngực, đã xảy ra chuyện gì sao?

Vì sao anh lại cảm thấy bất an như vậy?

Trong lòng đột nhiên đau xót, ánh mắt mê mang dần dần trở nên rõ ràng, anh từ trong mộng tỉnh lại.

Hóa ra anh vừa ngủ thiếp đi trong cuộc họp.

Hơi yên lòng một chút, nhưng mà Trong mộng cô gọi anh, giọng nói này sao thê thảm vậy.

Bất chấp trong phòng họp có mười cán bộ cao cấp, anh áo khoác, mở cửa ra ngoài.

Hà thư kí biến sắc, gọi anh : “Tổng giám đốc, ngài muốn đi đâu?”

Ân Dập Diễm lạnh lùng nhìn anh ta một cái: “Tôi muốn đi đâu còn phải xin phép anh sao? Cuộc họp kết thúc.”

Hà thư kí xấu hổ sờ mũi, quay đầu nói với các cán bộ: “Tổng giám đốc nói kết thúc cuộc họp.”

Đi qua hành lang dài, đi thang máy dành riêng của Tổng giám đốc xuống đến lầu một, Ân Dập Diễm rất cuộc không kìm nén được tâm tình bất an lạ thường, tự mình lái xe trở lại thành phố Z.

58. Chương 58

Trên đường đi, tiếng kêu gọi của Oa Oa vẫn luôn ám ảnh anh, một tiếng lại một tiếng.

Anh lặng yên nói, Oa Oa, chờ anh.

Lúc anh về nhà, không hề nghĩ tới, anh lại thấy cảnh tượng như vậy ——

Thân hình nhỏ nhắn nằm ở cầu thang, mái tóc dài rối tung, che khuất cả vai gầy yếu của cô. Cô nằm trong vũng máu, vấy trên người toàn một màu đỏ của máu.

Cô yên lặng nằm ở đó, hô hấp không một chút phập phồng, giống như.

Giống như chết rồi!

Ân Dập Diễm sợ đến mức mặt không còn chút máu, toàn thân run lên, tâm giống như là muốn đọng tới trong cổ họng, chân mềm nhũn không vững, mấy lần suýt nữa ngã xuống.

Oa Oa của anh. Đó là Oa Oa của anh sao?

Làm sao có thể như vậy? !

Anh cẩn thận đi qua, không dám chạm vào, sợ làm đau cô cô, làm vết thương trở nên nặng hơn.

“Oa Oa.”

Anh sợ hãi, lúc cô gặp nguy hiểm thì lại không có ở bên người cô!

Cũng tức giận, là ai, là ai mà gan lớn như vậy, làm hại bảo bối của anh!

Ngay cả anh cũng không nỡ đối xử với cô như vậy, luôn nâng niu như sợ vỡ, như ngậm trong miệng sợ tan .

Anh xiết chặt tay, không nói một câu.

Sau đó, anh cố đè nén sự sợ hãi trong lòng, bây giờ phải tỉnh táo.

Anh lấy điện thoại ra.“Ngạo, liên lạc với bệnh viện tốt nhất thành phố T, ngay lập tức!”

Nam Cung Ngạo hơi sững sờ, có lẽ làm bạn tốt với anh ta nhiều năm, tuy ngữ khí của anh ta rất tỉnh táo, nhưng, vẫn lộ ra sự lo lắng.

“Được.” Anh nói.

Người gia tộc Nam Cung hiệu suất làm việc quả nhiên rất nhanh, không đến một phút, viện trưởng bệnh viện tốt nhất thành phố T đã điện thoại tới, sẽ tự mình phái xe đến đón, nằm ở viện tốt nhất.

Bác Xuyên Hạ Tử điên rồi.

Khi anh đưa Oa Oa vào bệnh viện thì nhận được điện thoại của Nam Cung Ngạo, nói, một giờ trước Bác Xuyên Hạ Tử tự thú.

Cô đã thừa nhận gây thương tích cho Oa Oa, nhưng. Về nguyên nhân, cô không nói, nhưng mà không cần nói cũng biết!

Ngay vừa rồi, Nam Cung Ngạo lại gọi một lần nữa, Bác Xuyên Hạ Tử thần chí bây giờ bất minh, thần kinh thất loạn, trạng thái này của cô, bên công an không cho ra tòa, bởi vậy, cũng chỉ có thể đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần.

Nhưng mà.

Ân Dập Diễm hai tay nắm chặt, mím chặt môi, đôi mắt đen kịt càng sâu hơn.

Nuôi không dạy, làm cha kiểu gì đây! Đây là gia tộc Bắc Xuyên bọn họ gieo gió gặt bão, trừng phạt đúng tội, như vậy, đừng trách anh vô tình!

“Đinh ——”

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ trưởng khuôn mặt mỗi một đi ra.

Anh đi lên trước, hỏi: “Cô ấy thế nào?”

“Lúc đưa tới quá muộn, hơn nữa.” Mặt ông lộ vẻ khó khăn, “Miệng vết thương. Ừ, hơi nhiễm trùng. Sợ là không còn nhiều thời gian.”

“Đáng chết!” Anh quát lên, làm bác sĩ trưởng xuýt nữa xỉu ngay tại chỗ.

“Cái gì mà không còn nhiều thời gian!” Chỉ tay vào đám bác sĩ y tá, “Tôi nói cho các người biết, trong vòng hai ngày phải chữa cho cô ấy, nếu mà hai ngày sau cô ấy không tỉnh lại, tôi cho các người sống cũng không được, chết không xong —— sống không bằng chết! Tôi nói được làm được!”

Bác sĩ, y tá lạnh run, trong lòng mỗi người đều biết, là Tổng giám đốc, luôn nói được làm được, hưởng chi, một tay che trời như vậy, đứng đầu tập đoàn Ân thị!

59. Chương 59

“Cộp cộp cộp ——”

Tiếng bước chân gấp gấp ngày càng đến gần.

Nam Cung Ngạo thở hồng hộc đến bên Ân Dập Diễm. “Diễm, cô ấy. thế nào?”

Ân Dập Diễm lạnh lùng nhìn anh ta một cái, không nói một từ. Lập tức, như con báo xông vào trong phòng giải phẫu.

Không bao lâu, bên trong truyền đến tiếng quát nóng nảy: “Cút! Tất cả đều cút cho tôi!”

Nam Cung Ngạo thở dài, cậu này, thật sự là tính tình không chịu nổi, lúc này, tỉnh táo chờ đợi có thể thành công a!

Anh đi vào, bên trong bừa bộn. Mà tên đầu sỏ kia, vẻ mặt đau thương, thì thào tự nói: “Oa Oa, anh xin lỗi. Anh không nên bỏ em lại, Oa Oa.”

Vỗ vỗ vai bạn tốt, anh nói: “Không có chuyện gì, Diễm. Oa Oa đáng yêu như vậy, cô ấy sẽ không sao đâu.”

Trên giường sắc mặt Oa Oa tái nhợt như tờ giấy, hô hấp như có thể bỏ họ mà đi. Chỉ thấy cô thở ra thì nhiều, khí vào thiếu, ai cũng không biết, hơi thở này. Sẽ chống đỡ được đến lúc nào?

Lúc này, Bác sĩ đi tới, run rẩy nói: “Ân Tổng giám đốc, xin ngài. đi ra ngoài trước! Chúng ta sẽ cho Sở tiểu ở phòng tốt nhất, phòng phẫu thuật được để người khác vào, sợ, sợ lây nhiễm!”

Lạnh lùng nhìn ông ta, Ân Dập Diễm giận dữ rời đi, Nam Cung Ngạo theo sát phía sau.

Ra phòng khỏi phòng phẫu thuật, Ân Dập Diễm rốt cuộc không ngại trang nổi nữa, tinh thần suy sụp ngồi phịch ở trên mặt đất, “Ngạo, nếu như. mình không đến công ty thì sẽ không có chuyện gì, Oa Oa cũng sẽ không như vậy. sẽ không.”

“Mọi việc không biết trước được, không phải là lỗi của cậu.”

“Không! Là lỗi của mình, hạng mục mấy ngàn vạn không giá trị! Nếu như so sánh với Oa Oa mình tình nguyện lựa chọn bỏ hạng mục này!”

Nam Cung Ngạo cười nhạt một tiếng, hỏi: “Cậu tính làm như thế nào?” Anh hỏi một vấn đề không phù hợp.

Khuôn mặt tuần tú của Ân Dập Diễm trầm xuống, giọng nói của anh vô cùng tàn nhẫn: “Bọn họ chết không có gì đáng tiếc!”

“Chết không có gì đáng tiếc?” Nam Cung Ngạo trầm ngâm một chút, sau nửa ngày, trả lời: “Chết làm sao tiếc?”

“Hừ!” Ân Dập Diễm cười cười, sâu không lường được.

*

Ngày hôm sau, quả nhiên như lời bác sĩ hứa hẹn, cho Oa Oa một phòng chăm sóc đặc biệt tốt nhất.

Tuy là ít ai tới, nhưng không giống với những gà không đẻ trứng kia, nơi cứt chim cũng không có, trong này tươi mát trong lành, không hổ là: ngoài đầu nhìn lại làn sóng xanh chuyển động, vỗ tay hoa sen trắng không nở.

Nam Cung Ngạo đẩy cửa ra, hỏi một câu như trước: “Diễm, Oa Oa tỉnh chưa?”

Ân Dập Diễm vẫn theo khuôn khổ trả lời: “Chưa.”

Ngay sau đó, lại là trầm mặc, hai người mặc quần áo tránh truyền nhiễm nhìn nhau.

Từ sau khi Oa Oa được đưa vào trong phòng chăm sóc đặc biệt, tình huống này đã kéo dài lâu rồi.

Thật lâu, Ân Dập Diễm lên tiếng trước: “Ngạo, việc kia làm thế nào rồi?”

“Ừ, bọn họ đã bị đả kích rất nặng, nhưng tập đoàn Khóa Quốc nói cho cùng cũng có chút thực lực, rất nhanh liền sắp xếp như không có chuyện gì.”

“Không vội, từ từ đi.” Anh rũ mắt xuống, “Chơi đùa từ từ mới thích thú, không phải sao?”

Nam Cung Ngạo khước miệng nâng lên, cười tà mị. Quả nhiên. . . . Suy nghĩ giống anh!

Đột nhiên, Ân Dập Diễm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay anh khẽ cử động, trong chột vui sướng.

“Oa Oa?” Anh khẽ gọi.

Nam Cung Ngạo cũng bước lên, đứng ở trước giường bệnh.

Hai khuôn mặt đang nhìn cô.

Đồng thời, Oa Oa cũng nhìn chăm chú hai khuôn mặt phía trên.

60. Chương 60

“Các anh sao lại ở đây?” Vừa nói xong, liền nhớ lại chuyện lúc trước, vội vàng kêu sợ hãi: “Ô! Mình nhất định là bị ảo giác rồi, làm sao có thể nhìn thấy hai người các anh, Ahhh, đau quá. . . .”

“Đừng kích động, Oa Oa, vết thương còn chưa lành.”

“Nào, khát không? Đói bụng? Hay là lạnh?”

“Diễm, bác sĩ nói tạm thời vẫn không thể ăn cơm!”

“Không ăn cơm? Sao mà chịu được!” Ân Dập Diễm lạnh mặt.

Một người là Tổng giám đốc tập đoàn Khóa Quốc tiếng tăm lừng lẫy, một người đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, hô phong hoán vũ người thừa kế gia tộc Nam Cung, cho dù ai cũng không nghĩ tới, hai người xưa nay được huấn luyện rất tốt cũng sẽ có ngày chân tay luống cuống!

“Tôi nghĩ chúng ta hãy đi tìm bác sĩ.” Nam Cung Ngạo tỉnh táo nói.

“Ừ, mình đi.”

“Nào, nói cho anh nghe, có lạnh hay không?” Nhìn Ân Dập Diễm rời đi, Nam Cung Ngạo lại khôi phục tà mị trước kia.

Khuôn mặt nhỏ của Oa Oa đỏ lên, lẩm bẩm thì thầm nói một câu: “Làm sao anh không đi tìm bác sĩ?”

Nụ cười đọng ở bên khóe miệng cứng đờ, ý của cô là, nếu như anh đi tìm thầy thuốc, người làm bạn với cô sẽ là Diễm?

Nói một cách khác.

Cô ghét anh, ghét anh xen vào việc của người khác?

Là thế phải không?

Lòng bỗng trùng xuống .

Nam Cung Ngạo giả bộ như không biết rõ tình hình, nói sang chuyện khác: “Nói cho anh, không thoải mái ở đâu?”

“Đầu tôi chóng mặt, cổ họng khô khốc, toàn thân không thoải mái!”

Há, những thứ này là triệu chứng gì?

Di chứng sao?

Không lâu, Ân Dập Diễm cùng bác sĩ nhanh chóng đi vào trong phòng chăm sóc đặc biệt, căn phòng rộng rãi thoáng trở nên chút nhỏ hẹp.

Anh nhìn thấy khuôn mặt Oa Oa không tốt, mở miệng trách móc, vô cùng đau đớn. Bước nhanh đi đến trước, gạt tay Nam Cung Ngạo ra, vội vàng hỏi thăm: “Ồ đâu không thoải mái sao?”

Lại câu hỏi như trước!

“Ông” Anh chỉ bác sĩ ngây người ở một bên, nói: “Sang đây xem cô ấy thế nào , còn có triệu chứng nào không tốt nữa không?”

“A, dạ vâng!” Bác sĩ bước lên phía trước, mở mí mắt của Oa Oa, gõ cánh tay của cô, xoa bóp chân của cô.

Sau đó có tiếng chắc chắc: “Không có triệu chứng lớn, chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?”

“. Sợ là có một chút di chứng, nhưng mà trước mắt không biết là di chứng gì.”

“Ông nói là bây giờ cô ấy còn chưa hoàn toàn khỏe mạnh, phải không?” Nhìn bác sĩ bằng đôi mắt sắc bén.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Ngừng hai ba giây, lại nói tiếp: “A, không đúng không đúng! Nhưng mà không hoàn toàn đúng, kỳ thật.” Ông hoàn toàn bị làm cho điên rồi!

Chỉ mong cái “khách quý” này sớm đi, bằng không toàn bộ bệnh viện, từ trên xuống dưới đều ngủ ngoài đường, đó là tất nhiên !

Oa Oa không kiên nhẫn xua xua tay, lẩm bẩm nói: “Ồn ào quá. Im hết đi!”

Bác sĩ lau xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

Ân Dập Diễm nhìn ông ta, mới buông tha ông ta. Từ từ ngồi xuống, anh dịu dàng hỏi Oa Oa: “Oa Oa, em ngủ một giấc trước đi, được không?” Nhìn cô muốn ngủ, rồi lại bị tiếng ồn cắt mà không ngủ được, làm anh rất đau lòng.

Đôi mắt đen to, đã có quầng thâm nhàn nhạt.

“Ngạo.” Anh quay đầu, nói với Nam Cung Ngạo : “Mình tin tưởng thực lực gia tộc Nam Cung của cậu, đó là việc nhỏ, không cần hao tâm tổn trí ?”

Nam Cung Ngạo cong môi, tà khí cười: “Đương nhiên. Tổ sẽ cho đội bác sĩ tốt nhất thế giới tới.”

Anh tựa ở bên tường, gác hai chân lên nhau, hai tay đặt ở sau đầu, dùng làm gối đầu .

Thấy bọn họ yên lặng, cô muốn ngủ ngay lập tức. “Diễm. Em chưa nói với, trước khi hôn mê em đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Có mấy lời bây giờ không nói sẽ không kịp.” Ý thức của cô mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mơ, nhưng vẫn muốn đem suy nghĩ của mình nói ra.

61. Chương 61

Ân Dập Diễm vỗ nhẹ nhẹ cô, ru cô ngủ, giọng nói nỉ non văng lên bên tai cô: “Ừ, em nói đi, anh ở đây, luôn luôn ở đây nghe.”

“. Em còn chưa nói với anh ba chữ, lại. Không nói, chỉ sợ về sau không có cơ hội.”
Đập bàn tay cứng đờ của mình, cô nói tiếp: “Không phải là em yêu anh, mà là bốn chữ. Là em yêu anh rồi! A, buồn ngủ quá. Diễm, em ngủ trước. Không được bỏ đi đó.”

Anh mím môi cười khẽ, trong ngực có sự ấm áp. “Anh cũng yêu em, bảo bối.”

Nam Cung Ngạo toàn thân chấn động. Miệng cười càng thêm khổ sở.

Thực đáng buồn, lần đầu tiên yêu, trong lòng người đó đã có người khác. Hơn nữa, “người khác” kia chính là bạn tốt của anh.

Một bên là bạn bè đã nhiều năm, một bên là cô gái đầu tiên mình yêu.

Tình yêu cùng tình bạn.

Anh nên lựa chọn bên nào? (Anh ơi, đừng lựa chọn tình yêu nhé, không thì mọi người chết mất)

*

Ai cũng không nghĩ đến, Oa Oa ngủ một giấc, lại ngủ trọn vẹn ba ngày. Cho đến lúc này, không hề có dấu hiệu cô ấy sẽ tỉnh !

Cái này làm hai người đàn ông lo lắng.

“Nói! Sao cô ấy còn chưa tỉnh? !”

“Loảng xoảng——” chiếc ghế bị ném trên mặt đất, vỡ tan tành.

“A, Ân Tổng giám đốc, xin ngài tỉnh táo một chút!” Đó là giọng nói khổ sở của viện trưởng.

“Khốn kiếp! Một đám bác sĩ vô dụng, tất cả đều vô dụng!”

“Rắc rắc ——” lại là một trận âm thanh sụp đổ.

“A, Ân Tổng giám đốc.” Viện trưởng kêu khóc, chỉ thiếu mỗi nước quỳ xuống. “Xin ngài bình tĩnh, nơi này là bệnh viện a!”

“Cút đi, mẹ - nó - bệnh viện, nếu không chữa trị cô ấy cho tốt, ta sẽ đuổi việc tất cả các người!” Ân Dập Diễm quát lên, mái tóc đen rối mù.

Ba ngày. Ba ngày rồi!

Bảo bối của anh vẫn không tỉnh lại, ba ngày không nghe thấy giọng nói mềm mại, trẻ con của cô, ba ngày không nhìn thấy đôi mắt sáng thuần khiết, ba ngày không ôm cô.

Làm sao anh có thể không nóng ruột? Làm sao có thể không tức giận? !

Càng nghĩ càng tức!

Trong văn phòng viện trưởng, ghế gãy, cửa sổ vỡ, bồn dụng cụ nghiêng một bên. Nền vỡ là vỡ, nên hỏng là hỏng, nên xong đời là xong đời.

Nếu không phải có Nam Cung Ngạo giữ chặt anh ta, nói không chừng, cả bệnh viện đều thành một đồng đổ nát.

Dưới trời Phổ Thiên, đất đai Mạc Phi! Toàn bộ thế giới, cũng chỉ có một mình Oa Oa có thể ngăn cản được anh ta a. [1]

[1]Phổ thiên và Mạc Phi là hai địa danh

Mạc phi là đời vua

Ý nghĩa là dù có ở đâu, nơi nào, triều đại nào, cũng chỉ có 1 người đó ngăn được anh ta

Cách đó không xa, truyền tới một tiếng vội vàng của y tá, cùng tiếng quát tháo , còn có một trận ho khan.

Cũng không lâu lắm, tiếng quát tháo, tiếng bước chân, tiếng ho khan dần dần tới gần.

“Diễm.” Oa Oa đang được y tá nâng lên.

“Oa Oa?”

” Oa Oa!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, phút chốc, một bóng đen xông lên trước, ôm thân hình nhỏ nhắn đơn bạc, giọng nói vui sướng hỏi: “Em đã tỉnh! Ông trời, thật tốt quá , nếu như em không tỉnh, anh.”

“Khụ ừ.” Nam Cung Ngạo ho khan một tiếng, cắt đứt lời anh ta.

Ánh mắt quét về phía anh ta, ý bảo không nên nói nữa, nếu theo như tính cách của Oa Oa, nếu như biết bởi vì cô ấy, bệnh viện mới biến thành đồng đổ nát, sợ cô ấy sẽ rất áy náy !

Ân Dập Diễm khi được anh ta nhắc nhở, giật mình, lại nói tiếp: “Oa Oa, làm sao lại ngủ lâu như vậy?” Anh cau mày nói.

Oa Oa cười: “Em buồn ngủ mà!”

Có lẽ là cười lớn, nên đụng đến vết thương trên bụng, “A ——”

Ân Dập Diễm sợ hãi, tay ôm cô tăng thêm lực: “Đau ở đâu? !”

“Anh ôm chặt quá!” Nổi giận bĩu môi, cái miệng nhỏ nhắn đụng vào bàn tay của anh.

Dọa anh nhảy dựng!

62. Chương 62

Anh yên lòng, ôm lấy cô, yêu thương cười: “Oa Oa ngoan, chúng ta đến giường nghỉ ngơi được không?”

Cô cười, gật gật đầu: “Được.”

Nam Cung Ngạo thấy khung cảnh trước mắt, mắt chột đau, đau lòng đến như có ngàn lưỡi dao đâm vào vậy.

Một mũi tên xuyên thấu lòng anh, lấy đi của anh rất nhiều máu.

Nắm chặt tay lại, cuối cùng thở không ra.

Không có người gọi, anh không nói một câu mà yên lặng rời đi.

Trên hành lang, hai cái bóng người chồng lên nhau.

“Oa Oa, em có nhớ hay không, lúc trước khi ngủ nói với anh cái gì?” Người đàn ông hỏi, giọng nói run nhẹ nhẹ, vui vẻ.

“A, em nói cái gì?” Cô gái hơi suy nghĩ một chút, vẫn nghĩ không ra.

Người đàn ông nhíu mày: “Thật sự là không nhớ?”

“Cái gì vậy, anh không nói rõ, em sao mà biết được!”

“Xem ra, anh cần phải dùng chút ít thủ đoạn ——”

Người đàn ông cúi người, sắc mặt cô hơi tái, anh hôn đến khi mặt cô đỏ lên mới thôi.

Anh không thích thấy bộ dáng cô tái nhợt vô lực như vậy!

“Diễm, anh thật đáng ghét ——”

Cô gái sau khi thở gấp, cắn nhẹ cánh tay người đàn ông.

“Ha ha.”

Bóng dáng của hai người xa dần, cuối cùng biến mất ở phía cuối hành lang.

Nửa tháng sau, bác sĩ tuyên bố: vết thương trên người Sở tiểu thư đã không còn đáng ngại, có thể xuất viện.

Sau khi nghe tin tức này, Oa Oa tất nhiên là rất vui vẻ. Không bị nhốt trong bệnh viện nữa rồi!

Những ngày này, cái người đàn ông kia bá đạo nóng nảy, cả ngày hạn chế hoạt động của cô, chỉ sợ không cẩn thận, làm miệng vết thương bị nhiễm trùng.

Vì sợ cô ở trong bệnh viện nhàm chán, Ân Dập Diễm đặc biệt từ thành phố Z chuyển đến một ít phương tiện giải trí: TV LCD 108 tắc [1], máy tính tinh thể lỏng, các loại tiểu thuyết, rồi đồ cực lớn.

[1] tắc : đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tắc, 10 tắc là 1 thước TQ

Nói cách khác, đem toàn bộ trong Ân trạch chuyển vào đây.

“Diễm, chuyện này, ba mẹ biết không?”

Ân Dập Diễm cúi đầu, đôi mắt chợt lóe lên. “Anh chưa nói cho họ biết chuyện này.”

“Hắc hắc, Diễm, anh thật thông minh!” Nói cho cha mẹ rồi, chỉ làm tăng phiền não của họ, cho nên tốt nhất là không biết.

“Ngoan, cái này để anh cầm.” Anh lấy một đóng rồi gõ trong ngực cô.

“Nhưng mà em rất thích nó, em muốn cầm.”

“Em vừa mới khỏe lại, không thích hợp mang nặng như vậy.”

“Cái này không nặng a!” Cô khoát khoát tay.

“Oa Oa?” Anh nâng giọng nói lên, ý hơi cảnh cáo.

Cô thè lưỡi: “Được rồi, được rồi! Em không cầm nhiều là được!”

Chợt lẩm bẩm nói: “Thiệt là, cái gì cũng không cho người ta làm.”

Tuy lẩm bẩm, nhưng đã bị anh nhận ra. Không khỏi cười, ngốc, đương nhiên là sợ cô mệt mỏi, mới mới không cho cô cầm, tay không thể mang.

Oa Oa buồn bực một hồi, đột nhiên nhớ còn có một chuyện quan trọng chưa có làm.

“Diễm, đã qua nửa tháng. Hắc hắc.” Cô mỉm cười.

Anh quay đầu lại, nhíu mày: “Làm sao vậy?”

“Chính là. Chính là đã qua nửa tháng!”

“Ừ, cách sinh nhật của em cũng không xa.”

Anh biết rõ ý của cô, cũng không vạch trần, chính là muốn xem khuôn mặt nhỏ nhắn gấp gáp đến đỏ lên của cô.

Cô tức giận: “Em nói không phải là ý kia a!” Thật sự là kỳ quái, chỉ số thông minh của anh không phải rất cao đấy sao? Sao lúc này cũng không hiểu được ý tứ của cô?

63. Chương 63

“Không phải là ý đó? Vậy là cái gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng, đi tới đi lui, không biết nên nói cái gì.

Đạt được ý, anh thôi cười, nghiêm túc nói: “Oa Oa, em phải biết rằng, trên thế giới này, anh hứa với em sẽ không thất tín. Rất nhiều cô gái, anh chỉ sẽ chọn lựa một người làm vợ của anh, người đó chính là em, những thứ khác, ngay cả nhìn anh cũng không nhìn.”

Oa, cô rất cảm động!

Oa Oa nước mắt vui mừng nhìn anh.

“Ồ, Diễm.”

“Tiểu nha đầu, như vậy mà cảm động rồi sao?”

Anh cười thật dịu dàng.

*

Trên thực tế, Ân Dập Diễm vốn không muốn kết hôn sớm như vậy, cũng không phải thay lòng, mà là lo lắng thân thể của Oa Oa. Ở bệnh viện nửa tháng, về nhà lại tĩnh dưỡng vài ngày, theo lý mà nói, vết thương đã lành rồi. Nhưng anh vẫn lo lắng.

Dù đi đến đâu, nhất định anh sẽ đi theo sau lưng.

Nhưng mà, anh không có biện pháp, đối mặt với lời cầu khẩn của cô, anh làm như không nhìn thấy!

“Diễm, gần một tháng rồi!”

A, lại nữa rồi!

Anh vô lực vỗ chán.

“Diễm? Anh làm sao vậy?” Cô rất nghi hoặc, bệnh của cô khỏe rồi, anh lại phát bệnh sao?

Không nhìn đôi mắt nai kia, anh chỉ có thể vụng trộm thở dài. Dem ôm cô ngồi trên đùi mình, hôn nhẹ lên miệng cô: “Sao lại gấp gấp muốn kết hôn như vậy?”

“Thế anh không muốn kết hôn với em sao?”

“Đương nhiên không phải.” Anh cắn miệng cô, mới chậm rãi nói ra: “Anh là lo lắng cho sức khỏe của em.”

Cô vỗ ngực một cái, “Yên tâm đi! Em không việc gì!”

“Được rồi, nhìn thấy em ngoan như vậy.” Dừng một chút, anh cúi đầu trầm tư một chút, lại ngẩng đầu lên nói: “Nhưng có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Phải luôn luôn đi bên cạnh anh, không thể được rời nửa bước.”

“Vì sao?” Mới hỏi xong chỉ thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, đành phải đổi giọng: “Được rồi, được rồi! Em đáp ứng là được!”

“Rất ngoan.”

Ân Dập Diễm buông Oa Oa, rồi đứng lên.

“Oa Oa, anh đi sắp xếp lại báo cáo của công ty một chút, em đi thu dọn đồ đi, ngày mai chúng ta xuất phát.”

“Được!” Cô cười híp mắt đáp.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, ánh mắt Ân Dập Diễm sâu thăm thăm, sâu không thấy đáy. Nên tìm thời gian gặp người kia nói chuyện một chút rồi, nhớ đâu cô ta làm chuyện gì với Oa Oa thì sao?

Anh thật sự không chịu được khi lại thấy cô như vậy lần nữa!
Anh cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số đã vài năm chưa có bấm lại.
“Khả Y, buổi chiều đến thành phố T, chúng ta nói chuyện chút.”

*

Mãi đến cúp điện thoại, Kiều Khả Y mới phục hồi lại tinh thần.
Là anh chủ động gọi điện thoại tới!
Là anh chủ động gọi điện thoại cho cô!
Trời ạ, cô thật không dám tin. Ai nói cho cô biết, đây có phải sự thật không?
Cô rất hi vọng buổi chiều đến sớm một chút!
Cách thời gian hẹn chừng ba giờ. Mà bên này, Ân Dập Diễm mang theo Oa Oa, trên đường chuẩn bị đi thành phố T.
“Diễm, bây giờ chúng ta đi thành phố T làm cái gì?”
“Anh đi gặp một người.”
“Vậy tại sao phải mang theo em?” Cô gãi mũi mình.
“Anh hi vọng em có thể giúp anh.” Anh quay lại, hai tay nắm chặt vai của cô, thần sắc nghiêm túc. “Cũng bởi vì lần trước anh không có mang theo em bên người, cho nên mới phải xảy ra chuyện đó. Mà lần này, anh không cho phép tình huống như vậy lại xảy ra lần thứ hai!”

64. Chương 64

Oa Oa nháy mắt mấy cái, nhìn anh chăm chú không hề chớp mắt.
Sau một hồi, mới nói: “Thật sao, em đi với anh.”
Anh cười: “Ngoan.”
Ánh nắng tươi sáng, thời tiết dễ chịu, xe chạy dọc theo đường nhựa, sau đó dừng ở trước một quán cà phê.
Hả, bọn họ hẹn trong này?
A, hình như cô với Nam Cung Ngạo đã tới đây.
Đang lúc Oa Oa ngây người, Ân Dập Diễm đã nhìn thấy người anh hẹn.
Có thể nhìn thấy cô đã rất mất công trang điểm và ăn mặc.
Cô ấy xinh đẹp, da trắng nõn, cô ấy mặc một cái váy dài dây đeo màu xanh nhạt, màu sắc rực rỡ, ánh sáng phản chiếu, càng làm cô thêm quyến rũ hơn.
Có lẽ, ở người đàn ông bình thường nhìn, họ sẽ mê một cô. Nhưng, còn anh?
Chỉ tiếc.
Anh lắc đầu, bây giờ anh với cô đã không còn tình yêu .
Cô nên để cho người khác, hiện tại anh đã có người anh yêu nhất.
Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, im lặng.
Anh đi vào, chọn một chỗ ngồi gần anh và Khả Y.
“Oa Oa, em ngồi ở đây, không được bỏ đi, phải ngoan ngoãn chờ anh trở lại.”
Cô gật đầu. Biết anh có việc cần làm, tránh cho anh phiền toái không cần thiết, cô đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nghe được lời hứa của Oa Oa, Ân Dập Diễm đi tới trước mặt Khả Y.

“Khả Y.”

“A. Dập Diễm, anh đã đến rồi?” Cô lúng túng đáp lại, còn chưa có phục hồi tinh thần từ màn vừa rồi.

Hóa ra bên cạnh anh còn có một cô gái, vậy anh tìm cô cũng không phải muốn cùng cô hợp lại rồi?

Ân Dập Diễm nhìn vào đôi mắt của cô, ánh mắt sáng ngời có thần: “Khả Y, anh tới tìm em, là hy vọng em có thể tới tham gia hôn lễ của bọn anh.”

Cái gì? ! Hôn lễ?

Hôn lễ!

Anh muốn kết hôn. Anh muốn kết hôn. Cùng cô gái kia.

Như là bị sét đánh trúng, sắc mặt cô trắng bệch, tầm mắt mơ hồ bất định: “Không! Làm sao anh có thể kết hôn? Anh nói sẽ kết hôn với em Anh rồi mà! Làm sao anh lại đổi ý? Lừa đảo, lừa đảo!”

“Khả Y, em bình tĩnh một chút.”

Người xung quanh đều bọn họ, như họ đang làm chuyện không đạo lý.

Ánh mắt anh nhẹ nhàng nhìn Oa Oa bên kia, bộ dáng đơn thuần không có chú ý tới động tĩnh bên này, ngồi ăn kem ly.

Thật là một cô bé đơn giản! Môi anh cong lên, cười đầy yêu thương.

“Cô gái kia đúng hay không? Em biết ngay là cô ta, cô ta có gì tốt? Lúc nào cũng ngốc”

“Khả Y, em đừng quá đáng!” Anh lãnh đạm nói.

Anh còn nói: “Anh tới đây, không phải để cãi nhau, anh rất thành tâm hi vọng em có thể tới tham gia hôn lễ của bọn anh.”

“Dập Diễm, nói cho em biết, tại sao anh thay lòng đổi dạ?” Kiều Khả Y cực kỳ bi thương nói.

“Anh vẫn tưởng rằng anh yêu em, muốn che chở cho em, ” anh khẽ dựa vào phía sau, tựa trên lưng ghế, hai chân gác lên nhau, bộ dáng thoải mái lại lãnh đạm. “Nhưng mà khi anh gặp Oa Oa, cô ấy khiến cho anh hiểu được, trong lòng người anh yêu là ai.”

“Em có tin yêu từ cái nhìn đầu tiên không?” Anh hỏi.

Không đợi cô trả lời, Ân Dập Diễm đã nói: “Anh không tin, nhưng đến lúc thấy cô ấy, trong lòng của anh đột nhiên rung động, hai mươi bảy năm qua anh chưa từng như vậy”

“Cho nên, ” Anh bình tĩnh kết luận.“Khả Y, anh hi vọng em có thể hiểu, đừng gây chuyện. Nếu như có thể, chúng ta làm bạn bè .”

Nói xong, anh đứng dậy, đi đến bên Oa Oa.

Anh không nói quá đáng, dù sao Khả Y cũng đã từng giúp anh lúc khó khăn, lúc nói chuyện cũng giữ thể diện cho cô, anh biết, những lời này cũng chỉ nói với một mình Khả Y mà thôi.

Những người khác? Không cần lưu luyến!

Còn đối với tiểu bảo bối của anh, a. Trực tiếp dụ dỗ.

65. Chương 65

Hai mắt Kiều Khả Y vô hồn ngồi ở đó, mặc kệ ánh mắt hiếu kỳ, kinh ngạc, đồng tình, thương xót của người xung quanh.

Cô nhìn thấy anh cười dịu dàng với cô gái kia như vậy như vậy, cô nghe được anh nói với cô gái kia: “Bảo bối, chúng ta đi thôi.” Sau đó, cô nhìn thấy rõ ràng anh che chở cho cô gái kia.

Cô hiểu hàm ý của câu cuối cùng kia “Hiểu để mà biết, đừng gây chuyện”?

Anh không hy vọng cô làm ra những chuyện anh không thích. Vậy thì tùy anh.

Nụ cười khổ sở trên môi cô.

Ân Dạ Diễm che chở Oa Oa, phòng ngừa người bên ngoài đụng đến cô, bảo bối của anh chỉ cho phép một mình anh chạm vào, người khác chạm vào cũng không được, như thế nào? Anh chính bá đạo như vậy, thế nào?

Ai dám nói một câu?

Đừng tưởng rằng Oa Oa chỉ là giả vờ ăn kem ly, như không nhìn thấy cái gì, kỳ thật cô đã sớm nhìn thấy.

Hắc, tuy cô là người đơn giản nhưng cũng không đơn giản đến mức ngu xuẩn!

Cô cũng biết, người Diễm hẹn gặp là ai.

Hừ, không phải là một người bạn mấy chục năm sao! Cô bĩu môi, không phục mà hừ một tiếng.

“Ghen tị?” Anh ghé sát vào cô, cười tà, giống hệt Nam Cung Ngạo.

“Làm gì có” Cô thề thốt phủ nhận nói, “Diễm, nếu như em chạy trốn thì làm sao?”

Cô thầm nghĩ, hỏi như vậy, Diễm nhất định sẽ nổi giận, a, núi lửa sẽ phun trào trong bao lâu?

Không ngờ, Ân Dạ Diễm không có nổi giận, chỉ là cong môi cười, giả bộ như người con trai thâm tình: “Không liên quan, bảo bối. Dù em có chạy, rời khỏi anh cũng không quan hệ, nhưng mà không nên chạy một quá. Chờ em không chạy được nữa, đứng ở tại chỗ, chờ anh, anh sẽ chậm rãi đuổi theo em.”

Cô sững sờ, là bởi vì lần đầu tiên anh nói cảm động như vậy, hay là bởi vì buổi nói chuyện của anh mà cảm động ?

“Diễm, anh nói thật buồn cười, làm hại em chỉ muốn cười! Nước mắt cũng chảy ra!”

“Là cảm động chảy nước mắt !”

Khuôn mặt đỏ lên, lung tung phủ nhận: “Ai bảo thế?”

Đáng ghét, bộ dáng này của cô thật mê người.

Mắt ngọc mây ngài, hai má đỏ hồng.

Ân Dạ Diễm kêu một tiếng đau đớn, gân xanh hiện lên, một ngọn lửa từ bụng dâng lên.

“Diễm, anh sốt sao?”

Sắc mặt đỏ rực dị thường, toàn thân run rẩy, hô hấp không bình thường. Đây không phải cảm mạo thì là cái gì?

Bàn tay nhỏ bé mềm mại xoa trán anh, cảm giác mát lạnh cũng không có giảm bớt “triệu chứng” của anh, ngược lại càng làm ” triệu chứng ” của anh tăng thêm.

“Diễm, rất khó chịu sao? Chúng ta đi bệnh viện, đi ngay bây giờ!”

Oa Oa thần kinh không ổn định, không có chú ý loại “triệu chứng” này, chỉ con gái mới có thể giải.

Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn tới gần anh, ngay sau đó Ân Dạ Diễm lại kêu lên một tiếng đau đớn lần nữa, mồ hôi lạnh nhiều hơn nữa!

Ông trời! Anh nhịn không được nữa!

Chợt ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại trước mắt, hô hấp anh dồn dập: “Ngoan. Đừng nhúc nhích, anh cũng không dám cam đoan anh sẽ làm cái gì!” Anh cho cô cảm nhận được dưới bụng anh có “gì đó” cứng rắn .

Dù có đơn thuần thế nào, cô vẫn sẽ hiểu đó là cái gì. “Diễm, Diễm. Làm sao anh.”

“Chẳng phải do em sao!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, “Hoặc là, em muốn ở trên đường cái diễn ” tiết mục tình cảm mãnh liệt ” ?”

“Không không không!” Oa Oa vội lắc đầu.

“Đừng có động nữa!” Anh găm nhẹ một tiếng, càng ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực.

Nghe vậy, cô ngoan ngoãn vùi vào trong lòng ngực của anh, không nhúc nhích.

Trời ạ, ngực của anh thật nóng! Nóng đến khuôn mặt cô đỏ rực, chẳng lẽ cô cũng phát sốt sao?

Hồi lâu, thanh âm buồn bực từ trong lòng ngực truyền tới: “Diễm, xong chưa?”

66. Chương 66

Ân Dập Diễm: “.”

A, xem ra, cái đó còn chưa khỏe.

Lại qua một lúc: “Diễm, xong chưa?”

Ân Dập Diễm: “.”

Chỉ là lần này, tiếng tim thành thịch, không còn đập kịch liệt nữa.

Lần thứ ba cô hỏi: “Diễm, xong chưa?”

Ân Dập Diễm: “Chưa xong.”

Lần thứ ba, giọng nói của anh khôi phục như thường ngày, nhưng những thứ này, cô gái nhỏ núp ở trong lòng ngực của anh không hề biết.

Cho anh ăn nhiều đậu hũ a! Anh đắc ý cười.

Nếu không cho cô hít thở không khí, sợ là cô không thở được!

Oa Oa muốn hỏi bây giờ khỏe hay không, chỉ muốn mau chóng hít thở không khí.

Cô giãy dụa chui ra từ trong lòng ngực rắn chắc của anh, ra sức hít lấy không khí, ngẩng đầu đã nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của anh.

Cô lại cảm giác như là. giống như rút lui?

“Oa Oa, ngày kết hôn, anh nhất định phải đem em ăn sạch sẽ!” Những lời này, anh nói gần từng chữ, như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ừ.” Cô không tin, xem cuối cùng ai có thể ăn hết ai?

Chỉ là, cô đã quên một điều, dù là anh đem cô ăn hết, hoặc là cô đem anh ăn hết, kết quả cuối cùng đều giống nhau.

Trước khi đi Las Vegas thì Ân Dập Diễm còn đi đến công ty một, bắt đắ dĩ, cô đành phải đi cùng anh.

Lúc vào công ty, có lẽ là do hôm nay anh không mặc tây phục, cả người nhìn khá hiền hoà, có một số người mới dám chào hỏi anh .

Hồi trước, chả ai dám nói chuyện với anh, nhưng từ sau khi bên cạnh anh có Oa Oa, mới có người lớn mật chào hỏi anh.

Tuy là làm anh mất kiên nhẫn, nhưng lúc anh sắp nổi giận, luôn luôn có một bàn tay nhỏ bé trấn an anh, từ một bạo sư biến thành một con cừu ngoan ngoãn.

Hắc, nhược điểm của Tổng giám đốc luôn là cô gái nhỏ!

Hai người đi vào cửa thang máy trong tiếng chào hỏi của mọi người, Ân Dập Diễm đang muốn hỏi Oa Oa chuẩn bị đồ đạc đầy đủ chưa, một người đàn ông chật vật xông vào, thiếu chút nữa làm Oa Oa ngã.

Điều này làm cho anh rất không vui.

Đôi mắt đen lạnh lùng nhìn người kia.

Người kia hình như là vừa mới đến, chưa từng gặp anh, cũng không có nói một tiếng xin lỗi.

“Ê , ánh mắt đó của anh là thế nào !” Người kia nói trước.

Ân Dập Diễm không nói.

Thấy anh ta không để ý đến mình, người kia thẹn quá hoá giận, tiến lên bắt lấy cánh tay Ân Dập Diễm.“Tôi bảo anh đó!”

“Buông tay.” Anh thản nhiên nói, giọng nói bình thản.

Người kia không nhịn được, miệng giật giật vài cái.

Cuối cùng, anh ta vươn tay, ngón trỏ chỉ vào Ân Dập Diễm, năm ngón tay mở ra, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ theo chiều kim đồng hồ, sau đó nắm thành quyền. Đột nhiên, anh ta duỗi ngón tay cái ra, Oa Oa tưởng anh ta muốn vượt qua Ân Dập Diễm thì ngón cái chợt xoay ngược chiều kim đồng hồ 180°, ngón cái hướng xuống dưới, anh như không hề giận, còn ra sức chỉ chỉ xuống dưới.

“Ha ha.” Oa Oa cười to, người kia cũng cười lớn.

Hừ hừ, anh ta cũng là rất biết tổn hại thông minh, cái này gọi là quân tử động thủ bất động khẩu! (đánh nhau không dùng miệng)

Quân tử dùng miệng không động thủ, đã sớm trở thành quá khứ rồi!

Qua nửa ngày, Ân Dập Diễm rốt cục có phản ứng, “Anh ở bộ phận nào ?” Anh hỏi cái người kia.

Người kia nhếch miệng với anh, lộ ra hai hàng hàm răng trắng tinh: “Bộ phận văn nghệ, có gan đi tìm tôi đấu một mình.”

“OK, anh có thể đi!” Anh chỉ cửa chính.

Người kia ngây người, không thể tin được.“Anh dựa vào cái gì ra lệnh cho tôi! Anh cho rằng anh là ai!”

67. Chương 67

Ân Dập Diễm cũng lộ ra hai hàng răng trắng, âm trầm cười: “Người có quyết định cuối cùng trong hội nghị.”

Vừa mới nói xong, thang máy dành riêng cho Tổng giám đốc “Đinh” một tiếng, cửa từ từ mở ra, anh dẫn Oa Oa đi vào, không hề liếc nhìn người.

Từ đầu đến cuối, Oa Oa vẫn cười to, cười đến đau cả bụng.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy cái tên kia kiêu ngạo với Diễm như vậy!

Cho nên, năm phút sau, người kia nhận được một cú điện thoại, trưởng bộ phận văn nghệ giọng nói có lỗi nói với anh: “Thật xin lỗi, công ty của chúng tôi quyết định không thuê anh.”

“Vì sao? !”

“Bởi vì anh chọc phải Tổng giám đốc, à. Còn có, anh đụng vào phu nhân Tổng giám đốc tương lai, nhưng không xin lỗi. Tôi cảm thấy thật xin lỗi, công ty thật sự không thuê anh.”

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói khỏ sở của trưởng bộ phận văn nghệ truyền đến, là lần đầu tiên cô thấy địa vị Tổng giám đốc, nhưng anh cũng đã kiềm chế tức giận, may mà có cái “bình chữa lửa” ở bên cạnh, bằng không bộ phận văn nghệ vào ngày mai sẽ biến thành đám cháy thứ ba mươi tám của tập đoàn Ân thị.

Cho nên nói, người kia xui xẻo, dù đi đến nơi nào, vẫn phải xem xét cấp bậc. Buổi sáng vì dậy muộn mà xuýt nữa đến muộn, không kịp chuyển xe, thật vất vả, sau khi đi vào công ty, lại vì chưa gặp Tổng giám đốc mà đắc tội anh ta.

Anh ta xì một tiếng, càng nhìn điện thoại càng tức giận, quả thật muốn ném vỡ nó, nhưng nghĩ lại, cái điện thoại này rất đắt, hay là thôi đi!

Đâu chả có công ti công ty, anh việc gì phải làm ở đây?

Nhưng thật ra Oa Oa muốn đem chuyện này nói cho toàn bộ công ty, nhưng anh mặt đen lại trông rất đáng sợ, vẫn là hôm nào vụng trộm nói cho Nam Cung Ngạo được rồi.

Có một câu nói thật hay: nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Nam Cung Ngạo quả nhiên đến đây. Anh đẩy cửa ra, trông thấy Ân Dập Diễm vẻ mặt cố kiềm chế tức giận.

“Diễm, mình nghe nói. cậu lạm dụng chức quyền, khai trừ một nhân viên đang chuẩn bị đi làm ngày đầu tiên?” Anh cười thật vô tội.

Ân Dập Diễm tiện tay cầm một quyển tự điển dày ba centimet ném anh ta.

“Chắc chắc, quá bạo lực!” Nam Cung Ngạo đi đến bên người Oa Oa, ngồi xuống. “Cùng ở một chỗ với cái người vừa bạo lực vừa lạnh lẽo này, em có nghĩ đến chuyện rời khỏi hẳn không?”

.

Không liên quan, bảo bối. Dù em có chạy, rời khỏi anh cũng không quan hệ, nhưng mà không nên chạy một quá. Chờ em không chạy được nữa, đứng ở tại chỗ, chờ anh, anh sẽ chậm rãi đuổi theo em

Không liên quan, bảo bối. Dù em có chạy, rời khỏi anh cũng không quan hệ, nhưng mà không nên chạy một quá. Chờ em không chạy được nữa, đứng ở tại chỗ, chờ anh, anh sẽ chậm rãi đuổi theo em

Không liên quan, bảo bối. Dù em có chạy, rời khỏi anh cũng không quan hệ, nhưng mà không nên chạy một quá. Chờ em không chạy được nữa, đứng ở tại chỗ, chờ anh, anh sẽ chậm rãi đuổi theo em

Nhớ tới ngày hôm qua anh nói với cô, vẫn kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thoát nhìn càng mê người.

“Em. em chưa từng có nghĩ tới, phải rời khỏi Diễm.”

A ——

Bộ dạng của cô như vậy thật mê người.

Nam Cung Ngạo nuốt nước miếng.

Là đàn ông, Ân Dập Diễm biết rõ anh ta suy nghĩ cái gì .

Anh thăm nguyên rửa, tên Ngạo chết tiệt!

Cố gắng đè xuống sự đồ kị, anh bước nhanh đi qua, một phen nắm chặt cổ áo sau Nam Cung Ngạo, dùng sức một chút, tức giận nói: “Ngạo, cậu đã từng nghe câu này chưa?”

“Câu gì?”

Anh ghé sát vào anh ta một chút, “Không thể khi dễ vợ bạn.”

Nam Cung Ngạo vừa nghe, cười ha ha, nói: “Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua phiên bản khác sao?” Anh ta cũng học anh, để sát vào bên tai anh: “Vợ bạn không cần khách khí.”

Nghe vậy, đôi mắt đen của Ân Dập Diễm kinh sợ có lãnh khí, “Tôi khuyên cậu không nên ép tôi!”

68. Chương 68

Ân Dập Diễm cũng lộ ra hai hàng răng trắng, âm trầm cười: “Người có quyết định cuối cùng trong hội nghị.”

Vừa mới nói xong, thang máy dành riêng cho Tổng giám đốc “Đinh” một tiếng, cửa từ từ mở ra, anh dẫn Oa Oa đi vào, không hề liếc nhìn người.

Từ đầu đến cuối, Oa Oa vẫn cười to, cười đến đau cả bụng.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy cái tên kia kiêu ngạo với Diễm như vậy!

Cho nên, năm phút sau, người kia nhận được một cú điện thoại, trưởng bộ phận văn nghệ giọng nói có lỗi nói với anh: “Thật xin lỗi, công ty của chúng tôi quyết định không thuê anh.”

“Vì sao? !”

“Bởi vì anh chọc phải Tổng giám đốc, à. Còn có, anh đụng vào phu nhân Tổng giám đốc tương lai, nhưng không xin lỗi. Tôi cảm thấy thật xin lỗi, công ty thật sự không thuê anh.”

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói khổ sở của trưởng bộ phận văn nghệ truyền đến, là lần đầu tiên cô thấy địa vị Tổng giám đốc, nhưng anh cũng đã kiềm chế tức giận, may mà có cái “bình chữa lửa” ở bên cạnh, bằng không bộ phận văn nghệ vào ngày mai sẽ biến thành đám cháy thứ ba mươi tám của tập đoàn Ân thị.

Cho nên nói, người kia xui xẻo, dù đi đến nơi nào, vẫn phải xem xét cấp bậc. Buổi sáng vì dậy muộn mà xuyết nửa đến muộn, không kịp chuyển xe, thật vất vả, sau khi đi vào công ty, lại vì chưa gặp Tổng giám đốc mà đắc tội anh ta.

Anh ta xì một tiếng, càng nhìn điện thoại càng tức giận, quả thật muốn ném vỡ nó, nhưng nghĩ lại, cái điện thoại này rất đắt, hay là thôi đi!

Đâu chả có công ti công ty, anh việc gì phải làm ở đây?

Nhưng thật ra Oa Oa muốn đem chuyện này nói cho toàn bộ công ty, nhưng anh mặt đen lại trông rất đáng sợ, vẫn là hôm nào vụng trộm nói cho Nam Cung Ngạo được rồi.

Có một câu nói thật hay: nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Nam Cung Ngạo quả nhiên đến đây. Anh đẩy cửa ra, trông thấy Ân Dập Diễm vẻ mặt cố kiềm chế tức giận.

“Diễm, mình nghe nói. cậu lạm dụng chức quyền, khai trừ một nhân viên đang chuẩn bị đi làm ngày đầu tiên?” Anh cười thật vô tội.

Ân Dập Diễm tiện tay cầm một quyển tự điển dày ba centimet ném anh ta.

“Chắc chắc, quá bạo lực!” Nam Cung Ngạo đi đến bên người Oa Oa, ngồi xuống. “Cùng ở một chỗ với cái người vừa bạo lực vừa lạnh lẽo này, em có nghĩ đến chuyện rời khỏi hắn không?”

.

Không liên quan, bảo bối. Dù em có chạy, rời khỏi anh cũng không quan hệ, nhưng mà không nên chạy một quá. Chờ em không chạy được nữa, đứng ở tại chỗ, chờ anh, anh sẽ chậm rãi đuổi theo em

Không liên quan, bảo bối. Dù em có chạy, rời khỏi anh cũng không quan hệ, nhưng mà không nên chạy một quá. Chờ em không chạy được nữa, đứng ở tại chỗ, chờ anh, anh sẽ chậm rãi đuổi theo em

Không liên quan, bảo bối. Dù em có chạy, rời khỏi anh cũng không quan hệ, nhưng mà không nên chạy một quá. Chờ em không chạy được nữa, đứng ở tại chỗ, chờ anh, anh sẽ chậm rãi đuổi theo em

Nhớ tới ngày hôm qua anh nói với cô, vẫn kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thoát nhìn càng mê người.

“Em. em chưa từng có nghĩ tới, phải rời khỏi Diễm.”

A ——

Bộ dạng của cô như vậy thật mê người.

Nam Cung Ngạo nuốt nước miếng.

Là đàn ông, Ân Dập Diễm biết rõ anh ta suy nghĩ cái gì .

Anh thăm nguyên rửa, tên Ngạo chết tiệt!

Cố gắng đè xuống sự đố kỵ, anh bước nhanh đi qua, một phen nắm chặt cổ áo sau Nam Cung Ngạo, dùng sức một chút, tức giận nói: “Ngạo, cậu đã từng nghe câu này chưa?”

“Câu gì?”

Anh ghé sát vào anh ta một chút, “Không thể khi dễ vợ bạn.”

Nam Cung Ngạo vừa nghe, cười ha ha, nói: “Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua phiên bản khác sao?” Anh ta cũng học anh, để sát vào bên tai anh: “Vợ bạn không cần khách khí.”

Nghe vậy, đôi mắt đen của Ân Dập Diễm kinh sợ có lãnh khí, “Tôi khuyên cậu không nên ép tôi!”

69. Chương 69

Cái gì gọi là không nhớ rõ? !

Nhúu mày, hừ? Không liên quan , anh có thể ngang ngược.

Không để ý xung quanh còn có rất nhiều người, Ân Dập Diễm ôm lấy Oa Oa, khiến cô kêu to.

“Diễm, anh thả em xuống a, đừng dọa người như vậy!” Bàn tay nhỏ bé đập đập lưng anh, không hề có lực, như là gãi ngứa.

“Em đừng mơ! Xem ra không cứng rắn với em không được.” Nói xong, bàn tay to vỗ vào mông nhỏ của cô.

“Thật là mất mặt.”

“Biết là mất mặt, đồng ý kết hôn với anh, là được rồi? Tất cả các việc anh đều sắp xếp xong xuôi, ngoan ngoãn chờ cô dâu là em. Kết quả thì sao, bây giờ em lại nói với anh, không nhớ rõ mục đích chúng ta tới nơi này?” Anh rất tức giận, cô bé này, sao lại không nghe lời như vậy, không theo những gì đã sắp đặt.

Trong lòng cô không ngừng nói thầm, cô sao lại không biết mục đích tới đây?

Không phải là tới đây để chơi ở Las Vegas – song bạc thế giới sao, thuận tiện hai đường.

“Được rồi, ngày mai chúng ta liền kết hôn mà!” Cô thỏa hiệp nói.

“Không được!” Bây giờ, anh rất kiên trì: “Hiện tại, lập tức, lập tức!”

“Làm sao mà đủ thời gian, anh xem, làm cô dâu phải trang điểm, còn phải chụp ảnh cưới. A, Diễm! Chúng ta còn chưa chụp ảnh cưới, ngay cả áo cưới cũng còn chưa có thử.”

“Tất cả có anh là được rồi.”

Biết nói không lại anh, cô đành phải theo ý anh nói mà làm.

Hôn lễ đúng như lời anh, tất cả mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ rồi, rất long trọng.

Chín mươi chín nghìn cây hoa hồng sâm banh bao quanh cả tầng một khách sạn hoàng cung Caesar, mấy nghìn bong bóng trên không trung, theo gió dập chờn bay lượn, hơn một ngàn người tới tham dự hôn lễ lần này.

Trong đó có rất nhiều thương gia và người nổi tiếng, con gái thị trường, thiếu gia, các minh tinh điện ảnh Hollywood, còn các danh nhân thường xuất hiện trên TV.

Oa Oa nằm mơ cũng không nghĩ, Ân Dập Diễm sẽ chuẩn bị hôn lễ to như thế.

“Như thế nào? Có thích không?”

Ân Dập Diễm hôn Oa Oa đã được trang điểm xong, kế tiếp, sẽ chờ bọn họ hoàn thành một việc.

“Được. quá long trọng.” Cô lúng túng nói.

“Em thích là được rồi, anh đi ra ngoài trước. Một chút sẽ tới đón em.”

Nói xong, Ân Dập Diễm mặc lễ phục rời đi.

Lúc này, Sở mẹ vội vàng chạy vào, nói với Oa Oa nói: “Ai nha, hóa ra con ở nơi này! Nhanh lên, hôn lễ sắp bắt đầu rồi!”

Đi theo mẹ, sau đó đứng ở cửa nhà hàng hoàng cung Caesar.

Bên trong truyền đến thanh âm của cha sứ: “. Bây giờ, mời cô dâu của chúng ta: Sở Oa Oa.”

Cửa từ từ mở ra, trong nháy mắt, mấy trăm chiếc camera lóe sáng.

Đi cùng Sở mẹ, Oa Oa đi lên thảm dài phủ kín hoa hồng đủ màu sắc.

Từng bước một, đi đến Ân Dập Diễm của cô.

Từng bước một, đi đến hạnh phúc của cô.

Từng bước một, đi đến tương lai của cô.

Rốt cục, đứng bên cạnh anh. Sở mẹ kéo tay Oa Oa qua, đặt vào lòng bàn tay Ân Dập Diễm.

Bà nói: “Con trai, mẹ mang bảo bối duy nhất của mẹ giao cho con, từ nay về sau, nhớ đối xử với nó thật tốt.”

“Con sẽ, thưa mẹ.” Anh gật đầu.

Tiếng nhạc của hôn lễ khúc còn đang tiếp tục.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô từ Sở mẹ, trong mắt của anh có sự thỏa mãn, lông mày cũng nhướng lên vui vẻ, anh cười rất dịu dàng.

Theo tiết tấu âm nhạc, cha sứ bắt đầu nói với anh: “Ân Dập Diễm, con có đồng ý cùng Sở Oa Oa kết hôn làm chồng chính thức, cuộc đời này đời này chỉ yêu một mình cô ấy, dù nghèo khó, bệnh tật không?”

Anh nhìn cô, “Con đồng ý.”

“Sở Oa Oa, con có đồng ý cùng Ân Dập Diễm kết hôn làm vợ chính thức, cuộc đời này đời này chỉ yêu một mình anh ấy, dù nghèo khó, bệnh tật không?”

” Đương nhiên, con đồng ý.”

Cha sứ long trọng tuyên bố: “Như vậy, chúc mừng hai con. Từ giờ khắc này, ta tuyên bố hai con trở thành vợ chồng!”

Trong tiếng vỗ tay ở xung quanh, tiếng chúc mừng, hai người ôm hôn thật sâu.

Cả đời một đời.

Không chia xa.

70. Chương 70

Kế tiếp, là “Thời gian tốt đẹp” của hai người .

“Diễm, khuya hôm nay chúng ta đi ngủ sớm một chút được không?”

“Ừ? Đi ngủ sớm một chút?” Bàn tay cời cà vạt bỗng nhiên dừng lại.

Hóa ra cô bé này, cũng đã không chờ được nữa rồi, vội vã cùng với anh cùng “làm chuyện buổi tối ” ?

“Chú ý sức khỏe, chúng ta đi ngủ sớm một chút” sói nham hiểm không có ý tốt mà tiếp cận thả con.

“Ê, nằm gần em như vậy làm cái gì? Dịch, không được quấy rầy em ngủ!”

Thỏ con như chưa bước vào trạng thái, còn đang thẹn thùng . Sói thầm nghĩ.

“Vợ chồng rồi, thẹn thùng cái gì.” Móng vuốt sói liên tục vươn về hướng thỏ con.

“Ai xấu hổ! Anh không ngủ, em muốn ngủ!”

Sói nham hiểm sững sờ.

Cho đến giờ phút này, sói nham hiểm mới bắt đầu hiểu: “ngủ” này không phải “ngủ” kia.

A! Anh giữa mặt lên trời, đấm ngực dậm chân!

Sau nửa ngày, mắt thấy Oa Oa sắp ngủ, Ân Dập Diễm bò lên giường, cởi quần áo xuống, toàn thân chỉ còn lại cái quần che đậy ” chỗ quan trọng ”.

Thấy giường tròng xuống, Oa Oa chớp mắt, sau đó thấy quả nam.

Nghi hoặc, hỏi: “Diễm, anh lên giường làm gì? Bên cạnh có phòng mà!”

Anh âm hiểm cười nói: “Nhưng cái giường kia không có em.”

“Ôi dào, không có em thì không có em thôi!”

Chạm vào bàn tay trắng nõn, da mềm mại như long tơ, đè xuống ham muốn vài ngày trước. Nhìn qua, lại bắt đầu ngăn không được .

Gặp quỷ ! Trời biết những ngày này anh làm thế nào mà nhịn xuống đi !

Bất quá, hiện tại có thể, anh có thể “muốn làm gì thì làm” với cô.

Oa Oa tròn mắt, nói: “Trời ạ, Diễm, anh muốn làm gì?” “Anh nhớ anh đã nói rồi, lúc chúng ta kết hôn, muốn đem em ăn sạch sành sanh.” Anh cười tà nói: “Hiện tại, em nên làm là cố gắng làm nghĩa vụ của người vợ.”

Không chờ cô kịp phản ứng, sói nham hiểm lật người, nằm trên người cô. Cùng với ham muốn mạnh mẽ mà giữ lấy, hung hăng hôn lên cô.

Nụ hôn của anh, giống như bão táp, xâm phạm mạnh mẽ.

Cứ như vậy, trên giường, một đôi vợ chồng mới cưới, bắt đầu chuyện tốt đẹp nhất nhân gian —— vận động.

Trong phòng, cảnh xuân thơ mộng. Sắc.

Mọi người ở bên ngoài nghe trộm mà lắc đầu, tên đàn ông này, lúc chưa thỏa mãn dục vọng là đáng sợ nhất!

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên.

Sở mẹ lo lắng nói với Sở phụ: “Lão già, tên đàn ông kia À, tôi nói, Dập Diễm ”thể lực quá tốt” rồi hay không?”

Sở cha cười ha ha: “Không có khả năng, đàn ông hiểu đàn ông nhất mà, tôi nghĩ, nhất định là nó bị đè nén đã lâu rồi!”

Lời này nói không sai, một khi đàn ông bị đè nén lâu, sau đó phóng thích năng lượng đi, đây chính là tấn công vô hạn a!

Mọi người từ từ tản đi.

*

Ngày hôm sau, điện thoại vang lên dồn dập.

Oa Oa bị đánh thức, đưa tay đẩy người đàn ông bên cạnh.“. Ê, Diễm, đi nhận điện thoại.”

Người đàn ông lẩm bẩm một tiếng, xoay người, tiếp tục ngủ.

Chuông điện thoại chói tai tiếp tục vang lên.

Rơi vào đường cùng, cô đành phải nhấc chân lên, chịu đựng đau nhức giữa hai chân, xuống giường đi nhận điện thoại.

Một cánh tay cường tráng đưa qua, đặt trên eo nhỏ nhắn của cô.

“Anh đi nhận.”

Oa Oa trợn mắt, cần phải đợi cô xuống giường mới chịu đi nhận điện thoại.

“Alo !” Khẩu khí của anh rất hăng.

Đó! Chưa thỏa mãn dục vọng đó! Sở mẹ kiên trì nói: “Dập Diễm , các con nên dậy thôi, xuống ăn cơm đi.”

71. Chương 71

Chỉ vì một chút việc nhỏ như vậy, mà sáng sớm gọi điện thoại? !

Cơn giận của anh tăng lên!

Người có thể gọi điện thoại, không phải cấp dưới của anh, mà lại là mẹ của anh.

“Được. Mẹ, chúng con sẽ xuống ngay.” Anh bất đắc dĩ nói.

Quảng điện thoại xuống, Ân Dập Diễm mặc quần áo tử tế, ngồi ở mép giường.

Đây chính là vợ yêu của anh a. Đang ngủ rất đáng yêu, nhìn, nước miếng cũng chảy xuống.

Vợ yêu. Vợ yêu. Vợ yêu.

Quý tha ma bắt, anh yêu từ như thế!

Sau khi ăn xong điểm tâm, Sở cha, Sở mẹ rất tự giác, không quấy rầy thế giới của hai người.

Cho nên, hai người già dựa vào cái tên của Ân Dập Diễm, đến khách sạn thượng hạng ở lại.

Trước khi đi, Sở mẹ còn cười toe toét kéo tay Oa Oa, nói thầm: “Oa Oa , con thỏa mãn chứ, hơn nữa chồng tốt như vậy. Không chỉ có tuần tú lịch sự, kiến thức uyên bác, mà quan trọng hơn. Ha ha, cái kia nhiều nha, con biết mà!”

Cô đương nhiên biết rõ, cái kia nhiều. Chính là nhiều tiền nha!

Cô nhớ đến lúc ấy nói: “Mẹ, con là gả cho anh ấy, cũng không phải gả cho anh ấy vì tiền a!”

“Ha ha, đúng đúng đúng, cậu ta cũng rất tốt a, nhất là đối với con.”

“Đó là đương nhiên.” Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hai mắt hiện ra những vì sao.

.

“Nghĩ gì thế? Như vậy. Ách, tư xuân?” (tư xuân: ý là háo hức về tình dục)

Tắm rửa sạch sẽ, Ân Dập Diễm cầm khăn tắm lau sạch nước trên tóc.

Bịch ——

Một cái gối ôm lớn ném lại, Bingo! Ở giữa ngực!

“Ai tư xuân a!”

“Không có tư xuân? Ừ, vậy nhất định là biểu hiện của anh tối hôm qua quá tốt. Thì phải là hoài xuân rồi!”

Lau khô tóc, anh ngồi ở trên ghế sa lon, tới gần Oa Oa, ngửi mùi thơm ngát trên người cô: “Chúng ta đi đâu chơi?”

“Chúng ta.” Hai mắt cô tỏa ánh sáng, chống tay dưới cằm: “Chúng ta đi sông bài lớn nhần Las Vegas đánh một ván!”

Anh thoáng trầm tư một chút, sau đó hôn cổ cô để lại một dấu hôn, giọng nói mơ hồ: “Được, nhưng mà không cho em quá mê muội!”

“Biết rồi!” Oa Oa ngẩng đầu từ trước ngực, bất mãn nói: “Thật đáng ghét, dấu hôn như vậy, làm sao đi ra ngoài gặp người chứ!”

Điểm này, Ân Dập Diễm ngược lại không một chút ngần ngại, anh còn rất thích cho người khác nhìn thấy những dấu hôn này, đây chính là kiệt tác vất vả của anh.

“Đi đi đi, thay quần áo đi!”

“Tuân mệnh, bà xã đại nhân.”

“Miệng lưỡi ngọt xót!”

“Đàn ông không xấu, phụ nữ không thương!”

“Anh cưỡng từ đoạt lý!”(cả vú lấp miệng em)

“Nhưng đây cũng là sự thật.”

Mười phút sau, hai người đứng ở một trong những sông bạc nổi danh nhất Las Vegas ——sông bạc hoàng kim.

Oa, thật sự là khí thế a! Đáy lòng Oa Oa không thể che hết kinh ngạc.

Ánh mặt trời vàng rực, cả sông bạc phủ thêm kim sa giống như cánh ve, khắp nơi bị màu sắc thần bí che đầy.

Cái sông này bạc lớn, liếc mắt nhìn thì khoảng mấy trăm mét gì đó. Đưa mắt nhìn lại, cả sông bạc lại bị người bao quanh, đông nghìn nghịt.

Cô nhìn ngây người.

Ân Dập Diễm nghiêng đầu cười, ôm sát eo nhỏ của cô.“Tin anh, cảnh sắc ban đêm sẽ đẹp hơn.”

“Thật vậy chăng? Thật tuyệt, quả nhiên em không có tới sai chỗ!”

Anh vuốt cằm, dùng ánh mắt liếc về phía sau, bọn cận vệ cách đó không xa lập tức hiểu được.

Bước chân của bọn họ càng thêm nhanh.

Bên ngoài cũng đã đông nghịt rồi, bên trong thì càng không cần phải nói .

Mọi người xung quanh muôn hình muôn vẻ tụ tập lần lượt từng bàn một, thỉnh thoảng thì thầm nói với nhau.

Đang lúc mọi người nói nhỏ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ma sát của quân bài, tiếng ma sát đếm tiền, cùng với ở giữa tiếng va chạm của mặt trượt.

Gian phòng sông bạc này khoảng chừng mấy trăm thước vuông, chia làm bốn tầng.

72. Chương 72

Hiện tại, bọn họ đứng ở tầng một.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm một cái bàn.”

Ân Dập Diễm chọn lấy cái bàn người không nhiều lắm, ngồi xuống, rất tự nhiên, đem vợ yêu mới cưới của anh ôm ở trên đùi.

Xem ra cái bàn cần bốn người, lúc anh chưa tới, thiếu một người, hiện tại vừa vặn .

Anh biết rõ Oa Oa thích xem người khác đánh bạc, nhưng mà anh không hy vọng xem người đàn ông khác đánh bạc, vì thỏa mãn ham muốn giữ lấy của mình, anh tự mình ra trận.

“The stakes are?(Tiền đặt cược là cái gì?)” Anh hỏi ba người khác.

Nói tiếng Anh lưu loát, hoàn toàn nghe không hiểu, kỳ thật anh không phải người Anh quốc.

Qua hơn nửa ngày, người ngồi ở đối diện Ân Dập Diễm, có một người đàn ông Đức tóc dài màu nâu mở miệng, thanh âm trầm ngập khinh thường: “Hey, this is strange to you, the poor will also be to this?” (Hey, thật là kỳ lạ, người nghèo cũng tới nơi này?)

Cái này cũng không trách được bọn họ lại nghĩ như vậy, hôm nay Ân Dập Diễm mặc trang phục thoải mái, thoạt nhìn xác thực như là người thường.

Đôi mắt đen hiện lên một chút sắc bén, nhưng không để cho người bên ngoài nhận ra. Oa Oa ngồi ở trên đùi anh phát hiện không giống với anh.

“Làm sao vậy? Diễm, mọi người đang nói cái gì?”

Đừng trách cô, cô không biết tiếng Anh cũng là chuyện có thể tha thứ mà!

Cô cũng không muốn làm kẻ phản bội!

Anh thoáng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cô lo lắng, dịu dàng cười: “Không có chuyện gì, bọn anh chỉ là đang nói một chút về quy tắc trò chơi.”

Sau đó, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, giọng nói dần dần lạnh xuống: “To begin, don’t know how to start the poor can be here?” (Bắt đầu đi, không bắt đầu sao có thể biết được người nghèo sao có thể tới nơi này?)

Người đàn ông bên cạnh Ân Dập Diễm, hơi gật đầu tán thưởng, nói: “Well, there is a man of character!” (Được, thật là một người đàn ông có khí phách!)

Hừ, anh không phải có khí phách, mà là anh thật sự có năng lực như thế, thắng được những ma-cà-bông (dân lang thang) này!

Nhưng hiển nhiên , những ma-cà-bông này xem thường anh.

Lúc này, người đàn ông tóc màu nâu kia lên tiếng lần nữa: “A note \$10,000 ? Dare to play?” (Một lần 10 nghìn Đô-la, như thế nào? Có dám chơi hay không?)

“If you insist.(Cung kính không bằng tuân mệnh)” Anh giơ tay trái ra, ý bảo ‘ xin mời ’.

Vì vậy, bốn người đàn ông bắt đầu đánh bạc.

Bốn phía im ắng, người bên ngoài quan sát cũng ngừng nói thầm, không khí yên tĩnh làm cho người hít thở không thông.

Nhìn nét mặt của họ, bốn người cũng đã bắt đầu.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên lông mày người đàn ông tóc màu nâu kia chau lên, không vui nguyên rủa một tiếng: “Shit!”

Chỉ thấy thần sắc Ân Dập Diễm tự nhiên, không chút hoang mang, mở hai tay ra : “You lose.(Ông thua)”

Cuối cùng, vẫn không quên thêm một câu: “Give money.”(Đưa tiền)

Vì vậy, 10 nghìn Đô-la cứ như vậy rơi vào trong tay của anh. Chính là anh không lấy mười vạn Đô-la, mà cúi đầu, dịu dàng nói với Oa Oa: “Thắng mười vạn có đủ hay không? Không đủ chúng ta lại đến, em nhận tiền thuộc về mình.”

Nhất thời, một đồng tiền màu xanh của Mao (Mao Trạch Đông) gia gia ở trước mắt cô lắc lư, oa, đây chính là tiền mà thế gian đều yêu a!

73. Chương 73

Cô gật đầu liên tục không ngừng: “Được được, nhiều hơn nữa càng tốt!”

Hắc, dù sao có người kiếm tiền cho cô, từ nay về sau cô làm gì lo lắng sẽ không có tiền xài?

Bởi vì bọn họ nói là tiếng Trung, bốn người còn lại nghe không hiểu gì.

Nhưng, theo bọn họ nhìn, cô gái nhỏ trong ngực người đàn ông kia hẳn là của anh ta. tình nhân a, hoặc là bạn trên giường.

Thân hình của phụ nữ phương Đông, so với phụ nữ phương Tây, đúng là quá nhỏ. Cũng bởi vậy, trong mắt bọn họ, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn kia như. Ách, giống như một con gấu lớn ôm một con chó nhỏ vào trong ngực, tuy nhiên người đàn ông kia không phải con gấu lớn.

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh Ân Dập Diễm ngả gối cười, giọng tràn đầy dâm ý: “Hey, this girl is good, not to us?” (Hay, cô gái này không tệ, không bằng chia cho chúng tôi đi?)

Vừa dứt lời, mọi thứ xung quanh như đóng băng, tình hình này, làm cho người ta cảm nhận được đầy đủ: đóng băng ba thước, không phải chỉ lạnh một ngày.

Làm cho người ta sợ hãi không phải là không khí xung quanh bỗng nhiên lạnh xuống, mà là người đàn ông ôm cô gái kia.

Anh cúi thấp đầu, hơi thở lạnh như băng từ trên người phả ra, làm cho người không rét mà run.

Ngón tay thon dài, gõ mặt bàn lúc có lúc không, cười nhưng không nói.

Lúc này, người đàn ông vừa rồi mở miệng chú ý tới không khí xung quanh, anh ta ngưng ngừng nói: “Give you nothing bad, you are not alone: the word as neat lele! B. lele So, you have no loss.” (Chia ọi người có gì mà không tốt chứ, các người không phải là có một câu: vui một mình không bằng cùng nhau vui sao! Cho nên, anh cũng không có tổn thất cái gì.)

Nếu như vừa rồi là Ân Dập Diễm giống như con báo chỉ chờ đợi con mồi, như vậy hiện tại, anh lại giống như con báo bị kẻ thù đoạt đi con mồi thuộc về mình!

Anh chợt đứng lên, sau khi buông Oa Oa, đập bàn tung lên.

Bài, chi phiếu, tiền mặt bay giữa không trung, sau đó rơi xuống mặt đất.

Về mặt anh dữ tợn làm người ta không dám nhìn thẳng, nhất là đôi mắt lợi hại kia, giờ phút này phát ra ánh sáng lạnh âm u.

Ân Dập Diễm chỉ vào ba người kia, lời nói từ trong miệng tràn ra lạnh như băng: “That’s my wife, I never allow others to her! You don’t even think about it!” (Đó là vợ của tao, tao quyết không cho phép người khác đụng tới cô ấy! Bọn mày nghĩ cũng đừng nghĩ!)

Một bàn tay túm lấy anh, chủ nhân của cái bàn tay kia thề với trời, cô chưa từng nhìn thấy Ân Dập Diễm thô bạo như vậy!

“Diễm, không nên tức giận. Em, em sợ.” cô khẽ nói, sợ rước lấy sự tức giận của anh.

Ân Dập Diễm không trả lời, anh nói với những người kia một câu: “If can seal your mouth, I would rather pay.” (Nếu như có thể khâu miệng của bọn mày lại, tao tình nguyện bỏ tiền.)

Cái này có thể nói là một mũi tên trúng hai đích.

Thứ nhất: dùng tiền ngăn mấy tên đàn ông, đối với đàn ông mà nói, lòng tự trọng quan trọng nhất, dùng biện pháp này, không thể nghi ngờ là làm cho bọn họ không có chút tôn nghiêm.

Thứ hai: nếu quả thật bọn họ không nói ra, sao không tốt đây?

Ba người kia cũng nghĩ đến ý này, sắc mặt trở nên đỏ bừng, chạy thực mạng.

74. Chương 74

Thân hình cao lớn dịch chuyển, phá vỡ yên lặng, cũng khiến ấy người thất thần tỉnh lại.

Nhìn thấy vẻ mặt Oa Oa sợ hãi, sắc mặt Ân Dập Diễm lúc này mới trở lại bình thường.

“Đi thôi, chúng ta đến nơi khác xem.” Anh từ từ nói.

Oa Oa không dám nói cái gì nữa, đành phải bước đi theo anh.

Vừa rồi cảnh kia, đúng là dọa người, cô chưa từng thấy vẻ mặt hung ác như vậy, tuy cô không hiểu nhiều tiếng Anh, nhưng tối thiểu nhất, có một vài từ đơn, cô biết.

Vừa rồi. . . . Anh nói “wife” cái từ đơn này.

Nếu như cô nhớ không lầm, từ này hẳn có nghĩa là “vợ”, như vậy, chuyện này có liên quan đến cô?

“Don’t play! You don’t fight again!” (Không chơi! Bọn mày không muốn đánh nữa!)

“Ah! He was bleeding!” (A! Nó bị chảy máu!)

“Stop!” (Mau dừng tay!)

Một bàn cách đó không xa, không biết vì sao, hai người đánh nhau, rối loạn lên.

Bọn dân cờ bạc tốp năm tốp ba bởi vì chơi bởi lêu lổng, không có việc gì để làm, vì vậy, người quan sát đánh nhau bắt đầu mở rộng —— bóng người biến thành một nhóm.

Đơn thuần như cô, lập tức quên chuyện vừa mới xảy ra, một lòng chỉ muốn làm thế nào có thể đi vào trong đám người này xem trò hay.

“Diễm, bên kia có người đánh nhau a, chúng ta đi xem một chút được không?”

Anh không biết nên khóc hay cười, vừa mới xem hết một trận “ khởi động trước khi chiến đấu ”, hiện tại chờ không kịp mà muốn đích thân “tiến vào chiến trường” .

Nhưng mà, đây chính là vợ yêu đơn thuần của anh.

Anh không thể làm gì được: “Được, người bên trong rất nhiều, không được rời khỏi anh.”

“Được rồi được rồi, thật dài dòng!”

Ân Dập Diễm không có quên một màn vừa rồi, vì khiến cho những tên cờ bạc ý niệm “tính” háo sắc thành công, anh phải ôm chặt Oa Oa, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sát vào lồng ngực của mình, không cho cô có cơ hội tiếp xúc đàn ông khác!

“A, Diễm. . . . Anh ôm chặt quá, khó chịu, em khó chịu muốn chết. . . .” Cô cố gắng giãy ra, nhưng anh rất khỏe, không dễ dàng buông tha.

Ân Dập Diễm che chở cô, đẩy từng người ra, liền thấy hai người đàn ông đánh nhau bên trong,

Trên người hai người đàn ông đều phân biệt theo màu, giờ này khắc này, bọn họ đang. . . . ngưng chiến? Nhìn chăm chăm lẫn nhau, không ai nhường ai.“I listen to your words, lost 300,000 dollars!” (Tao nghe lời mày nói, mà thua ba trăm vạn Đô-la!) Trong đó một người đàn ông lên tiếng trước.

Người đàn ông khác hừ một tiếng: “Pig, I let you hear me? Really jerk!” (Đồ con lợn, tao bảo mày nghe lời của tao sao? Thật là ngu xuẩn!)

“You!” (Mày!)

Xem ra, lại muốn đánh nữa.

Đây là điều duy nhất Oa Oa có thể hiểu được, cô có thể hiểu được là theo vẻ mặt ở trên mặt bọn họ mà phân biệt được .

“Diễm, bọn họ nói gì đó?” “Người đàn ông kia nghe lời bạn của anh ta..., kết quả thua rất nhiều tiền.” Anh dịu dàng nói. Anh thay đổi tư thế, vừa để cho cô nhìn thấy những chuyện đang xảy ra, vừa không cho đàn ông khác nhìn thấy cô.

“Thực nhàm chán. . . .”

Đám người trong lúc đó phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cô còn chưa kịp thấy rõ, một bàn tay lớn che lại mắt của cô, làm cho thế giới của cô tạm thời rơi vào bóng tối.

Cô kinh hoàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

75. Chương 75

Anh nhẹ nhàng vung qua trán của cô, ôn nhu nói: “Không có việc gì.”

Mặc kệ đám người kia sống hay chết, cho dù là trời sập xuống tới, trung tâm duy nhất của anh luôn luôn là vợ yêu của anh.

Nhưng mà lúc này, đám người bỗng dưng lập tức giải tán, đám người tan ra, điều này làm cho Ân Dập Diễm nhìn càng thêm rõ ràng.

Người đàn ông bên trái kia đang giơ cái ghế, chân bàn vẫn đang không ngừng nhỏ máu xuống, mà cái tên đàn ông nằm trên mặt đất kia, rất nhiều máu, bộ dạng hoàn toàn thay đổi. Đôi mắt của anh trợn to, như không cam lòng.

Oa Oa ngửi được mùi máu tươi trong không khí, bất an hỏi: “Có phải có chuyện gì hay không, Diễm! Mau nói cho em biết!”

Ân Dập Diễm nhăn mày, trong lòng rất không vui, làm sao mà sau ngày kết hôn, liền nhìn thấy máu tanh?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía sau, lập tức vài người mặc áo đen bí mật đi theo ở trong góc tường xông tới, đó là cận vệ của anh.

“Ân thiếu gia.”

Đôi mắt đen nhánh chần chừ nhìn vũng máu trên mặt đất, sau đó vung tay lên, một tờ chi phiếu lặng yên rơi xuống đất.

Lập tức, ôm Oa Oa, xoay người rời đi.

Ấn ý nhiều năm, khiến cho những người cận vệ kia rất nhanh hiểu được: lau sạch vũng máu trên mặt đất, sau đó dùng số tiền này, dán miệng những người đã từng nhìn “hiện trường phạm tội”.

Chính vì cái gọi là: vung tiền như rác. Nói như vậy cũng không có gì hay hơn thế.

Vì sợ người phụ nữ của mình trông thấy cảnh tượng đáng sợ, không tiếc dùng tiền làm phí dán miệng.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

Sợ là người cứng rắn nhất cũng sẽ có nhược điểm.

Đi thẳng ra cửa chính sòng bạc, Ân Dập Diễm mới buông tay che hai mắt cô ra, để cho cô nhìn thấy ánh sáng.

Thấy đã buông ra, Oa Oa liền vội hỏi anh: “Diễm, có phải là đã xảy ra chuyện? Em ngửi được. . . . em ngửi được mùi máu.”

Cô có chút bối rối, thân thể nhỏ run rẩy, sợ có án mạng gì.

“Không có cái gì, đừng lo lắng. Bọn họ chỉ dùng cà chua hắt đối phương, có màu đỏ mà thôi.” Anh khéo léo trả lời.

Đúng là màu đỏ, chỉ có điều, là màu đỏ khác nhau.

Bỏ được tảng đá lớn trong lòng xuống, cô còn tưởng rằng có án mạng, thật tốt là không phải.

Lúc này, bụng réo lên, xấu hổ nhìn người đàn ông đang nín cười, bất mãn nói: “Cười cái gì a! Em đói bụng, muốn ăn cơm ——”

Ân Dập Diễm mập mờ nháy mắt mấy cái, nói: “Anh cho rằng. Đêm qua, anh đã cho em ăn no .”

Ánh mắt của anh như ngọn lửa, trực tiếp nhìn chăm chăm ngực cô. Ánh mắt kia, rõ ràng đang nói: khẩu vị của em thật lớn.

Khuôn mặt Oa Oa đỏ lên, tức giận nói: “Mặc kệ, em muốn ăn cơm! Ăn cơm anh làm!”

Sắc mặt anh cứng đờ, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

“Làm sao vậy?”

“Anh sợ. anh làm cơm quá ngon, em sẽ muốn ăn nhiều, anh không có nhiều thời gian như vậy.”

Cô vừa nghe, vội vàng khoát khoát tay: “Không, hôm nay chỉ là đột nhiên muốn ăn cơm anh làm mà thôi, không cần nghĩ nhiều! Đi thôi đi thôi, em đói bụng ——”

Biết rõ không lay chuyển được cô, Ân Dập Diễm vụng trộm thở ra, nở ra nụ cười ầm ập, nói: “Đi, cho em nếm thử tài nấu nướng của anh!”

76. Chương 76

Trên đường về nhà trùng hợp đi ngang qua một cửa hàng, Oa Oa đi vào tùy mua vài thứ, sau đó quàng tay Ân Dập Diễm, cười sáng lạn: “Diễm, hôm nay xem anh đó!”

Trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, anh tiếp nhận cái gói đồ nặng nề này.

Lúc về đến nhà, thái độ Oa Oa kiên quyết không đi quấy rầy đàn ông tốt nấu cơm, vui vẻ vào phòng ngủ xem tv.

Lúc này Las Vegas đang là mùa thu, nhìn lên, mây trên bầu trời là một tầng màu vàng rực rỡ, nhìn rực rỡ chói mắt.

Thật là đẹp, đáng tiếc chính là.

“Oà……..!”

Chính là hơi lạnh chút.

Có cái chăn ấm áp dễ chịu, Oa Oa buồn ngủ, nhưng mà —— đầu óc chợt “Đình” một cái, cô nghĩ đến, có một người đàn ông đang ở trong phòng bếp cố gắng.

Không nỡ rời khỏi cái chăn ấm áp dễ chịu, cô đành phải dùng chăn bao lấy chính mình, quấn một vòng, sau đó nhảy đến phòng bếp.

Cô vụng trộm kéo khe hở nhỏ ra một chút.

“Ồ? Người đâu?” Có lẽ là khe hở kéo quá nhỏ, cô tiếp tục kéo lớn một chút.

Lần này cô nhìn rõ ràng, thấy rõ ràng, triệt để ——

Người đàn ông kia vẻ mặt sát khí, nhú mày, nhìn một đồng dưa chuột.

Đột nhiên, anh giơ tay lên, bấm bấm bấm ——

Nhưng không bấm trúng.

“Shit!” Cô nghe anh chửi một câu tiếng Anh.

Anh không cam lòng, tiếp tục bấm.

Ngay sau đó đất cát tung bay, dưa chuột tán loạn khắp nơi, và âm thanh bấm dưa chuột.

Sau nửa ngày qua đi, người đàn ông kia lau mồ hôi, đem dao để trở lại vào giá, khí thế, động tác kia, vẻ mặt, trận thế đại hiệp đem dao để trở lại vào trong nơi cất dao chỉ có trong phim võ hiệp mới có thể xuất hiện!

Oa Oa thở hốc kinh ngạc — cô không ngờ, người đàn ông ở trên giới thương trường, oai phong một cõi, kêu mưa gọi gió — thậm chí ngay cả cơm cũng sẽ không làm, khó trách lúc cô nói sau này anh nấu cơm, sắc mặt lại mất tự nhiên như vậy.

Còn nói cái gì làm cơm quá ngon, hừ, ai sẽ tin?

Tiếng cô hít thở quá lớn, khiến người kia không thể không nghe thấy.

“Khụ ừ, cái kia.” Người đàn ông nói không được tự nhiên, trên khuôn mặt tuần tú đỏ ửng.

“Diễm. Anh làm cơm.”

Anh cắt đứt lời của cô: “Đáng chết, đều do cái dao kia, chẳng sắc gì cả, làm anh không băm được dưa chuột!”

“Băm? !”

Cô như là nghe thấy như là chuyện bình thường, kinh hô .

“Đương nhiên, không phải băm, vậy còn có thể là cái gì?” Anh thưởng cho cô một cái liếc mắt. (chết cười với cái anh này, dưa chuột mà băm, haha)

Ân Dập Diễm không cảm thấy kỳ quái, dưa chuột lớn như vậy, không phải dùng để băm, chẳng lẽ lại là xay?

Lúc đó Oa Oa cảm thấy vô lực, từ từ nói ra: “Diễm, anh không biết nấu ăn.” Đây là câu nói thật.

Sắc mặt Ân Dập Diễm lại lần nữa đỏ ửng.

Qua một lúc, anh cúi tạp dề xuống, quăng ra, động tác cực kỳ phóng khoáng. Về mặt tự nhiên mà nói: “Chúng ta đi ra ngoài ăn, anh đột nhiên nhớ tới, nơi này có một quán ăn, món ăn chỗ đó không tệ!”

A, Ông trời —

Thật sự là chết vì sĩ diện mà.

Oa Oa tùy cho anh giúp mình thay đổi quần áo, sau đó lại ôm vào trong xe.

Trên đường đi, cái người đàn ông sĩ diện kia như ông già rên rỉ hát, tay đặt lên cửa sổ xe bên cạnh, tay phải cầm lái, thỉnh thoảng lại gõ vài cái.

Xem ra rất nhàn nhã .

Nhưng kỳ thật không phải vậy.

Nhìn khuôn mặt trẻ con của người đàn ông kia chính là ai?

Người đàn ông có cái vẻ mặt khấn trương kia là ai?

Người đàn ông kia thoát nhìn bất an không yên, là ai?

77. Chương 77

Về mặt Oa Oa đen thui nhìn anh: “Diễm, nói thực ra, anh có phải không biết nấu cơm hay không?”

Ngón tay của anh cứng đờ, khóe miệng dừng lại. “Buồn cười! Đường đường là đàn ông cao 1,7m, nấu cơm cũng không biết làm, thật sự là trò đùa!”

Giải thích chính là che giấu. Những lời này nói không sai.

Đã có người thích sĩ diện, cô theo ý của anh, liền xem như không biết chuyện này là được!

Xe đến một khách sạn gọi là “Mạn Đà La ký” dừng lại, Ân Dập Diễm lập tức từ trong xe đi ra, đến trước cửa xe, nịnh nọt nói với cô: “Xuống đi, cẩn thận. Thời tiết hơi lạnh rồi, anh dìu em.”

Oa Oa liếc anh một cái, chỉ có trong lòng người có quỷ, mới có thể xem như không có gì mà xum xoe.

Hừ, không biết nấu cơm cũng không sao, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm đâu.

Đi trên thảm đỏ thật dài, hai người tới cửa “Mạn Đà La ký”, bồi bàn tiến lên, cung kính nói: “Tiên sinh, tiểu thư, xin lấy thẻ khách hàng ra.”

Đúng là nhà hàng cao cấp năm sao, cái gì cũng phải xem.

Oa Oa cũng không muốn biết, tại sao anh có thẻ khách hàng, dù sao trong lòng anh, cho dù là chuyện lớn đến thế nào, anh đều có thể giải quyết.

Anh là chồng của cô sao! Bàn tay nhỏ bé vô thức vuốt ve chiếc nhẫn.

Nhưng, ngón áp út lại chống trơn, trên mặt cũng không có vật đó.

“Diễm, anh đi vào trước, em lập tức tìm anh!”

Nói xong, cô bối rối chạy đi, để lại Ân Dập Diễm ngây người ở đằng kia. Một lát sau, anh đi vào “Mạn Đà La ký”, chọn bàn.

“Rõ ràng đeo ở trên ngón tay, sao lại không thấy.”

Cô lật qua lật lại, cơ hồ tìm khắp chiếc xe, nhưng như thế nào cũng không thấy.

Đầu cô đầy mồ hôi, đó là chứng minh tình yêu của họ, cô làm sao có làm mất? !

*

Ân Dập Diễm đang ở gần cầu thang chọn chỗ ngồi, sau đó ngồi xuống, chờ vợ yêu của anh.

Anh âm thầm may mắn Oa Oa không có truy cứu vấn đề anh có biết nấu cơm hay không.

Ừ, anh không biết nấu cơm, thì làm sao? Ai quy định là đàn ông, nhất định phải biết nấu cơm ? !

“Tiên sinh, xin hỏi nơi này có người sao?”

Liền lúc anh đang đắc ý, một giọng nữ trong trẻo cắt ngang anh.

Anh không có để ý tới, cứ thế tiếp tục suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Cô gái kia chưa từ bỏ ý định, lại hỏi một lần nữa: “Tiên sinh, tôi có thể ngồi ở chỗ này không?”

Cô gái này thực phiền, nói nhiều như con chim, ầm ĩ, thật sự là phiền chết.

Anh nhú mày, đôi mắt như chim ưng nhìn cô gái, ý bảo cô hãy đi đi.

Nhưng hiển nhiên, cô gái kia hiểu lầm ý của anh, còn lộ ra nụ cười càng thêm quyến rũ lòng người, cho là thật liền ngồi xuống.

Không đợi anh mở miệng, cô nói: “Tiên sinh hình như là đang đợi người, là của anh.”

“Vợ.”

Nói đến vợ của mình, anh dịu dàng cười. Thấy cô ấy thiếu chút nữa thất thần.

Vợ yêu của anh a, là bảo bối kiếp này của anh, bảo bối anh cầu được a.

Oa Oa vừa tiến đến thì đã nhìn thấy bọn họ tình cảm nồng nàn nhìn nhau?

Cô gái kia là ai?

Lòng ghen tỵ lập tức bộc phát.

Anh không phải với cả phụ nữ đều không nói chuyện, còn xem các cô ấy như cỏ rác sao? Cô là người ngoại lệ duy nhất.

Nhưng bây giờ chuyện gì xảy ra? Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận.

Diễm khốn kiếp! Lại để cho cô bị cấm sừng!

Oa Oa nghiêng răng nghiêng lợi, ép lòng ghen tỵ của mình vào, bước nhanh đi về hướng hai người kia.

Thở sâu, lần đầu cô lộ ra nụ cười rất quyến rũ, với Ân Dập Diễm : “Anh yêu, anh không phải là hèn với em sao! Cô gái này là ai ——”

Nói xong, cô có thể nghe được thanh âm cấn rặng của mình.

“Oa Oa, à, thật ra cô ấy là.” Ân Dập Diễm vội vàng giải thích .

“Anh câm miệng!” Một tiếng cắt đứt lời của anh, xoay người hỏi cô gái kia: “Cô là ai? !”

78. Chương 78

“Tôi là ai lại không quan trọng, dù sao vị tiên sinh này đang đợi vợ của anh ấy, cũng không phải chờ cô, cô ở đây ghen tuông cái gì?”

Về mặt cô gái xem thường.

Phì! Vợ của anh không phải là cô ta chứ! ?

Cô là vợ chính thức cũng không nói gì, liền ngay cả vợ lẽ cũng không tính cô gái kia dựa vào cái gì xen vào?

Cái gì vợ lẽ!

“Nói như vậy, cô biết vợ của anh ấy là ai a?”

“Đương nhiên! Dù sao cũng không phải cô!” Cô gái mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà nói dối.

Mẹ nó, Oa Oa trong lòng nhịn không được lại mắng một câu nữa.

Cô gắt gao cấn môi, trừng mắt nhìn cô gái kia, cô tức giận, giận người đàn ông kia sao có thể đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt?

Trước tiên là Bắc Xuyên Hạ Tử, rồi về sau đến Kiều Khả Y, hiện tại, lại đây một cô gái xa lạ?

Cô muốn điên rồi ——

Cuộc sống như vậy, đến khi nào đây?

Cô cũng không có nhiều thời gian như vậy mà đi đối phó với mấy người đẹp của anh.

Mà vị nam chính kia, nhìn vợ yêu của anh.

A, đây chính là lần đầu tiên cô ghen vì anh .

Một khắc có tính lịch sử như vậy, anh sao có thể không nhìn?

Anh sờ cằm, về mặt hứng thú nhìn bảo bối của anh.

Chắc, thật sự là càng xem càng đáng yêu!

“Vậy tên vợ anh ấy là gì?” Oa Oa cố ý ra một vấn đề khó khăn hỏi cô ấy một chút.

Cô ấy ấp úng, không thể cho ra đáp án dễ chịu: “Cô ấy tên, tên.” Nói nửa ngày vẫn không nói được, cuối cùng chật vật rời đi.

Oa Oa cười âm hiểm, nhìn Ân Dập Diễm, thấy anh sưng sốt mồ hôi lạnh ứa ra.

Sư tử ngoan ngoãn đi ra, biến thành con thỏ nhỏ.

“Hắc hắc.” Anh giả bộ vô tội, cười ngây ngô .

Oa Oa liếc nhìn anh: “Ít cùng em chơi trò giả bộ làm con voi cầm lá hành lên mũi đi!”

Anh ha ha cười, nịnh nọt nói: “Kiến thức tăng lên thấy rõ, không tệ không tệ!”

“Ý của anh là ——trước kia kiến thức của em không nhiều lắm?”

“Ha, không có không có, tiểu nhân không dám, kính xin đại nhân độ lượng, bỏ qua cho tiểu nhân một lần.”

Oa Oa hừ một tiếng, cơm cũng không có ăn, thuê xe đi trở về.

Để lại Ân Dập Diễm khóc không ra nước mắt, anh rút cuộc biết, cái gì gọi là cầm lấy tảng đá tự đập gãy chân của mình .

Mặc kệ vì sao, để cho cô gái xinh đẹp kia ngồi xuống chính là anh không đúng!

Sau đó, vài ngày liên tiếp Oa Oa không có để ý đến anh, khiến cho anh cũng được ném mùi đau khổ.

Cứ như vậy, cô ở Las Vegas vui vẻ chơi vài ngày.

Mọi người có thể thấy được một hình ảnh chính là: một cô gái mới cưới đi chơi khắp Las Vegas, mỗi khi cô đi đến đâu, đằng sau sẽ có một người đàn ông hào hoa phong nhã đi theo, sau lưng người đàn ông cũng luôn có một đám người áo đen đi theo.

Nếu như gặp được chuyện khó giải quyết, ví dụ như: quên mang tiền, hoặc là không đủ tiền, cô gái kia làm loạn, gặp phải chuyện gì đó. Không tới vài giây đồng hồ, mỗi lần chứng kiến, người đàn ông kia thay cô giải quyết tất cả.

Ân Dập Diễm vẫn muốn tìm cô xin lỗi, hứa sau này mình không bao giờ sẽ cùng cô gái xa lạ nói chuyện nữa, tuy ngày đó cũng không phải lỗi của anh.

Có thể Oa Oa vẫn không chịu cho anh cơ hội.

79. Chương 79

Mỗi ngày Oa Oa chơi mệt mỏi mới về đến nhà, anh chờ, bình thường là bóng lưng của cô, âm thanh đóng cửa.

Anh nhìn trời, cảm thán nói, “Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ, tuần trăng mật như vậy, còn là lần đầu tiên tôi thấy.”

Cuộc sống liên tục như vậy đến ngày bọn họ trở lại thành phố Z, Ân Dập Diễm vẫn đi theo Oa Oa, sợ cô đi mất.

Oa Oa lúc anh còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền nói cho anh biết: ngay lập tức anh đến công ty đi làm.

Được rồi, cô thừa nhận, thật sự cô khiến cho anh không có đủ thời gian nghỉ ngơi, cô rất xấu, rất đáng giận.

Ai bảo anh trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, không mượn chuyện này trừng phạt sao được?

Vì vậy, sau khi xuống máy bay, khuôn mặt tuần tú của Ân Dập Diễm đau khổ, khổ sở đi vào văn phòng.

Bị cô gái sai khiến làm cái này làm cái kia đã thật sự rất uất ức rồi, có thể anh không có biện pháp, cô gái kia là tình cảm chân thành duy nhất cuộc đời này của anh, không nghe không được.

Cũng bởi vậy, cả thế giới, cả công ty biết Ân Tổng giám đốc đã trở lại, cũng có một số người tránh không được đau đớn bị mắng một trận.

. Bạo quân này, cũng chỉ có ở trước mặt Oa Oa là biến thành con cừu nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn, thu hồi móng vuốt.

Nhìn người đàn ông hô mưa gọi gió, đều cho rằng sẽ sai khiến cấp dưới như sai khiến cô gái vậy, nhưng lại không như vậy, lại bị cô gái bắt nạt .

Xế chiều hôm nay, Nam Cung Ngạo biến mất đã lâu đột nhiên xuất hiện ở trong phòng làm việc của anh, chỉ vào mũi của anh nói: “Tên nhóc xấu xa! Mình thật muốn đem cô ấy mang đi, đi cho thật xa, cho cậu không tìm được cô ấy nữa !”

Dáng đi của anh ta xiêu vẹo, thất tha thất thểu, như đứng trên đám mây, có thể nhìn ra, tên đó uống nhiều quá.

Ân Dập Diễm cho tất cả mọi người lui ra, không chút hoang mang: “Dù sao bây giờ Oa Oa đang ở trong tay của mình, cậu muốn mang cô ấy đi? Mình nghĩ là rất khó.”

“Không phải là cậu gặp được cô ấy sớm hơn mình một chút ư, có cái gì. . . . cùng lắm thì !” Nam Cung Ngạo nói: “Tình yêu, không có đến trước và sau, chỉ, chỉ có hai người bằng lòng. . . . Con mẹ nó cậu có hiểu hay không? !”

“Hai người cũng đâu có bằng lòng.” Một câu của anh là tan mộng của Nam Cung Ngạo.

Nam Cung Ngạo chán chường cười, nắc nẻ, nói: “Cậu biết rõ mình cũng yêu cô ấy. . . .”

“Thì làm sao? Ngạo, xin lỗi. Mình sẽ không tặng Oa Oa cho bất cứ ai cả, cho dù cậu là bạn bè của mình cũng vậy.”

Nam Cung Ngạo trước mắt một mảnh mông lung, rốt cuộc đứng không vững, ngồi xuống trên mặt đất một lúc.

Anh ôm đầu khóc: “Vất vả lắm mình mới gặp một cô gái làm động lòng, lại bị cậu đoạt đi rồi. . . . Đáng chết, vì sao cậu luôn tìm được trước mình!”

Hai người lúc còn rất nhỏ, đều là Ân Dập Diễm tìm được trước anh ——bạn gái đầu tiên của anh bị anh ta đoạt đi; người đứng nhất của anh bị anh ta đoạt đi; phần thưởng người đứng đầu của anh bị anh ta đoạt đi; người thứ nhất của anh. . . .

Cái gì cũng là bị anh ấy đoạt đi, Ân Dập Diễm từ nhỏ hào quang cũng rất chói mắt.

Cô giáo vườn trẻ yêu mến anh ta, bạn học yêu mến anh ta, em gái học lớp dưới trong trường cũng ngưỡng mộ anh ta, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học, luôn có rất nhiều người ngưỡng mộ anh ta, yêu anh ta.

Vì cái gì Nam Cung Ngạo anh không có được những hào quang này? !

Hôm nay, cô gái đầu tiên làm anh rung động cũng không chịu tặng cho anh, còn khi kết hôn, thậm chí còn kêu anh làm phù rể, cái này sao anh có thể chịu nổi.

Anh cảm thấy tim anh như bị xé thành từng mảnh, rồi bị người đến chà đạp.

Tim anh rất đau.

Ân Dập Diễm rũ mắt xuống, giọng nói bình tĩnh: “Ngạo, mình vẫn biết cậu yêu Oa Oa, nhưng người cô ấy yêu là mình, mình hi vọng cậu có thể chúc phúc cho bọn mình.”

“Chúc phúc. . . . Đúng vậy a, mình hẳn là chúc phúc các cậu. . . . Chúc phúc các cậu. . . .” Nam Cung Ngạo thống khổ ho khan, từ không thành câu.

Văn phòng đột nhiên an tĩnh lại, lúc này, vẻ mặt Oa Oa tung tăng như chim sẻ tiến vào.

Cô không có chú ý tới không khí trầm trọng lúc này: “Diễm, em nghĩ đến một biện pháp rồi! Nếu như anh có thể mua cho em cái này, em liền tha thứ anh, như thế nào. . . . A? Nam Cung Ngạo, sao anh lại nằm ở đây?”

Cô thả quyển tạp chí trong tay xuống, đi qua, mắt nhìn xuống Nam Cung Ngạo: “Anh làm gì thế sao nằm ở trong này?”

Giọng nữ quen thuộc gọi anh trở lại, cố gắng đè xuống cảm giác đau đầu như muốn vỡ tung, anh chậm rãi mở mắt ra. Mở mắt ra, anh thật sự cho rằng đang nằm mơ!

Cô đứng ở trước mặt mình!

Cũng nhận không được nữa, xúc động ôm lấy cô.

“Ôi chao —— anh sao lại ôm tôi thế?” Cô hỏi.

Nam Cung Ngạo ăn nói không rõ: “Anh. . . . Chúc phúc hai người, chúc phúc hai người. . . . Anh chán ghét mà chúc phúc hai người!”

Mùi rượu nóng rực phun bên cổ cô, cùng với mùi rượu nồng, Oa Oa quay đầu lại nhìn Ân Dập Diễm: “Diễm, anh ấy làm sao vậy?”

Anh nhìn lại Oa Oa, mắt sáng như đuốc: “Không có việc gì, để cho cậu ấy ôm một chút là được rồi, một lần cuối cùng.”

Cô nghe theo, từ đó Nam Cung Ngạo ôm gần năm phút.

Ân Dập Diễm biết, đây là lần cuối cùng, Nam Cung Ngạo tuyệt đối sẽ buông ra.

Sau năm phút, Nam Cung Ngạo buông Oa Oa ra, lúc này anh mới tỉnh táo.

“Thực xin lỗi.” Anh mỉm cười, sau đó từ từ đứng dậy, đi ra cửa. “Diễm, mình chúc các cậu hạnh phúc.”

“Cám ơn.” Ân Dập Diễm vuốt cằm.

Khiến cho anh chúc phúc đàn ông của cô, tình cảm này, dấu thật sâu ở trong lòng là được rồi, không cần để cho cô biết, anh đã từng yêu cô sâu sắc, trái tim của anh thương yêu cô sâu sắc, chúc phúc cô.

Thân hình cao lớn như Ân Dập Diễm biến mất ở hành lang

80. Chương 80

“Oa Oa, em vừa mới nói, mua cho em cái gì?”

“Chính là cái này a!” Cô cầm tạp chí trên mặt bàn, chỉ vào một cái vòng cổ trong đó.

Ân Dập Diễm nhìn tấm hình, nhìn cái vòng cổ kia, tiếp theo ôm Oa Oa nói: “Gần đây em hơi nhẹ rồi, chúng ta làm chút vận động, như vậy lượng cơm của em sẽ tăng nhiều, được không?”

Về mặt anh xấu xa.

“Chán ghét!” Đấm nhẹ anh, bàn tay nhỏ bé đè lại bàn tay to không có ý tốt ở trên người cô, “Về nhà được không? Nơi này là văn phòng, sẽ có người vào.”

“Không liên quan!” Anh nhe răng cười, “Phòng làm việc của anh để làm vận động, có thêm một phòng nghỉ đó.”

Nhìn qua khuôn mặt anh đắc ý, cô không nói gì.

Vì vậy, một tiết mục xuân tình lại bắt đầu diễn ra.

*

Từ khi Ân Dập Diễm có Oa Oa, tính tình nóng nảy sửa không ít, trong công ty cũng không có tiếng quát nóng nảy cực nhỏ của anh.

Tất cả người trong công ty đều vui mừng, người đàn ông này có vợ không giống vậy, vì vậy có một hồi, nổi lên đợt sóng “kết hôn nhanh” .

Hiện tại, mỗi ngày cũng có thể nhìn thấy một đôi vợ chồng đi làm.

Tình yêu thật có thể làm thay đổi con người.

“Oa Oa, em muốn có em bé hay không?” Ân Dập Diễm ôm cô, đứng ở tầng cao nhất của tập đoàn Ân thị, nhìn xuống dòng người phía dưới.

“Chúng ta còn trẻ, sinh con sớm làm gì?” Oa Oa nhìn anh.

Anh có vẻ buồn rầu, khoe miệng toét ra: “Nhưng. Đây không phải vấn đề, em suy nghĩ xem, hai người chúng ta, hơn nữa thêm một em bé. còn cha mẹ em nữa, tổng cộng năm người. Ngày lễ, mọi người cùng một chỗ, không phải rất náo nhiệt sao?”

Cô nhớ rõ trước kia anh không phải là người thích náo nhiệt .

Oa Oa quay đầu, giọng nói hơi uy hiếp: “Anh nha, có âm mưu quỷ kế gì?”

Cái này Ân Dập Diễm không nói, vẻ mặt bất an, nhiều lần Oa Oa nhìn thẳng vào anh, anh cũng không dám nhìn lại, luôn vụng trộm dời tầm mắt đi.

Người này, rõ ràng có quỷ!

Oa Oa lấy điện thoại ra, cố ý chậm chạp ấn dãy số, sau đó dùng tiếng nói nũng nịu nói: “hello, King! Là tôi, cuối tuần này có thời gian hay không.”

Ngước mắt nhìn người đàn ông kia, chắc, chính là khuôn mặt âm trầm, nheo mắt lại quan sát cô.

Hừ, anh không nói thật? Không sao, cô có rất nhiều biện pháp khiến anh mở miệng!

“ Đúng vậy, chúng ta cùng đi ra ngoài ăn một bữa cơm. Không sao, anh ấy không để ý nói như vậy.”

Điện thoại đột nhiên bị người cướp đi, hơn nữa rất không khách khí ngắt điện thoại.

“Ê , anh làm gì!”

” King kia là ai?” Ân Dập Diễm chớp mắt hỏi.

“À chính là người từ nước Mĩ đến, đến nơi này của chúng ta ở vài năm.”

Anh cầm lấy điện thoại, tìm được dãy số kia, ấn nút xóa đi. “Em cùng anh ta có quan hệ gì?”

“Tại sao phải nói cho anh biết?”

“Anh là chồng em!” Hai mắt anh thiếu chút nữa phóng hỏa, cô dám cùng tên King gì đó đi ra ngoài ăn cơm, xem anh không tìm người phết anh ta đi!

Coi hắn là người Mĩ, quỷ Nhật Bản!

81. Chương 81

”Chồng thì làm sao? Ai quy định em không thể có bạn bè khác phái chứ?

“Anh, hỏi, em, anh ta, là, ai ——”

Oa Oa bất mãn nói: “Anh ấy là một người bạn ngoại quốc.” Nói xong, cô ngẫm lại cảm thấy không đúng, sao lại vây quanh cái đề tài này đây?

Cô hỏi tiếp: “Anh có phải có âm mưu gì hay không? Còn nói cái gì thích náo nhiệt, hừ, ai sẽ tin chứ!”

Quả nhiên, sắc mặt anh mất tự nhiên, ánh mắt nhìn loạn khắp nơi.

“Nếu anh không nói, em thật sự phải đi gặp King rồi!” Bất đắc dĩ, cô đành phải uy hiếp nói.

“Em dám!” Dừng một chút, Ân Dập Diễm chậm rãi trả lời: “Em đã quên, mấy ngày nay chúng ta đều không có làm một chút biện pháp đề phòng?”

Oa Oa trừng lớn mắt nai, cao giọng thét lên: “Cái gì —— anh không có làm? !”

Thấy cô như vậy, sợ cô đau họng, Ân Dập Diễm vội vàng lấy lòng mà nói: “Cùng lắm thì chúng ta có một đứa con là được, không nên tức giận, không nên tức giận.”

Cô tức giận không tốt, ngực cũng phập phồng kịch liệt, làm anh phải nhìn vào.

Một giờ sau, hai người từ trong bệnh viện đi ra, một người vui vẻ, một người ủ rũ, rất rõ ràng.

Ân Dập Diễm hai tay để ở sau đầu, thoải mái huyết sáo.

“Oa Oa, đứa bé này của chúng ta nên đặt tên là gì?”

Oa Oa: “”

Anh còn nói: “. Ủ, Ân Gia Ngôn cái tên này như thế nào?”

Oa Oa: “.”

Anh tự ý nói: “Tên không tệ. con trai kêu Ân Gia Ngôn a, con gái. Ân Gia Đồng đi, ha ha, tên không tệ!”

Oa Oa: “.”

Cái này rất cục anh phát ra tiếng phàn nàn bất mãn: “Oa Oa, sao em không vui?”

Trong nháy mắt, hai người đã đi tới Ân thị.

Oa Oa ngẩng đầu lên, đôi mắt ướt át.

Ân Dập Diễm giật mình, không hề nghĩ cô sẽ vui đến phát khóc!

Cô ấy còn vui mừng hơn mình, biết được ý nghĩ này, trong lòng của anh vui vẻ trở lại, anh muốn làm cha mẫu mực.

Ai ngờ, Oa Oa hét lên một tiếng, chỉ vào anh: “Ân Dập Diễm, anh cút đi cho em ——”

Chỉ một thoáng, đại sảnh tầng một tập đoàn Ân thị yên lặng..

Nhân viên nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra, sau đó bọn họ liền nhìn thấy ——

“Ngoan, đừng la. Sẽ làm ảnh hưởng đến cục cưng, động thai thì làm sao bây giờ?” Anh dịu dàng nói, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Tổng giám đốc nóng nảy lại một lần nữa biến thành con cừu nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn.

Mọi người bình tĩnh đại ngộ, hóa ra là Tổng giám đốc phụ nhân mang thai, thật sự là thật đáng mừng a!

“Anh tránh ra!”

Oa Oa đẩy anh ra, sắc mặt anh phút chốc căng cứng, bước lên phía trước giữ chặt cô, “Đừng lộn xộn.”

Không lay chuyển được anh, Oa Oa vừa đi vừa đập đồ, dùng phần nộ trong lòng phát tiết.

Anh lại không làm gì!

Muốn có con, ít nhất phải nói với cô, đây là cái gì? !

Về mặt Ân Dập Diễm khẩn trương đi theo đằng sau, không thèm quan tâm đến tất cả các thứ bị ném hổng đằng sau.

“Bảo bối, cẩn thận một chút, chạy chậm lại, đừng để bị thương .”

.

“Ôi chao, cái kia quá nặng. A, đừng dẫm phải mảnh vụn, chậm một chút.”

.

“Bảo bối, có mệt hay không?”

.

Sau nửa ngày, Oa Oa đi không được, định ngồi xuống đất, lại khiến cho anh khẩn trương.

“Đừng ngồi, trên mặt đất rất lạnh, dễ động đến thai nhi.”

Cô hoàn toàn hết chỗ nói rồi, bỏ đi, có đứa bé cũng không phải một chuyện xấu.

Hai tháng sau.

Oa Oa bắt đầu có hiện tượng của phụ nữ có thai : nôn mửa, ăn uống kém, thích ngủ.

Ba tháng sau.

Ân Dập Diễm bắt cô ở nhà nghỉ ngơi, anh cũng không đi làm, ở nhà cùng cô.

Ba ba so với mẹ còn khăn trương hơn.

Sáu tháng sau.

Bụng Oa Oa lớn rồi, như trái dưa hấu, vừa to vừa tròn. Sợ tới mức anh vội vàng kéo cô đi bệnh viện kiểm tra, cho rằng đã xảy ra chuyện gì rồi.

Kết quả, khi ở bệnh viện trở về, hai người ngơ ngác nhìn nhau, bác sĩ nói cho bọn họ biết, là thai song sinh.

Cũng khó trách bụng của cô lớn như vậy.

Tám tháng sau.

Bụng Oa Oa căng cứng cô đi đứng vất vả, kết quả là, tự do của cô bị hạn chế, lý do là ——

Bụng quá lớn, đi đứng không có tiện, không đi còn hơn.

Buổi chiều ngày nọ, trong nhà có vài người đến, bạn bè ở đại học của Ân Dập Diễm. Mọi người cũng muốn gặp vợ yêu của anh.

Người nào cũng biết, tính tình của Ân Dập Diễm mọi người đều biết, bọn họ cũng muốn nhìn xem, ai có thể khắc chế tính tình của anh?

Chín tháng —— cách ngày dự tính sinh mười ngày.

Mấy ngày nay luôn khó khăn nhất, không chỉ là Ân Dập Diễm, mà ngay cả Oa Oa cũng cảm giác được khăn trương cùng bất an.

Nhưng thời gian trôi qua rất nhanh, một tiếng hét của Oa Oa trước ngày dự tính, người nhà sợ tới mức luống cuống tay chân, đưa Oa Oa vào bệnh viện, trong khoảng thời gian ngắn đã quên ngồi xe.

Mười tiếng đồng hồ, cuối cùng Oa Oa bình an mà sinh hạ hai đứa bé —— một trai một gái.

Như tên của Ân Dập Diễm đã đặt: con trai, gọi Ân Gia Ngôn; con gái, gọi Ân Gia Đồng.

Ai nói trên thế giới này không có tình yêu ngọt ngào?

Bọn họ không phải đã tạo nên kỳ tích sao?

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

Ân Dập Diễm nóng nảy như vậy, xem phụ nữ như cỏ rác cũng có thể trở thành cha, ai còn dám cam đoan những người khác sẽ không có được một tình yêu ngọt ngào như vậy?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-tre-con-cua-tong-giam-doc>